

A Di Cách Vách Muốn Kết Hôn

Contents

A Di Cách Vách Muốn Kết Hôn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	19
4. Chương 4	28
5. Chương 5	40
6. Chương 6	49
7. Chương 7	59
8. Chương 8	68

A Di Cách Vách Muốn Kết Hôn

Giới thiệu

Ông trời muốn đùa đùa với nàng sao?? Người ta không phải đều nói, sau khi trải qua tình một đêm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/a-di-cach-vach-muon-ket-hon>

1. Chương 1

Tô Kỷ Thánh mang bánh táo từ trong lò nướng ra, bánh táo mới ra lò có màu vàng ruộm vô cùng hấp dẫn, hương thơm ngon ngọt mê người, vỏ bánh xốp giòn dưới ánh sáng đèn thêm càng đẹp mắt làm cho người ta ngay lập tức muốn được thưởng thức.

Cậu vừa lòng đem bánh đặt lên bàn ăn. Đưa mắt nhìn Tô Chí Uy một bên đang chảy nước miếng ròn ròn, một đôi tay nhắm nhe cướp lấy bánh táo thơm ngon. Tô Kỷ Thánh thành công nhanh chóng chặn trước tay hắn, chắc chắn nắm lấy cánh tay không an phận của Tô Chí Uy.

“Tiểu Trư, ngươi muốn làm gì?” Cậu trừng mắt nhìn Tô tiểu đệ.

Tô Chí Uy vẻ mặt vô tội nhìn cậu.: “Thơm quá...”

“Không được, đây là đồ ăn của dì ta, người không thể đụng vào nó trước.” Tô Kỳ Thánh đem Tô Chí Uy ôm xuống bàn ăn. “Muốn ăn về nhà bảo ba ba người làm cho người ăn.”

Đùa giỡn gì chứ, đây là cậu chuẩn bị riêng cho dì, sao có thể tiểu trư này đụng vào trước? Tô Kỳ Thánh kiên quyết ôm Tô Chí Uy ra phòng khách, đặt nó ngồi trên sôpha.

“Làm xong bài tập đi, chờ dì của ta về là có thể ăn cơm.” Cậu vỗ đầu Tô Chí Uy.

Đột nhiên, cửa sắt nhà cậu bị đập tung!

Tô Kỳ Thánh và Tô Chí Uy đồng thời trừng lớn mắt nhìn ra cửa – một nữ nhân tóc tai bù xù mang theo túi lớn túi nhỏ xuất hiện ở cửa.

“Dì!” Tô Kỳ Thánh và Tô Chí Uy đồng thanh kêu lên.

Tô Kỳ Thánh vội vàng tiến lên giúp cô xách đồ. Sao lại thế này? Chẳng qua đi Nhật Bản có vài ngày, trở về liền mang theo hai túi hành lý to ưỳnh? Aiz, nhìn tốc độ tiêu tiền kiểu này, thẻ tín dụng của dì không biết bị quẹt bao nhiêu lần.

“Kỳ Thánh ngoan nhất!” Diệp Dĩnh Lam tươi cười ngọt ngào với cậu. “Dì mua rất nhiều đồ về cho con nha!”

“Dì Dĩnh Lam, con cũng muốn!” Tô Chí Uy cũng chạy tới góp vui, nhào vào lòng Diệp Dĩnh Lam làm nũng.

“Tiểu Uy đương nhiên cũng có, Uy Uy đáng yêu như vậy, dì làm sao có thể quên người chứ?” Diệp Dĩnh Lam thơm hần một cái, làm Tô Chí Uy cười khanh khách không ngừng.

“Được rồi!” Tô Kỳ Thánh kéo hần ra. “Có thể ăn cơm rồi.”

“Thật tốt! Dì đói bụng lắm...!” Diệp Dĩnh Lam ôm lấy Tô Kỳ Thánh. “Ở Nhật Bản dì vẫn nhớ tới đồ ăn của con nha, tiệm ăn ở đó vừa đắt vừa không đủ no... Vẫn là tay nghề của Kỳ Thánh nhà ta tốt nhất.”

“Thì ra chỉ là muốn ăn đồ con nấu...” Tô Kỳ Thánh nghe vậy chu miệng lên. Lời nói của dì làm thương tổn tâm hồn thuần khiết của cậu, thì ra dì căn bản không nhớ cậu.

“Lừa con thôi... Tiểu Kỳ Thánh là người thân duy nhất của dì, dì làm sao có thể không nhớ con” Diệp Dĩnh Lam cũng thơm hần một cái.

Tô Kỳ Thánh nghe xong trong lòng ngọt ngào, khuôn mặt tròn tròn dễ thương tươi cười, ngay cả ánh mắt cũng sáng nét cười. Dì Thật buồn nôn, cũng không sợ người khác nghe xong anh tâm*, nhưng trong lòng cậu lại vì những lời này mà nhảy nhót không thôi. (anh tâm : ta nghĩ giống như chán ghét ấy)

Nhưng một tiếng nói mười phần đáng ghét cắt đứt sự cảm động của cậu – “Kỳ Thánh ca ca, em đói bụng!” Tô Chí Uy dùng sức lắc lắc tay của cậu.

“Tiểu Trư!” Tô Kỳ Thánh tức giận vỗ đầu hần.

Tô Kỳ Thánh vừa lau bàn vừa nhìn lên Diệp Dĩnh Lam.

Không biết vì sao tối nay dì lại thế này, thật rạng rỡ, cũng không biết cao hứng vì cái gì, tắm rửa xong liền ồn ào ngồi ở sôpha xem tạp chí. Cậu cảm thấy dì có điểm khác lạ nhưng lại không thể nói rõ là khác lạ ở điểm nào.

Thu dọn xong, cậu tới sôpha ngồi bên cạnh Diệp Dĩnh Lam, nhìn cô chăm chăm. Diệp Dĩnh Lam bị cháu nhìn như vậy cảm thấy cả người không được tự nhiên, buông tạp chí xuống cùng nó so mắt.

“Dì, dì có chút khác lạ...”

“A! Bị con phát hiện...” Diệp Dĩnh Lam mặt hơi hơi đỏ lên, gấp tạp chí lại, bóc miếng dưa chuột trên mặt ra, có chút e lệ nhìn Tô Kỳ Thánh, lại gần bên tai hần nhẹ nhàng mở miệng: “Dì ở Nhật Bản cùng với một soái ca trải qua một đêm tình tốt đẹp...”

Tô Kỷ Thánh trợn to mắt! Dì của cậu thế nào mà không biết cân nhắc đúng sai, cứ nhiên ở Nhật Bản cùng một nam nhân phát sinh tình một đêm?

“Kỷ Thánh, đừng như vậy, ta có sử dụng biện pháp an toàn mà, con đừng lo lắng.” Diệp Đình Lam ôm bả vai cháu ngoại lấy lòng. “Hơn nữa nam nhân đó thoát nhìn cũng giống kẻ hay làm chuyện xằng bậy, không có việc gì...”

Tô Kỷ Thánh thở dài một tiếng. Thượng đế phù hộ, nếu thật sự là như vậy thì tốt rồi...

Đột nhiên một cảm giác lạnh lẽo trên má làm cậu ngây cả người, thì ra là dì cậu giả trò quỷ.

“Dừng tay, đem miếng dưa chuột ghê tởm này vắt ra khỏi mặt con!” Tô Kỷ Thánh liều mạng chống cự. “Đắp mặt dì là tốt rồi, đừng kéo theo con xuống nước!”

Nhưng Diệp Đình Lam vẫn cao tay hơn, đem một miếng dưa dán lên chóp mũi cháu.

“Con cũng dưỡng da một chút đi.” ^ ^

Sáng sớm, Diệp Đình Lam tâm tình sáng khoái lái xe trên đường. Có hai việc làm cô cao hứng: Thứ nhất, tuần lễ này chỉ còn lại hai ngày, hôm nay tan tầm xong là cô có tới hai ngày nghỉ để tiêu xài. Thứ hai, hôm nay là ngày công bố lệnh điều động nhân sự rất quan trọng, theo như biểu hiện của cô ở công ty, cô có dự cảm chức vụ quản lý nghiệp vụ sẽ là của cô...

Tô Kỷ Thánh ngồi bên tức giận xem xét người dì không biết tự lượng sức cầu mình. Có khi cậu thực cảm thấy, với chỉ số thông minh của dì, sao có thể tiếp tục sống ở Đài Loan, hơn nữa cứ nhiên còn là nhân viên của một xí nghiệp lớn? Đã sớm biết cô vẫn muốn thử cảm giác một đêm tình, nhưng không ngờ cô lại làm thật...

Hiện tại cậu cảm thấy thật giống như viên thịt nhỏ trên bàn, trên trán hơn ba vạch hắc tuyến...

“Dì à, thú vị sao?” Cậu tự hỏi một hồi mới đặt câu hỏi.

Diệp Đình Lam thẹn thùng cười. Kỷ Thánh chính là như vậy, hỏi vấn đề gì luôn gọn gàng dứt khoát, tuyệt không dây dưa lằng nhằng, trực tiếp hỏi vào việc chính. Nhưng trực tiếp như vậy, có khi làm cho người ta không thể chống đỡ, không biết nên trả lời từ đâu.

“Àn, cũng không tệ lắm, anh ta thực ôn nhu.” Cô đem Tô Kỷ Thánh ôm vào trong ngực. “Quan trọng nhất là, anh ta là người Nhật Bản, chúng ta về sau sẽ không còn gặp lại nữa. Kỷ Thánh, con an tâm.”

Cô đã làm ở xí nghiệp này được bốn năm, trong bốn năm cũng biểu hiện nổi trội xuất sắc làm cho lãnh đạo trực tiếp khen không dứt miệng. Tuy rằng tổng tài cũng chính là hàng xóm của cô, nhưng tất cả cô đều dựa vào chính năng lực của mình mà tiến lên. Huống hồ Tô tổng tài lại không phải là một ông chủ có tư tâm, hàng xóm là hàng xóm, tất cả đều chiếu theo quy củ mà làm.

Hơn nữa, cô ở công ty chỉ là một nhân viên cỏn con của công ty Tô thị, Tô Chấn Nhạc cũng không rảnh mà quản nhiều việc vặt như vậy.

Thời tiết mới đầu xuân vẫn còn hơi lạnh, nhất là khi cô còn cố ý cuốn trần xe lại để chiếc xe thể thao yêu dấu của cô trở thành xe mui trần đầy phong cách chạy trên đường – chiếc xe này là do Tô tổng tài tặng cho cô, thanh toán theo từng kỳ mà mua về. Thân xe độc một màu trắng, tạo hình thanh nhã, chạy trên đường có cảm giác thực bay bổng.

Sáng nay sẽ tiến hành họp hội nghị để công bố lệnh điều động nhân sự mới, cô đối với chính mình rất tin tưởng nên tự nhiên, lái xe cũng không hề cầu nệ. Nhưng dù sao vẫn phải tuân thủ đúng luật lệ, đèn đỏ cô vẫn ngoan ngoãn xếp hàng chờ gọn gàng.

Diệp Đình Lam hơi kéo kính mát xuống sống mũi, bắt đầu dĩ nhượng mắt về đèn tín hiệu phía trước, nhin không được rửa thắm trong lòng, sao lại lâu như vậy chứ, thật sự là chán ghét.

Đậu ở bên cạnh là một chiếc xe màu bạc khác, nam nhân qua cửa kính xe tiêu sái tươi cười đưa tới. Nhưng Diệp Đình Lam khinh miệt hừ lạnh, thừa dịp đèn tín hiệu chuyển xanh, chân đạp ga nghênh ngang mà đi.

“Công ty Phương Trí” là một công ty kiến trúc chủ yếu lấy phong cách công ty gia đình mà xây dựng, phụ thuộc vào tập đoàn Nghị Dương. Ngoài nghiệp vụ kiến trúc chính ở ngoài đồng thời còn tự tiến hành công tác tiêu thụ. Tuy rằng trong tập đoàn Nghị Dương cũng có công ty quảng cáo nhưng công ty Phương Trí vẫn tập tự tiến hành quy hoạch các sách lược tiêu thụ, cần quay CM mới cần tìm tới công ty quảng cáo. Công ty nằm cách tập đoàn tổng bộ không xa, đều nằm trên đường Đông Nam.

Diệp Dĩnh Lam tự tin sải bước đi tới thang máy, thu gọn khăn voan lụa trắng sau gáy, ung dung đứng chờ trước thang máy.

Thang máy vẫn còn đang ở dưới bãi đỗ xe chưa đi lên. Cô tức giận mếu máo, công ty nên trang bị thang máy nhiều hơn, nếu không mỗi lần chờ như vậy, rất lãng phí thời gian.

Cửa thủy tinh “Đình” một tiếng mở ra, đột nhiên một trận gió thổi tới, nhẹ cuốn đi khăn chiếc khăn trên cổ cô, nhẹ nhàng bay bay rồi dừng lại trong lòng bàn tay một nam tử.

Khóe môi nam tử kia cong lên, một chút nếp nhăn xuất hiện khi cười, đem khăn lụa nắm lại trong tay, chậm rãi đi về hướng Diệp Dĩnh Lam.

“Cảm ơn.” Diệp Dĩnh Lam lạnh lùng cười cười, thu hồi khăn của cô, một lần nữa buộc lại trên cổ.

“Rất đẹp.”

Thanh âm nam tử trong sáng dễ nghe, không hề khiến người ta thấy chán ghét. Tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, đeo một đôi kính râm hợp thời trang, trên môi vẫn còn đọng lại nụ cười tươi như hoa, một thân vest xám được cắt rất khéo vừa người, thoát nhìn là biết là hàng cao cấp. Thân hình cao ngất, đứng ở một chỗ rất tiêu sái mang một khí chất ngọc thụ lâm phong.

“Lại gặp rồi.” Anh ta thu hồi kính râm để vào trong túi áo trước ngực.

Diệp Dĩnh Lam nghe vậy nhướn mi. Người này thật lạ, cái gì mà lại gặp? “Chúng ta từng gặp qua nhau sao? Nếu có, tôi tuyệt đối nhớ rõ, nhưng trong ấn tượng của tôi không hề có anh.”

Người trẻ tuổi trong mắt hiện lên một chút nghi hoặc khó hiểu. Cùng lúc đó, Diệp Dĩnh Lam bước vào cửa thang máy rộng mở, chận ních những người đi làm vội vã, cô từng bước tiến vào, chiếm một khoảng không gian, mỉm cười vẫy vẫy tay với hắn.

“Nếu anh muốn tìm một ai đó để chơi đùa, tốt nhất nên tìm một cô khác hặc là tìm một đối tượng khác. Xin lỗi nha.”

Người trẻ tuổi rầu rĩ cười. “Nữ nhân khó chơi...”

Bước ra khỏi thang máy, Diệp Dĩnh Lam nhắm thẳng hướng văn phòng đi tới.

Tiểu Hồng vừa thấy cô, liền ném cho cô một tập hồ sơ; một ứng viên cũng được đề cử cho chức quản lý khác, Hứa Ngọc Bình cũng quăng cho cô một nụ cười sáng lạn. “Thời khắc quyết định sắp đến.” Cô và Hứa Ngọc Bình trao đổi một ánh mắt hội ý. Mặc kệ là ai được giữ vị trí này, say này vẫn sẽ là đồng sự tốt.

Nhưng Tiểu Hồng nhìn thấy hai người tươi cười thoải mái, thật ra trong lòng có chút lo lắng. Bởi nghe nói vị trí quản lý nghiệp vụ có điểm biến hóa, cấp trên đã có kế hoạch khác, nhưng cũng chưa thực sự quyết định, cô cũng không dám nói gì, tất cả chờ khi họp hội nghị sẽ biết.

Thời khắc mấu chốt mà mọi người mong chờ cuối cùng cũng tới, tất cả đồng nghiệp đều tập trung ở phòng hội nghị lớn.

Ngồi ở vị trí chủ tọa là người kế nghiệp Phương Trí đời thứ hai – Quách Quốc Chính, mà ngồi bên cạnh ông là một nam tử trẻ tuổi chưa ai thấy mặt mang theo ý cười nhìn quét tất cả mọi người.

Những người đã đến đều chụm đầu ghé tai nhau thì thầm, cảm thấy tò mò đối với nam tử chưa rõ lai lịch này. Nam nhân này là ai? Vì sao lại xuất hiện ở trong này? Lúc trước cũng không có nghe thấy nói có đồng nghiệp mới ra nhập, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Nhưng bọn họ vẫn ngồi im, mặc luyện chiêu bảo mệnh phòng thân thứ nhất – yên lặng xem xét.

Quách Quốc Chính thở dài, mày nhăn lại.

Ông thực sự không biết nên tuyên bố lệnh điều động nhân sự mới như thế nào, nhìn trộm Diệp Dĩnh Lam một cái, nhìn cô bộ dạng hưng phấn liền biết cô rất có tự tin. Xác thực, vị trí này nguyên bản nên là của cô, nếu như ông chủ lớn Tịnh Tư Đức không có ý kiến - nhưng vấn đề ở chỗ ông chủ lớn ra quyết định. Cháu trai một người bạn của ông mới trở về từ Anh, sau khi hoàn thành bằng thạc sĩ, và hiện giờ chủ tịch phải giúp hắn nắm giữ vị trí.

Haiz...Ông lại thở dài. Cho dù ông có trì hoãn thế nào, sự tình vẫn là không thể thay đổi, chờ mọi người ổn định xong, hội nghị vẫn là bắt đầu tiến hành.

Diệp Dĩnh Lam liếc mắt về người lạ mặt một cái, tuy rằng đối với sự xuất hiện của hắn camr thấy nghi hoặc, nhưng hiện tại trong đầu cô không thể tìm hiểu nguyên nhân, toàn bộ đều đang tập trung ở vấn đề lên chức nhân sự. Mặc kệ hắn là ai, một chút cũng không liên quan gì tới cô. Nhưng là, ánh mắt nam nhân kia thực không kiêng nể gì, từ lúc tiến vào tới giờ vẫn luôn đánh giá cô.

“Về chức quản lý nghiệp vụ...” Quách Quốc Chính mặt mày xanh xao mở hồ sơ ra. “Công ty kế hoạch mời...”

Diệp Dĩnh Lam để ý khăn quàng xong liền tao nhã đứng dậy; Tuy rằng phó tổng còn chưa nói xong, nhưng cô có tự tin tuyệt đối rằng cô có được vị trí này.

Ai ngờ cũng có người đồng thời đứng dậy cùng với cô – chính là nam nhân xa lạ kia.

Hai người bọn họ thoáng ngạc nhiên nhìn đối phương...

Rất nhanh, Diệp Dĩnh Lam không đồng ý trừng mắt liếc hắn một cái! Nam nhân này sao lại vô lễ như vậy, cư nhiên đang họp lại đứng lên, chẳng lẽ hắn tự không biết thân phận của chính mình sao?

“Công ty quyết định mời Phạm Hán Đình tiên sinh tiếp nhận chức vụ này. Phạm tiên sinh mới từ Anh trở về, đã hoàn thành bằng thạc sĩ ngành kiến trúc. Tiếp theo, chúng ta mời anh tự giới thiệu đôi chút về bản thân mình.” Quách Quốc Chính nhìn nhìn Diệp Dĩnh Lam, khó hiểu hỏi: “Diệp tiểu thư, sao cô lại đứng lên? Có vấn đề gì sao?”

Diệp Dĩnh Lam hoang mang nhìn lại bốn phía, những người khác đều đang tò mò nhìn cô.

“Không có việc gì, tôi chỉ là đang chỉnh lại quần áo.” Cô nhanh chóng lấy lại vẻ mặt thản nhiên cười cười, vuốt lại nếp nhăn mịn trên váy, sau đó liền ngồi xuống. Trên mặt vẫn mang theo vẻ tươi cười thường ngày, ngược lại đối với những lời thì thầm của người khác thì chỉ độc một nụ cười bình thản kì lạ.

Lợi hại! Lợi hại! Phạm Hán Đình âm thầm trầm trồ khen ngợi, phản ứng của cô thật không tệ, có thể xoay chuyển tình huống, không làm cho người ta nghĩ nhiều.

Anh ném cho cô một ánh mắt tán dương, nhưng lọt vào mắt Diệp Dĩnh Lam lại lạnh lùng bác bỏ. Anh sờ mũi, tự cảm thấy mất mặt, xem ra cô quả thật là một bình tiêu cay nồng.

“Tôi là Phạm Hán Đình, mới trở về từ Luân Đôn, rất vui khi có cơ hội hợp tác cùng mọi người.” Anh phong độ nhìn quanh bốn phía, khiến một vài nữ đồng nghiệp mặt hơi hơi đỏ lên nhưng lại nhận được ánh mắt khinh miệt từ Diệp Dĩnh Lam. “Tôi năm nay đã hai mươi bảy tuổi, vẫn độc thân chưa có kết hôn, đang tìm kiếm một đối tượng tốt.”

Hừ, khoe khoang phong lưu. Diệp Dĩnh Lam cúi đầu sửa sang lại công văn của mình.

Phạm Hán Đình bên môi nở ra nụ cười. Xem ra nữ nhân này có ý kiến với anh. “Diệp tiểu thư, cô tựa hồ có điều bất mãn với tôi?”

Dát? Sao tự dưng lại liên quan tới cô? Diệp Dĩnh Lam hồ nghi liếc về phía hắn. Người này đang có chủ ý gì?

“Tương lai chúng ta sắp sửa cộng tác, hy vọng cô có ấn tượng tốt đối với tôi.” Phạm Hán Đình vẫn cười tiêu sái như trước.

Quách Quốc Chính thanh thanh cổ họng: “Mặt khác, nội bộ công ty cũng có một số điều chỉnh, đây cũng là do Phạm Hán Đình quản lý yêu cầu. Anh ấy hy vọng anh ấy có cơ hội được thể hiện, chứng minh anh ấy không chỉ là bộ đội hàng không (giống như là chỉ biết nói mà không biết làm). Bởi vậy, từ giờ bộ phận nghiệp vụ sẽ chia làm hai tổ, một tổ do Phạm quản lý chỉ đạo, một tổ do Hứa Ngọc Bình tiểu thư dẫn dắt.”

Tuyên bố này làm ọi người đều rì rầm to nhỏ. Tại sao có thể như vậy? Không ít người ánh mắt không hèn mà cùng hướng về người xuống ngựa trước trận* Diệp Dĩnh Lam chỉ thấy cô cúi đầu, hai tay nắm chặt mép váy, tinh mắt nhìn kỹ một chút thì phát hiện hai tay cô đang phát run.

Trong ánh mắt bọn họ có chút đồng tình, có chút mỉa mai châm chọc. Ba mươi năm phong thủy luân phiên chuyển, cũng cuốn theo chiều gió rồi.

“Bởi vì tôi vẫn chưa nắm rõ hoạt động của công ty cho nên chủ tịch phái riêng Diệp Dĩnh Lam tiểu thư đảm nhiệm vị trí trợ lý đặc biệt của tôi, giúp tôi mau chóng nắm rõ tình hình.” Phạm Hán Đình đứng dậy đi tới phía sau Diệp Dĩnh Lam, hai tay đặt lên hai vai cô. “Về sau mong chỉ giáo nhiều hơn. Tôi tin tưởng chúng ta sẽ có cảm nhận tốt nhất...” Câu nói vẫn chưa hoàn thiện, hần thâm ý nói nhỏ bên tai Diệp Dĩnh Lam “Chúng ta hoàn toàn là sự kết hợp tốt nhất.” Cánh môi hần không dấu vết lướt qua vành tai Diệp Dĩnh Lam.

Bên tai Diệp Dĩnh Lam nóng lên! Người này cư nhiên trước mặt mọi người ăn đậu hũ của cô, còn làm bộ dạng đương nhiên bày ra!

Cô thật muốn đánh một bạt tai trên mặt hần, tốt nhất là hung hăng cho hần một bạt tai đi tới vách tường, giống như bức họa gắn bó keo sơn với mặt tường đi. Hừ... Nhưng là trước mặt đồng nghiệp, cô không thể làm như vậy, chỉ có thể thực hiện trong trí tưởng tượng để đạt được nguyện vọng chiến thắng cái gọi là tinh thần.

“Được rồi, hội nghị chấm dứt, tan họp.”

Quách Quốc Chính gấp rút chấm dứt hội nghị, đứng dậy rời khỏi; Mà Diệp Dĩnh Lam liền muốn đứng dậy đuổi theo nhưng lại bị Phạm Hán Đình giữ chặt lại. Quách Quốc Chính liền thừa dịp hai người họ dây dưa bước nhanh ra khỏi phòng họp.

Diệp Dĩnh Lam trở mắt nhìn thân ảnh Quách Quốc Chính biến mất ở phía sau cửa, quay lại hung tợn trừng mắt kẻ đầu sỏ đang giữ chặt cô.

Lúc này rất nhiều người vây lại chúc mừng, nhân vật chính được chúc mừng đương nhiên là Hứa Ngọc Bình và tân quản lý đương nhiệm; Vẫn là có người giả mù sa mưa chúc mừng Diệp Dĩnh Lam, yêu thích và ngưỡng mộ cô có thể trở thành trợ lý của tân quản lý.

Diệp Dĩnh Lam sao có thể nuốt trôi, muốn rút tay ra khỏi sự lìm giữ của Phạm Hán Đình, tiếc rằng lực tay của Phạm Hán Đình rất lớn, rút thế nào cũng không ra. Dưới tình thế cấp bách, cô dùng sức vùng tay thường cho hần một cái tát.

Cái tát này làm chấn động tất cả mọi người ở hiện trường, cơ hồ lạng ngóc một mảnh yên tĩnh.

“Tôi...” Diệp Dĩnh Lam có chút thất thố nhìn một dấu tay đang hồng lên trên má Phạm Hán Đình – người đang dùng mu bàn tay lau đi tia máu đang rỉ ra ở khóe miệng.

Những người khác rất thức thời đều rời khỏi phòng họp, nhường lại không gian rộng lớn cho bọn họ thoái mái giao tiếp...

Cho tới khi tiếng đóng cửa cuối cùng vang lên, Diệp Dĩnh Lam vội vàng giữ lấy cánh cửa, tay phải nắm cửa, trên môi nở nụ cười.

Ai ngờ Phạm Hán Đình lại tao nhã bước về phía cô, trước khi cô kịp mở cửa, ấn chốt khóa cửa, ung dung từ trên cao nhìn xuống nữ tử chỉ cao tới mũi hần. Hần nâng cằm Diệp Dĩnh Lam, mâu quang nhìn sâu vào mắt cô.

“Tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện rõ ràng với nhau thì hơn, nếu không da mặt trắng mịn của tôi sẽ rất thảm rồi.”

“Uy, anh nói chuyện dùng miệng là được rồi, không cần phải động chân động tay. Nếu không tôi...” Diệp Dĩnh Lam mặc dù muốn uy hiếp hần, nhưng toàn thân cô bây giờ dán lên cửa chẳng khác gì thần lẩn, không thể tổ ra một chút uy hiếp nào. “Anh tránh xa tôi ra một chút.”

Phạm Hán Đình thấy cô cố tỏ vẻ đáng sợ, nhịn không được cười khế, tay phải chống lên tường nhìn xuống cô.

Mà Diệp Dĩnh Lam bị hấn nhìn toàn thân như vậy, cảm thấy rất không thoải mái.

Xem tư thế hai người bây giờ, cả người cô đều bị bao phủ trong phạm vi của Phạm Hán Đình, chớp mũi còn ngửi thấy mùi nước hoa nhẹ nhẹ và hương thơm tự nhiên từ cơ thể của hấn, mùi hương vây quanh lấy cô từ mọi phía; Càng khó chịu là, cơ thể cô cảm nhận được sự hiện diện của Phạm Hán Đình ở gần, nhiệt độ dần dần tăng lên, đầu óc cũng choáng váng, hơi thở Phạm Hán Đình tràn ngập trong ý thức của cô... Cảm giác có chút vui sướng, choáng váng bỗng bình...

Phạm Hán Đình bề ngoài cũng không có vẻ thoải mái. Mỗi khi tiếp xúc với Diệp Dĩnh Lam, anh đều cảm thấy nhịp tim đập rất nhanh, có một cảm giác không bình thường nào đó len vào giữa bọn họ. Nhận thấy Diệp Dĩnh Lam trước mặt hai gò má hơi phồng hồng, hô hấp cũng hơi nhanh, anh cũng cảm nhận được Diệp Dĩnh Lam tựa hồ cũng đang có cảm giác khác thường đồng dạng. Mà đôi môi đỏ hồng của cô khẽ nhếch, xem ra ngọt ngào dị thường...

Diệp Dĩnh Lam càng không ngừng chớp mắt, nam nhân này rốt cục muốn làm gì? Cô chỉ cảm thấy không thở nổi, cảm thấy trong không khí đều là mùi nước hoa kia, nếu không có không khí trong lành, cô ngã xuống đất mất, mà mặt tên kia vì sao ngày càng gần mặt cô thế này? Càng lúc càng gần... Gần tới mức hơi thở của hấn đều phả vào mặt cô...

Đủ rồi! Diệp Dĩnh Lam cố dùng sức, đẩy mạnh Phạm Hán Đình ra cách xa ra ba bốn bước, lúc này cô mới có thể nhẹ nhàng thở ra. Nhưng là trong mắt có cảm giác là lạ, như là tiêu cự trong mắt tựa hồ không đúng...

Nữ nhân này... Phạm Hán Đình tức giận dựa vào bàn hội nghị, mặt mang vẻ giận mà xem xét Diệp Dĩnh Lam.

Thảm! Kính sát trùng bị rớt! Khó trách nhìn không rõ lắm, không biết là rơi ở chỗ nào rồi? Diệp Dĩnh Lam bất chấp hình tượng ngồi xổm xuống thăm sờ soạng, hy vọng có thể tìm được kính sát trùng mà rơi đi. Nó cũng không thể lẫn ra phía sau nha, hơn nữa hôm nay cô lại không mang cặp khác đến, nếu mà tìm không thấy, hôm nay cố khó có thể mà làm việc được.

Nhìn bộ dáng này của cô, Phạm Hán Đình dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết kính sát trùng của cô bị rơi. Cũng tốt, tìm giúp cô xem thế nào.

Vì thế hấn tiến lên trước, vừa bước được một bước, liền thấy Diệp Dĩnh Lam kêu lên, hoa dung thất sắc nhìn về phía dưới giày hấn.

Phạm Hán Đình trong lòng thầm kêu không ổn, quả thực nhìn thấy kính áp trùng của Diệp Dĩnh Lam nằm ngay phía dưới chỗ anh vừa đứng.

Diệp Dĩnh Lam mặt đỏ hồng, trừng mắt nhìn Phạm Hán Đình.

Mà Phạm Hán Đình bất đắc dĩ nhún nhún vai, không phải là hấn cô ý.

Tiếng chuông tan học trường tiểu học An Quốc vang lên báo hiệu đã hết một ngày học. Tô Kỳ Thánh đeo cặp sách lên vai ung dung bước ra khỏi lớp. Tô Chí Uy đang đứng tựa vào lan can đội, thấy cậu đi ra, khuôn mặt đang khấn trương liền rạng rỡ, cao hứng phấn chấn chạy lại.

Tô Kỳ Thánh giống như đồ chó con, sờ sờ đầu hấn, tiểu người hầu tới đón hấn về nhà. Vật phẩm có giá đặc biệt.

Muốn quản lý một gia đình thực không đơn giản, việc gì cũng phải tính toán kỹ càng.

Nếu không, chi tiêu hàng tháng sẽ bị thiếu hụt, rất không tốt. Cậu còn hy vọng, hàng tháng có thể tiết kiệm một khoản tiền cố định, nếu không, nhìn vào cách tiêu tiền mà không thèm xem giá của dì, sao có thể giữ được của hồi môn và tiền vốn ban đầu chứ?

“Em muốn ăn caramen!” Tô Chí Uy không chút khách khí mở miệng.

Lời hăn cuối cùng nhận được cái nhìn xem thường của Tô Kỹ Thánh. “Lấy tiền ra, ta mua cho người.”

Vừa mới dứt lời liền thấy Tô Chí Uy chu miệng lên, ai oán nhìn hăn.

Tô Kỹ Thánh nhéo mặt hăn, tức giận nói: “Được rồi, nua cho người là được chứ gì, cùng lắm thì trở về bắt cha người trả lại tiền.”

Cùng lúc đó, điện thoại trong ba lô Tô Kỹ Thánh vang lên, cậu hồ nghi lấy điện thoại di động ra. Kỳ quái, di chạy theo một mua di động cho cậu, tám năm chưa từng đổ chuông, hôm nay đột nhiên reo lên, cứ nhiên có người gọi tới tìm?

“Uy, là Tô Kỹ Thánh, ai thế ạ?”

“Là ta, Quách bá bá.” Đầu dây bên kia là giám đốc xí nghiệp Phương Trí – Quách Quốc Chính, nghe giọng ông có chút mỗi một bất đắc dĩ.

Ánh mắt Tô Kỹ Thánh sáng lên: “Có việc gì sao, bá bá?”

Quách bá bá là trưởng bối thân thiết của người cha vô duyên đã khuất. Sau khi cha mẹ cậu qua đời, khi ấy cậu mới hai tuổi thì được người dì mới hai mươi tuổi mang về, một mình nuôi cậu. Quách bá bá vẫn thường viện trợ khá nhiều cho hai người, ngay cả công việc hiện tại của dì cũng là do Quách bá bá đề cử. Nếu không, dì chẳng qua chỉ tốt nghiệp từ một trường đại học bình thường, sao có thể trực tiếp vào làm việc ở tập đoàn Nghị Dương?

“Aiz... là thế này. Hôm nay công ty thông báo điều động nhân sự, kết quả...” Quách Quốc Chính có chút áp úng.

Tô Kỹ Thánh nghe bác nói vậy, trong lòng liền hiểu. Sáng nay khi ra khỏi nhà, dì nói tối nay muốn mở tiệc chúc mừng, xem ra là không mở được rồi.

“Dì không được chọn, phải không ạ?”

“Bá bá không giúp được...”

“Đừng lo, bá bá giúp đỡ người dì lỗ mãng này của cháu cũng rất vất vả. Sau này còn phải phiền bá bá nhiều hơn.” Tô Kỹ Thánh còn nhỏ mà đã thành thạo trả lời. Trên thực tế, người dì này mấy năm qua đã gây cho bá bá không ít phiền toái, cũng khiến cho bá bá vất vả nhiều rồi.

“Kỹ Thánh ngoan, tối trở về, giúp bá bá an ủi dì nhé, được không? Quách Quốc Chính tinh tế dặn dò. Ông thực sự lo lắng tình hình Diệp Đình Lam cao ngạo sẽ nhất thời nghĩ quẩn mà làm ra chuyện gì đó.

“Vâng, cháu biết rồi.”

Tô Kỹ Thánh sẽ thử dài sau khi đã cúp máy. Thôi thì tối nay làm nhiều món ngon một chút, giúp dì bớt giận. Dì cả đời mỗi lần giận đều ăn, ăn ngon, tâm tình tự nhiên sẽ thoải mái, cũng sẽ quên được mấy chuyện không vui.

Để cho dì thật thoải mái một bữa đi.

Cậu lại thử dài. Cái ví tiền này sẽ mất máu lớn đây, hy vọng dì sớm một chút tìm được phiếu cơm dài hạn, thanh toán hai tiền lương sẽ dư dả hơn một.

Tô Chí Uy lắc lắc tay hăn, đem hăn trầm tư tính toán trở lại. Tô Kỹ Thánh nhìn Tô Chí Uy đang bĩu môi, biết tính nhẫn nại của hăn đã hết, đôi mắt ánh lên nét cười, nắm lấy bàn tay nhỏ bé, hai tiểu hài tử liền cùng nhau đi về hướng siêu thị.

Tô Kỹ Thánh xoa bóp lòng bàn tay Tô Chí Uy. Kỳ thực, chỉ cần hỏi Tô gia thúc thúc một chút là biết được chức vị của dì vì sao lại có biến hóa, nhưng chắc chắn Tô gia thúc thúc sẽ không can thiệp vào chuyện này, ông luôn có tác phong tự do, sẽ không can thiệp vào bản đề nhân sự của công ty chi nhánh.

Quên đi, theo mệnh trời, làm nhân viên cũng được, tất cả để thuận theo tự nhiên. Tô Kỹ Thánh cười cười, việc cấp bách bây giờ là phải tìm cách đem dì gả ra ngoài mới đúng.

Diệp Đình Lam tuyệt vọng đá vào vách cửa sắt. Dù sao căn hộ này cũng không có ai ở, mượn chút phát tiết bực mình cũng không sao, nếu không đá hỏng cửa nhà mình, chẳng những phải đền tiền sửa, Kỷ Thánh còn có thể giận dữ với cô; Xui xẻo của cô, chỉ bằng để cho cánh cửa này gánh chịu.

Phát tiết xong, cô thỏa mãn điều hòa lại nhịp thở, đi về hướng cửa nhà mình; Còn chưa kịp ấn chuông, Tô Kỷ Thánh đã mở cửa ra, tươi cười nghênh đón.

“Kỷ Thánh bảo bối...” Vừa nhìn thấy nụ cười đáng yêu của cháu, mắt Diệp Đình Lam đột nhiên đỏ lên, lệ đảo vòng quanh mắt.

Chính nhờ có nụ cười ngọt ngào của Kỷ Thánh khích lệ, cô mới có tự tin đối mặt với những thách thức công việc. Có lẽ ở trong mắt mọi người, Kỷ Thánh chỉ là một tiểu hài tử, phải dựa vào cô, nhưng trong lòng cô hiểu được, chính là Kỷ Thánh đã tạo cho cô dũng khí.

“Cháu biết hết rồi. Vào nhà đi...” Tô Kỷ Thánh làm nũng kéo Diệp Đình Lam vào nhà. Đã lớn tuổi so với nhiều người, nhưng người này so với trẻ con như hân còn trẻ con hơn.

“Kỷ Thánh...” Diệp Đình Lam mang theo nước nở, gắt gao ôm lấy cháu trai của mình. “Dì vốn có thể được bổ nhiệm vào vị trí quản lý, nhưng không hiểu sao tự dưng lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim phá hỏng! Còn hại dì trở thành trợ lý đặc biệt của hân...”

Cô thương tâm nhìn Tô Kỷ Thánh, thấy cậu lấy khăn giấy ra đưa cho cô, chờ cô lau nước mắt xong, yêu thương in trên má cô một nụ hôn.

“Trong lòng con, dì vĩnh viễn là tuyệt nhất.”

Nghe vậy, Diệp Đình Lam lại một lần nữa nở nụ cười, nuốt tất cả những điều khó chịu. Cầm lấy tay Tô Kỷ Thánh, đi vào trong nhà.

Đứng nhìn lên ở cầu thang, chứng kiến từ đầu đến cuối, nam tử trẻ tuổi nhìn về mặt Diệp Đình Lam, cuối cùng nhịn không được cười rầu rĩ, bước đi ra.

Cô ấy thực sự thú vị, làm sao có thể biến hóa nhiều biểu tình phong phú như vậy chứ?

Nhìn cô khiến cho hân nghĩ tới mèo con, bề ngoài nhìn có vẻ mềm mại, nếu sờ lông nó, cổ họng nó sẽ phát ra thanh âm thỏa mãn hạnh phúc; nhưng một khi chọc giận nó, nó sẽ không khách khí trừng ra móng vuốt, cào người một phen.

Hân đi ra khỏi góc khuất, đứng ở bên cạnh nhà Diệp gia, vỗ vỗ cánh cửa bằng đồng đã bị hỏng.

“Nếu cô luôn phát tiết cảm xúc như vậy, cánh cửa này cần phải gọi người tới xem.”

Nhặt lên chiếc khăn voan trắng bị cô làm rơi trước cửa, đưa lên chóp mũi, ngửi được một mùi nước hoa nhẹ, nhẹ nhàng đem nó cất vào trong túi, đưa mắt nhìn cửa Diệp gia, hân có thể tưởng tượng cuộc sống náo nhiệt sau này.

“Mong giúp đỡ nhiều hơn, hàng xóm tốt.”

Hân quay người bước trở lại thang máy, trên mặt vẫn là một nụ cười thoải mái.

“Lonely Hearts Club” là nơi Diệp Đình Lam tụ họp cùng hội “khăn tay” của cô, cũng là nơi các cô góp vào cùng nhau mở một quán cà phê nhỏ. Nhưng “Lonely Hearts Club” cũng không phải là tên chính thức của nó, mà là các nàng lên đặt biệt danh thân mật. Bởi vì nhóm họ đều còn độc thân, mong muốn tình yêu quý tộc cổ áo màu hồng, trái tim cô đơn là đặc điểm chung của họ.

Chỉ có một nam giới trong nhóm, Lương Thư Bình, cũng là người phụ trách quán cà phê này.

Bất kể thời điểm nào, Lương Thư Bình luôn luôn sạch sẽ và tươi cười thân thiết, đeo tạp dề kẻ sọc, lắng nghe đắm cổ động các cô bực tức. Hân cũng là một người đàn ông nam tính tuần tú, nhưng hân có thể duy trì quan hệ bạn bè thân thiết với những nữ nhân này, càng trở thành “khăn tay giao chi nhất” (nghĩa là người luôn lắng nghe, chia sẻ ý mà J); về tầm nhìn của mình và tình yêu của họ, sẽ không có cảm giác có gì khúc mắc, tuyệt không cảm thấy cái gì sai biệt.

Thu nhập của quán cà phê rất ổn định, doanh thu cùng lên kế hoạch hoạt động theo sự tăng trưởng ổn định đều do Lương Thư Bình vạch ra và trở thành ngoại trưởng thanh toán của họ; Mà các cô cũng hay tới nơi này tụ tập với danh nghĩa kiểm tra đến thị sát sản nghiệp, nhưng trên thực tế là tới uống đồ uống miễn phí, giết thời gian và tìm một đối tượng tốt.

Đêm nay Diệp Dĩnh Lam cũng báo sẽ đến, lấy di động rủ tất cả thành viên câu lạc bộ tới nói chuyện với cô, bởi cô chán nản tột độ, cần ai đó để nói chuyện, nếu không cô phát điên mất! Lúc này, bạn bè chính là nguồn ủng hộ tốt nhất.

Diệp Dĩnh Lam đáng thương ngồi vào trước quầy bar, nhìn vào cốc cà phê Lương Thư Bình chuẩn bị cho cô. Anh chuyên chú lấy một lọ nhỏ đổ sôcôla thành bột bơ lên phía trên, tạo thành một hình vẽ thủ công xinh đẹp.

“Cuộc sống nên lãng phí ở những thứ tốt đẹp”, đó là phương châm mà anh theo đuổi, bởi vậy ngay cả khi lớp sôcôla kia chỉ tồn tại trong một phút đồng hồ, anh vẫn tận tâm hết sức làm ra tạo hình đẹp nhất.

“Sao vậy Dĩnh Lam? Không phải mới đi Nhật Bản về sao? Sao lại có bộ dáng sầu khổ thế kia?” Lương Thư Bình thanh lịch đẩy cốc cà phê tới trước mặt cô.

“Bình, anh không biết đâu, tôi thật đáng thương, vị trí quản lý bị bay mất...” Diệp Dĩnh Lam ai oán nói: “Không những thế, còn bị biến thành trợ lý đặc biệt, bán mạng cho cái kẻ xấu xa cướp đi vị trí của tôi.”

“Cũng không tệ, không phải vẫn là được thăng cấp sao?” Lương Thư Bình một bên bắt tay vào làm đồ uống ột khách hàng, chuẩn bị một trái anh đào tươi ngon ướp át trang trí bên cạnh cốc, một bên nói chuyện cùng cô.

“Một chút cũng không tốt! Tên kia dựa vào đi nước ngoài về, làm như ghê dớm lắm, nhìn đã thấy ghét.” Diệp Dĩnh Lam đưa lên miệng nhắm nháp chất lỏng đắng đắng.

Đột nhiên, một đôi tay bịt mắt cô lại, một mùi hương Kenzo nhẹ nhàng tự nhiên phả vào chóp mũi.

“Lâm Ủy Lệ! Người đủ rồi đó!” Diệp Dĩnh Lam quát, chỉ có cô nàng mới thích làm trò này.

Quả nhiên, một dung nhan diễm lệ xuất hiện trước mắt cô. Lâm Ủy Lệ cười vui vẻ, khiến Diệp Dĩnh Lam cũng nở nụ cười theo, cô trợn tức nhéo nhéo chóp mũi của Ủy Lệ.

“Cậu không phải bay tới Hồng Kông sao?” Diệp Dĩnh Lam nghi hoặc hỏi.

Lâm Ủy Lệ thoải mái ngồi xuống, không khách khí cầm cốc của Diệp Dĩnh Lam một hơi uống sạch, khiến cho Diệp Dĩnh Lam có chút không hài lòng. Mà Lâm Ủy Lệ lại in ở má cô một nụ hôn ngọt ngào.

“Người ta vừa mới về nhà, nghe Tử Tử nói cậu tìm tớ, tớ liền lập tức chạy như bay tới đây báo danh, người ta uống của cậu một ngụm thì cũng đâu có vấn đề gì lớn nhỉ?” ^^

Lúc này, lại có thêm ba cô gái ngồi xuống bên quầy, mỗi người trên tay cầm một bó hoa, nụ cười tươi sáng; Diệp Dĩnh Lam và Lâm Ủy Lệ thấy mấy cô tới, trên mặt đều nở nụ cười hạnh phúc.

“Uy, nữ nhân, quà đâu?” Lão đại Lâm Tử Phong không khách khí hỏi. “Đừng nói với ta rằng người đi Nhật Bản về mà không mang được một món quà cho chúng ta ha.”

Lộ Kinh Hoa vươn qua, dịu dàng nắm lấy tay Lâm Tử Phong, ý bảo khẩu khí cô nàng không cần phải ác liệt như vậy. “Tiểu Lam nhất định là có tâm sự nên mới tìm chúng ta, cậu đừng như thế chứ.”

Vẫn là Kinh Hoa ôn nhu nhất, không hổ là giáo viên tiểu học. Diệp Dĩnh Lam nhào vào lòng cô, hít lấy mùi hương trên người cô, vẫn là mùi nước hoa Givenchy nhẹ nhàng thoảng mùi cam.

“Tiểu Lam, cậu sao vậy? Tớ nhớ lần trước cậu nói trở về sẽ được lên chức mà, sao lại có bộ dạng mất hứng thế này?” Khương Vân Âm tò mò hỏi.

Vừa nghe thấy câu hỏi của Vân Âm, khuôn mặt Diệp Dĩnh Lam lại suy sụp xuống, làm cho người khác cảm thấy khó hiểu.

“Cơ hội đó, không còn nữa!” Diệp Đình Lam ngoài cười nhưng trong không cười kéo kéo khóe miệng. “Bị một lính nhảy dù từ Anh về lấy đi, tớ còn trở thành trợ lý đặc biệt của hắn. Ta chết mất.” Cô nắm úp sấp lên quầy bar khiến Lương Thư Bình bật cười.

“Đừng tức giận. Vậy cậu đi Nhật Bản về không gặp được gì đặc biệt sao? Tiểu Hoa đổi đề tài.

“Tớ nhớ rõ cậu nói muốn có cuộc gặp gỡ lãng mạn bất ngờ, thế nào, có hay không?” Lâm Ủy Lệ khẩn cấp tiếp lời, đôi mắt sáng ngời đầy tò mò.

Trên mặt Diệp Đình Lam liền xuất hiện một rặng mây đỏ, gương mặt gập đầu.

“Khai mau, khai mau, nếu không chờ xem, bọn tớ xử lý cậu như thế nào.” Ba người kia kích động như muốn nắm lấy cổ cô.

Diệp Đình Lam xấu hổ nhẹ nhàng kể lại chuyến đi tới Nhật Bản của mình, làm thế nào mà cô gặp một hoàng tử đẹp trai ở pub, có một đêm lãng mạn như thế nào, cho tới khi nói về cảnh lãng mạn kích tình, ba nữ nhân bên cạnh nghe cũng đỏ mặt. Ngay cả Lương Thư Bình cũng không giấu được ý cười, ly thủy tinh trong tay cũng thiếu chút nữa rơi xuống.

“Uy uy, bạch mã vương tử kia trông như thế nào? Lâm Ủy Lệ hào hứng hỏi, cô rất hứng thú với đề tài này. Sau khi chấm dứt một khoảng thời gian thống khổ, cảm thấy hết hy vọng với nam nhân, cô liền nóng lòng muốn thử loại trò chơi không vương bận trách nhiệm gì này.

Khuôn mặt Diệp Đình Lam càng đỏ tươi động lòng người. cô sợ hãi cười cười. “Anh ấy hình như là con lai, mái tóc đen dài tới vai, đôi mắt màu xanh lam, đẹp giống như ngọc lưu ly, nói tiếng Nhật lưu loát, rất ôn nhu dịu dàng. Kỳ thật, phần lớn thời gian tớ và anh ấy giao tiếp bằng tiếng Anh... Cách phát âm của anh ấy rất hay, mang một chút giọng Anh, nhất định không phải người Nhật Bản...”

“Ôi... Bạch mã hoàng tử a!” Ba nữ nhân kéo dài thanh âm, ái muội đụng vào cánh tay Diệp Đình Lam.

“Thật tuyệt... Tớ cũng muốn...” Lưu Tử Phong yêu thích và ngưỡng mộ nói.

Lương Thư Bình mỉm cười, đặt trước mặt họ theo màu sắc năm ly cocktail, tất cả đều trong suốt tinh khiết, chỉ có màu sắc là khác nhau, trang trí trên miệng ly cũng có phong cách khác nhau.

Diệp Đình Lam cùng mọi người vẫn đang cười, nhìn hành động của Lương Thư Bình mà vui mừng không thôi.

“Năm ly cocktail này đều có tên là Lonely heart, để tặng cho các cô một món quà đặc biệt, mong tất cả mong muốn của mọi người đều trở thành sự thật.”

“Là chúc chúng ta đều có thể bắt được một nam nhân tốt!” Lưu Tử Phong dẫn đầu nâng cao ly rượu, quơ quơ chén rượu của mình suốt đêm.

“Ha ha ha, tớ đã bắt được một...” Diệp Đình Lam cười đến đặc ý.

2. Chương 2

Tô Kỷ Thánh ngái ngủ mở cửa nhà mình ra. Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Sáng tinh mơ đã nghe thấy tiếng vang của nhiều người truyền tới...

Âm thanh nghe như là tiếng rất ồn ào người vận chuyển đồ đạc, Tô Kỷ Thánh nhìn qua khe cửa thăm dò, thấy căn phòng trống cách vách, cánh cửa lớn chạm khắc bằng đồng đang mở ra, vài người đàn ông khỏe mạnh đang cùng nhau khiêng một giá sách gỗ đi vào, gây ra những âm thanh va chạm.

Có hàng xóm mới đến a... Tô Kỷ Thánh ngơ ngác nhìn bọn họ đang bận rộn. Từ giờ đi không thể tiếp tục lấy cửa nhà người khác tiết kiệm nữa rồi.

Cậu bước ra ngoài cửa, tò mò nhìn bọn họ chuyển đồ, có lẽ có thể thò tay qua đồ nội thất mà biết được hàng xóm mới là người như thế nào.

“Tiểu bằng hữu, đứng chắn ở chỗ này dễ bị thương lắm đó.” Âm thanh nam nhân mát mẻ và tươi sáng truyền tới từ trên đỉnh đầu, một cánh tay không mời đang xoa xoa mái tóc cậu.

Tô Kỷ Thánh ngẩng đầu lên, thấy một nam nhân trẻ tuổi mặc áo phong trắng, quần bò xanh, trên mũi là cặp kính gọng vàng nhạt đang thân mật nhìn cậu. Người này nhìn cũng rất được, cười lên nhìn rất đẹp.

Nhìn những người chuyển đồ tới suy ra hàng xóm mới hẳn là người còn độc thân, hơn nữa cuộc sống khá thoải mái, đồ dùng đều khá có giá trị; Lại nhìn những đồ nội thất đơn giản, không có những phụ kiện rườm rà, hẳn là rất nam tính: Tất cả các đồ dùng đều có dạng hộp giấy lớn nhỏ, cậu đoán người này hẳn có chút khiết phích*, bất quá không nghiêm trọng. (* ta ko hiểu nó nghĩa gì nha, ai bit giúp ta với L)

“Chú à, chú định trọ ở nơi này sao?” Tô Kỷ Thánh sau khi phán đoán xong, mở to đôi mắt ngây thơ hỏi.

“Đúng vậy, chú là Phạm Hán Đình, về sau mong cháu giúp đỡ chú nha.” Phạm Hán Đình cười cười bắt tay Tô Kỷ Thánh.

Thoạt nhìn người này không có vẻ gì nguy hiểm, có thể tin nhiệm. Tô Kỷ Thánh rất có tự tin với trực giác của mình, bắt tay hẳn xong, tình nguyện hỏi: “Chú à, chú cần người hỗ trợ sao?”

Dù sao tối hôm qua dì đã chạy tới chỗ bạn bè để tụ tập, qua đêm ở đó, có lẽ tới trưa cũng chưa trở về, cậu cũng không cần chuẩn bị bữa sáng cho dì; Nếu không có việc gì làm, chỉ bằng giúp đỡ hàng xóm, cùng hàng xóm sống hòa thuận cũng tốt. Hơn nữa về sau phòng cách vách có người ở, cậu cũng không cần lo lắng có kẻ xấu chứa chấp bên trong.

Dọn dẹp cho tới giữa trưa, thật vất vả mới ổn thỏa một chút, nhưng Phạm Hán Đình và Tô Kỷ Thánh đều đã mệt. Hai người nằm trên giường lớn của Phạm Hán Đình nghỉ tạm; Phạm Hán Đình vỗ vỗ vào vai Tô Kỷ Thánh, cho nó một nụ cười biết ơn.

“Tiểu bằng hữu, cảm ơn cháu nhé – đúng rồi, chú còn chưa biết tên cháu?”

“Tô Kỷ Thánh, chú có thể gọi cháu là Kỷ Thánh” Tô Kỷ Thánh nhu thuận trả lời. Tuy rằng vừa gặp mặt nhưng cậu phát hiện cậu và chú nhà bên này rất hợp ý nhau, hơn nữa người cũng rất được, nhìn vào những cuốn sách trên kệ đều là những sách ngoại văn đủ biết chú ấy rất có học thức. Điều này khiến cậu rất yêu thích và ngưỡng mộ.

“Kỷ Thánh, trưa này chú mời cơm, cháu muốn ăn gì?”

Tô Kỷ Thánh đảo mắt, có người mời cơm, hẳn sẽ không khách khí đâu. Nếu dì không may trở về, trên giá vẫn còn mì ăn liền, ủ khuất một chút vậy. Tuy nhiên, một vết sẹo nhỏ trên vai Phạm Hán Đình khiến cho cậu chú ý.

Cậu tò mò nhìn chằm chằm vào vết thương của Phạm Hán Đình.

Phạm Hán Đình sờ sờ miệng vết thương đã đóng vảy, cười cười vẻ không quan tâm.

“Cháu quan tâm cái này sao? Là do một phụ nữ cá tính lưu lại.”

Phạm Hán Đình vừa nói vừa xoa xoa tóc của Kỷ Thánh, sợi tóc như tơ của trẻ con lướt qua ngón tay thật mềm mượt.

Tô Kỷ Thánh nghe vậy nhướng mi: “Nghe qua rất giống cá tính của dì cháu.”

“Dì? Tại sao cháu không nói tới cha mẹ?”

Tô Kỷ Thánh cười buồn “Chuyện này rất khó để nói rõ ràng...”

Đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp khẽ lướt qua chút ưu thương sớm trưởng thành.

Vừa bước vào văn phòng, Quách Quốc Chính liền bị tiếng ồn ào trong quán lý làm cho hoảng sợ, ông buồn bực nhìn các đồng nghiệp phòng kinh doanh, bọn họ cũng tò mò nhìn vào phòng quán lý. Xem ra muốn tìm hiểu từ miệng bọn họ là không thể.

Ông rón rén mở cửa phòng quản lý. Ông nhớ rõ là hôm nay sẽ ảo luận về đối tượng hợp tác trong dự án ở Đào Viên sắp tới. Diệp Dĩnh Lam đã lên kế hoạch này được nửa năm, hôm nay sau khi ông xác nhận sẽ được tiến hành, không biết cô xử lý thế nào.

Nhìn qua khe cửa chỉ thấy Diệp Dĩnh Lam đang xoa hai tay, trừng mắt nhìn Phạm Hán Đình, hai người đang giương cung bạt kiếm, tình hình hết sức căng thẳng.

“Vì sao lại muốn thay đổi kiến trúc sư? Chúng ta và Công ty kiến trúc thiết kế Tùng Lâm luôn là đối tác tốt, thiết kế của bọn họ vẫn thường được hoan nghênh trong các dự án của chúng ta, vì sao anh lại muốn thay đổi?” Diệp Dĩnh Lam vô thức đề cao thanh âm, vẻ mặt hoài nghi nhìn Phạm Hán Đình.

Phạm Hán Đình không để ý cầm cốc uống một ngụm trà, ngẩng đầu nhìn Diệp Dĩnh Lam vì phần nộ mà hai gò má ửng hồng. Lửa giận dâng cao càng làm cô càng thêm đẹp diễm lệ, giống như đóa hoa hồng nở rộ, nhưng không hấn dám nói với cô điều đó lúc này.

“Tôi đã xem qua một loạt tòa nhà mà họ đã thiết kế nhưng không thấy có gì mới. Tất cả đều làm theo các tác phẩm được bình bầu là nghệ thuật, nếu đúng như cô nói, dự án Đào Viên lần này mà thành công sẽ nâng cao thêm vị trí công ty chúng ta trong giới xây dựng, thì tôi muốn thiết kế sẽ có sáng tạo mới, hy vọng có thể thu hút thêm nhiều người mua.” Phạm Hán Đình khép bản vẽ lại, đồng thời đẩy nó tới trước mặt Diệp Dĩnh Lam.

Diệp Dĩnh Lam ghen lời. Cô thừa nhận điều Phạm Hán Đình vừa nói cũng có lý. “Nhưng tôi đã nói chuyện với họ, các nhà thiết kế của họ cũng đã rất nỗ lực để hoàn thành bản thiết kế mới cho chúng ta, anh bây giờ nói đổi, danh dự của chúng ta làm sao bây giờ?”

“Chúng ta có ký hợp đồng với họ sao?” Phạm Hán Đình ánh mắt mỉm cười nhìn Diệp Dĩnh Lam.

Diệp Dĩnh Lam cứng ngắc lắc đầu.

Phạm Hán Đình vừa lòng cười cười.

“Vậy thông báo với nhóm thiết kế của Tùng Lâm, nếu bọn họ không thể đưa ra một bản thiết kế tốt hơn, vậy các công ty thiết kế khác cũng sẽ được ột cơ hội.” Phạm Hán Đình nhẹ nhàng gõ đầu ngón tay trên mặt bàn: “Thật vui vì chúng ta đã có được ý kiến chung.”

Quách Quốc Chính nhẹ nhàng đóng cửa lại, xem ra hôm nay không có án xảy ra, ông lấy tay vuốt nhẹ ngực mình. Nhưng vì sao hai người bọn họ không thể cùng thảo luận công việc như vậy chứ? Cùng ngồi xuống nói chuyện với nhau không phải tốt hơn sao? Đâu cần phải âm ỹ như thế?

Nghe cấp dưới thông báo lại, mỗi cảnh như vậy đều cứ hai ngày sẽ trình diễn một lần.

Phạm Hán Đình đuổi người tiến lại gần Diệp Dĩnh Lam, mà Diệp Dĩnh Lam cũng không có ý lui xuống.

“Sắp nghỉ trưa rồi, lát nữa cùng nhau ăn cơm được không, tôi biết một quán ăn nhỏ ở gần đây cũng khá ngon.” Anh nghiêng người trên cửa sổ đề xuất mời Diệp Dĩnh Lam. “Xem như cảm ơn cô mấy ngày nay đã tới hỗ trợ.”

“Không cần.” Diệp Dĩnh Lam không chút suy nghĩ bước về phía cửa.

Phạm Hán Đình tự cảm thấy mất mặt sờ sờ mũi. “Ai nha nha, bị nàng chán ghét...”

Diệp Dĩnh Lam vừa đi ra khỏi cửa liền nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Hứa Ngọc Bình, không suy nghĩ nhiều, cô liền đi lại gần.

“A Lam, cô không sao chứ? Vừa rồi tranh luận cùng quản lý gay gắt như vậy.” Hứa Ngọc Bình thân thiết hỏi.

“Không có gì... Kỳ thực anh ta nói cũng có lý...” Diệp Dĩnh Lam bất đắc dĩ thừa nhận, “Quên đi, không nói về anh ta nữa, trưa rồi cùng nhau ăn cơm đi.”

“Đại tiểu thư đã nói, đương nhiên không thành vấn đề.” Hứa Ngọc Bình mỉm cười.

Vội vàng ăn xong bữa trưa, Diệp Dĩnh Lam nhanh chóng lái xe tới Tùng Lâm giải thích việc tạm thời không thể ký hợp đồng, không tránh được bị người bên Tùng Lâm tranh cãi một trận âm ỹ, vốn dĩ dự án này là

giao độc quyền cho bọn họ, ai ngờ bị Phạm Hán Đình xem xét lại, toàn bộ kế hoạch lại phải thay đổi, là ai cũng cảm thấy không thoải mái.

Sau đó, cô lại chạy về công ty đem toàn bộ hồ sơ công văn hôm nay sửa sang lại, đảm bảo kết quả của ngày hôm nay.

Xoa xoa bóp chân đau nhức, nhìn ra ngoài cửa sổ. Sắc trời đã không còn sớm, những người khác đã sớm tan tầm, văn phòng rộng như vậy giờ chỉ còn lại mình cô.

Diệp Dĩnh Lam tựa người vào ghế, trong đầu đột nhiên hồi tưởng lại nhận xét của Hứa Ngọc Bình về Phạm Hán Đình hồi trưa –

“Nghe nói tập đoàn âm thực Nhật Bản muốn xây dựng một tòa nhà khách sạn năm sao cao cấp khác, Phạm quản lý đã liên lạc với người của tập đoàn bên đó, có khả năng sẽ có cơ hội làm việc với bọn họ.”

Cô nhớ rõ lúc đó Hứa Ngọc Bình nói câu này, ánh mắt đều là tràn ngập sùng bái Phạm Hán Đình... Diệp Dĩnh Lam khinh thường bĩu môi.

“Nhưng mà... là khách sạn năm sao cao cấp nha, thật là một dự án lớn...” Cô khinh miệt. “Hắn thật là có đem mấy bàn chải*, chuyện này còn chưa nghe mấy ai nhắc tới đâu.” (*chỗ này ta cũng không hiểu lắm, ai hiểu giúp ta với L)

Diệp Dĩnh Lam đem những tài liệu còn chưa làm xong cất vào túi, tính mang về nhà làm tiếp.

Đứng trước thang máy đợi cả buổi, thật vất vả mới nghe thấy âm thanh mở cửa thang thúy, cô không chút suy nghĩ bước vào trong, ấn số tầng hầm đậu xe, cô liền theo thói quen nhắm mắt dựa vào tựa chờ đợi.

Không biết tại sao, cô luôn cảm thấy bầu không khí có chút khác thường... Mở mắt ra xem mới rõ ràng phát hiện, Phạm Hán Đình đang đứng thoải mái một bên quan sát cô!

Diệp Dĩnh Lam qua loa mỉm cười, Sao mà khéo như vậy? Mới vừa rồi còn đang nghĩ tới anh ta, lúc này liền xuất hiện, chẳng nhẽ anh ta có thuật đọc tâm?

“Quản lý, trẻ như vậy mới tan tầm a...”

“Vừa rồi bàn việc với lão tổng, không chú ý tới thời gian.” Phạm Hán Đình vừa nói vừa tháo caravat, đeo cả một ngày cũng cảm thấy khó chịu, thuận tiện cởi bỏ hai nút thắt, dù sao tan tầm cũng không cần quá nghiêm túc.

Diệp Dĩnh Lam không thoải mái di chuyển tới một góc để ẩn thân. Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ từ trên người Phạm Hán Đình.

Không biết vì sao, mỗi khi ở cùng một chỗ với anh ta, cô luôn mãi cảm nhận thấy được hơi thở đến từ trên người anh ta, cô cảm thấy hai gò má mình nóng lên, trong ngực có cảm giác xôn xao lạ thường, tim cũng đập rất nhanh, nhiệt độ cơ thể tăng bất thường, hơi thở nặng nề, đầu hơi chóng mặt, tai tựa như cũng nghe thấy nhịp dòng chảy của máu trong tĩnh mạch...

Bình thường không nghĩ rằng thang máy chạy qua hơn mười tầng lầu lại lâu như vậy, nhưng hôm nay lại cảm thấy như bước vào một chuyến đi dài.

Mắt Diệp Dĩnh Lam gắn chặt xuống gấu váy nhằm giữ mình không được chú ý tới anh ta.

Trong ngực khó chịu, nhất thời đầu ầm ầm nổ ho khan liên tục...

“Cô không sao chứ? Mặt sao lại hồng như vậy? Phát sốt sao?” Phạm Hán Đình nhận thấy cô khác thường, cúi người tốt bụng hỏi.

“Không có gì, chỉ cần anh cách xa chút là tốt rồi.” Diệp Dĩnh Lam lẩm bẩm. “Quái, sao lại càng lúc càng nóng...”

“Cô nói cái gì?” Ai ngờ Phạm Hán Đình truy tới cùng, bốn mắt nhìn nhau với cô. “Tôi không nghe rõ...”

Diệp Dĩnh Lam mở to mắt, lúc này cô đã ở trong phạm vi không gian Phạm Hán Đình, xung quanh đều là mùi trên người Phạm Hán Đình. Sao lại thế này, cô sắp không thở nổi nữa...

Đôi mắt trong suốt của Phạm Hán Đình dần trở nên thâm trầm, đầu ngón tay anh ta nâng cầm Diệp Dĩnh Lam, một tay kia chế trụ thất lưng của cô, kéo cô tới gần.

“Anh ta rốt cuộc muốn làm cái gì?” Trong đầu Diệp Dĩnh Lam trống rỗng, ngơ ngác nhìn khuôn mặt Phạm Hán Đình chậm rãi tới gần, hai má cô nóng như bị lửa thiêu, không chút năng lực phản kháng khiến Phạm Hán Đình dần dần tới gần...

Đột nhiên cửa thang máy mở ra, khí lạnh từ bãi đỗ xe ồa vào khiến Diệp Dĩnh Lam lập tức thanh tỉnh, hai tay đẩy mạnh Phạm Hán Đình ra, xoay người lao ra khỏi thang máy, chạy về hướng xe của mình.

Hai tay cô chống lên thành xe, cả người dựa vào chiếc xe yêu quý, không thở được.

Vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Phạm Hán Đình cư nhiên nhân cơ hội khinh bạc cô! Diệp Dĩnh Lam cắn chặt môi. Mà chình mình sao lại thế này, tự nhiên trở nên vô lực, suýt nữa khiến hấn thành công?

Nhờ có không khí lạnh, nhiệt độ cao vừa rồi cũng giảm xuống không ít, làm cho não cô cuối cùng cũng phục hồi khả năng suy nghĩ, nhưng nhớ lại tình hình trong thang máy lúc vừa rồi, lại khiến cô mặt đỏ tai hồng. Thất lưng vẫn còn hơi ẩm, là nơi lòng bàn tay Phạm Hán Đình mới vừa dán sát, cảm giác như vừa lưu lại một dấu ấn...

Trời a! Trái tim cô nhảy liên hồi không ngớt! Cô nhịn không được hô nhỏ ra tiếng.

Diệp Dĩnh Lam cơ hồ lái xe qua nửa thành phố Đài Bắc mới về tới nhà, suy nghĩ hỗn loạn trong đầu cũng đã bình ổn trở lại. Kéo thân thể mệt mỏi mở cửa vào nhà, liền đối mặt với khuôn mặt hờn giận của Tô Kỷ Thánh.

“Dì sao bây giờ mới trở về? Không phải cháu đã nói tối nay nhà có khách, muốn dì trở về nhà sớm sao?”

“Kỷ Thánh bảo bối, dì thực xin lỗi con, dì quên mất...” Diệp Dĩnh Lam chột dạ hồi lỗi. Đúng thế, buổi sáng khi đưa hấn tới trường, hấn còn ngàn dặn vạ nhắc rằng tối nay hấn mới hàng xóm mới tới nhà ăn cơm. Như thế đối với người ta thực sự thất lễ. “Chúng ta có thể ăn tối chưa? Nói thực, tôi đã đói đến...”

A – Nếu nói Diệp Dĩnh Lam ban đầu là hồi lỗi nhưng sự hồi lỗi này khi nhìn thấy Phạm Hán Đình đang ngồi ngay ngắn trước bàn ăn liền tan thành mây khói!

“Dì, để con giới thiệu.” Tô Kỷ Thánh kích động lôi kéo góc áo Diệp Dĩnh Lam. “Đây là hàng xóm mới nhà chúng ta, Phạm Hán Đình thúc thúc; Phạm thúc thúc, đây là dì cháu, Diệp Dĩnh Lam.”

Cậu vui mừng nhìn sang hai người bọn họ, nhưng đồng thời lại thấy hai người bọn họ bất động không nói câu nào mà cảm thấy quần bách, đôi đồng tử bất an đảo qua hai người bọn họ.

“Hai người... làm sao vậy?”

“Dem muối sát trùng tới đây.” Diệp Dĩnh Lam vươn tay hướng Tô Kỷ Thánh.

Tô Kỷ Thánh vì câu nói không thể ngờ tới này mà ngây cả người.

“Lấy đến đây, ta muốn đuổi hấn ta ra ngoài.” Diệp Dĩnh Lam liếc mắt sang Tô Kỷ Thánh, ý bảo cậu mau hành động.

Thế nhưng Tô Kỷ Thánh lại đem mình chắn ngang giữa bọn họ: “Không được! Phạm thúc thúc là khách của cháu, ai cũng không được đuổi.”

Hiếm khi thấy Tô Kỷ Thánh tức giận, Diệp Dĩnh Lam nhất thời lửa giận tiêu không ít, bất an khê động khóe môi, suy yếu cười cười với Phạm Hán Đình...

Tô Kỷ Thánh dùng sức đập bàn, trừng mắt nhìn hai vị đại nhân.

“Cháu nói ăn cơm, ai dám không ăn, về sau cháu sẽ không nấu nữa.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn tràn đầy kiên quyết, khiến cho hai vị trên bàn ăn không dám hai lời, vẻ mặt lập tức ôn hòa lập tức gấp đồ ăn vào miệng, Tô Kỷ Thánh thấy thế vẻ mặt mới hòa hoãn, bưng bát cơm của chính mình lên.

Thời gian nhàn nhã sau bữa tối, Diệp Dĩnh Lam và Phạm Hán Đình khó khăn thân mật chia sẻ không gian trên ghế sofa, trên bàn trước sofa là hai tách hồng trà nóng, còn Tô Kỳ Thánh vui vẻ vừa hát vừa rửa chén trong phòng bếp.

Phạm Hán Đình nhìn trộm bong bóng Tô Kỳ Thánh rồi mới mỉm cười nhìn người phía bên cạnh – Diệp Dĩnh Lam.

“Có vẻ như Kỳ Thánh mới là chủ nhân nhà này.” Hần trêu ghẹo nói.

“Anh–” Diệp Dĩnh Lam chỉ vào chóp mũi hần, đang muốn bảo hần an phận một chút.

Đột nhiên, trong nhà vang lên tiếng trẻ con ngay sau lưng họ –

“Oa! Trong nhà không có người lớn, cháu chính là lão đại!”

Diệp Dĩnh Lam cùng Phạm Hán Đình đều bị thanh âm bất ngờ làm cho giật mình, nhìn lại thì ra là Tô Chí Uy mặt mày tươi cười sáng lạn, hần thấy trò đùa của mình thực hiện được liền cười trộm không thôi.

“Tiểu trư, người đến khi nào thế, sao dì không nghe thấy tiếng?” Diệp Dĩnh Lam nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của hần.

“Bởi vì con lợi hại a.” Tô Chí Uy bĩu môi, xoa xoa hai má bị niết đau.

“Con cho nó một chìa khóa dự phòng.” Tô Kỳ Thánh nghe tiếng bước ra, tới sau lưng Tô Chí Uy ôm ngang thắt lưng hần. “Tiểu trư, người tới đây làm gì?”

Tô Chí Uy nâng hộp giấy trong tay lên: “Tiểu Uy chuyển phát! Ba con đặc biệt làm bánh ngọt Black Forest, con lên sang a...”

Tô Kỳ Thánh ánh mắt sáng lên, tiếp nhận lấy hộp bánh: “Chúng ta mau phi tang chứng cứ.”

“Nghĩ cũng không được.” Đột nhiên từ cửa lại có thêm một thanh âm nam trầm, một nam nhân hai tay khoanh ngực đứng trước cửa phòng khách.

Tô Chí Uy vừa thấy người tới, sắc mặt liền suy sụp: “Ba...”

“Tô tổng tài?” Phạm Hán Đình ngẩn ngơ.

“Các người có khách à?” Tô Chấn Nhạc có chút ngượng ngùng. “Quấy rầy rồi, ta thấy cửa không đóng liền bước vào, tôi phải đưa Tiểu Uy về.”

Hần ý bảo Tô Chí Uy tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời; Tô tiểu đệ đệ cũng chỉ đành cúi đầu bước trở về,

“Thúc thúc, vậy bánh ngọt làm sao bây giờ?” Tô Kỳ Thánh hỏi.

“Nhà đã có khách, vậy thì mỗi nhà một nửa.” Tô Chấn Nhạc đương nhiên trả lời. Đùa gì chứ, hần mắt không ít công mới nướng xong bánh, dựa vào cái gì chỉ vì con “ăn cây táo, rào cây sung” mà để cho người khác ngồi mát ăn bát vàng chứ.

Phạm Hán Đình vỗ vỗ vai Diệp Dĩnh Lam thấp giọng nói: “Thì ra các người quen thân với Tô tổng tài như vậy, vậy công việc của cô...”

Diệp Dĩnh Lam nghe vậy tròng mắt! “Anh nghĩ rằng tôi dựa vào quan hệ với Tô tổng tài mới có được vị trí này sao? Tôi dựa vào năng lực của chính mình, đừng có xem thường người khác như vậy.”

Cô xuất ra cánh tay chủ lực của đội tennis trường, tặng cho Phạm Hán Đình một bàn tay.

Sáng hôm sau, Phạm Hán Đình mặc một chiếc áo màu hồng, đeo kính râm đi làm.

Anh cũng biết, dấu ấn màu hồng trên mặt sẽ gây khiến nhiều người phỏng đoán; Vì vậy, anh đeo kính râm, cũng là để nhắm mắt làm ngơ.

Diệp Dĩnh Lam huyết sáo nhẹ nhàng ngồi vào chỗ của mình; hôm nay, thực sự là một ngày tốt lành. ^ ^

Đột nhiên, ai đó gõ gõ lên mặt bàn, cô nhìn lên, đúng là tỷ muội tốt Hứa Ngọc Bình.

“Hội nghị đặc biệt, bàn về kế hoạch hợp tác với bên Nhật Bản. Phòng họp đầu tiên.”

Diệp Dĩnh Lam nhú mảy, công việc thú vị đến đây. Buông hồ sơ trong tay xuống, cùng với Hứa Ngọc Bình bước vào phòng họp, hội nghị bên trong đã bắt đầu.

“Ngày kia, chúng ta sẽ bay đi Nhật Bản để kiên hệ bàn kế hoạch với người phụ trách Cung Hạ tiên sinh, tôi cần một trợ lý đi cùng với tôi trước.” Phạm Hán Đình vẫn là đơn giản gọn gàng, không dài dòng luộm thuộm.

“Tôi đi.” Diệp Dĩnh Lam là người đầu tiên yêu cầu. “Tôi là trợ lý đặc biệt của Phạm quản lý. Có thể giúp đỡ bất cứ việc gì để tăng cơ hội thể hiện, cô tuyệt không bỏ qua.

“Hãy để tôi đi.” Một nữ tử lạ cũng đưa ra yêu cầu một cách cao ngạo khiến cho Diệp Dĩnh Lam nhú mảy liếc qua.

Thư ký bộ phận Đinh Nhược Lan nhanh chóng lên tiếng tiếp: “Vé máy bay và phòng khách sạn đều đã được đặt sẵn.” Cô bất an điều chỉnh gọng kính.

“Cô ấy là ai?” Diệp Dĩnh Lam nhỏ giọng hỏi Hứa Ngọc Bình bên cạnh.

“Nữ nhi chưa xuất giá của đại lão bản Trịnh Thiển Như, những thứ khác, người tự mình đoán xem.” Hứa Ngọc Bình thần bí cười cười.

Diệp Dĩnh Lam hiểu rõ trong đầu, cùng Hứa Ngọc Bình trao đổi ánh mắt hội ý. “Đồng sàng giai tề” (ta cũng không hiểu thánh ngữ này lắm, ai bit chỉ giúp ta với L)

Nhưng Hứa Ngọc Bình còn ác ý thêm một câu: “Trong tương lai, bây giờ chưa tính gì hết.”

Phạm Hán Đình bất đắc dĩ vò qua tóc: “Diệp trợ lý, cô cùng tôi đi một chuyến đi.”

“Về lần này, tôi nghĩ để Trịnh tiểu thư.” Diệp Dĩnh Lam chớp chớp mắt vô tội, từ khóe mắt thấy Trịnh đại tiểu thư lộ ra nụ cười vừa lòng.

“Đủ rồi! Cô là trợ lý của tôi, phải theo giúp tôi làm việc!” Phạm Hán Đình hiếm khi thất thố tức giận đập bàn, làm ọi người đều giật mình kinh hãi.

Sự tức giận trăm năm khó gặp của anh càng làm cho Đinh Nhược Lan hoảng sợ, nói càng lắp bắp, lại lần nữa bất an điều chỉnh kính mắt: “Nhưng là... khách sạn bây giờ đang mùa đông khách, chỉ có thể đặt được phòng đôi...”

Diệp Dĩnh Lam chỉ cảm thấy da đầu run lên. Phòng đôi? Vậy không phải là ngủ chung một phòng với anh ta sao? Ồi không... thượng đế phù hộ... Hơn nữa, ánh mắt từ chỗ Trịnh Thiển Như phóng tới tựa như mười triệu mũi tên cắm trên người cô, giống như tiền đồ tươi sáng của cô đang dần trở nên ảm đạm...

Đinh Nhược Lan tựa hồ bất chấp giá nào nói tiếp: “Là phòng cho tuần trăng mật.” Cô nàng cực lực treo trên mặt một nụ cười tươi ngọt ngào. Đủ ngọt ngào đi, cô xác định quyết tâm chịu chết.

Tất cả mọi người hít phải một ngụm lạnh khí! Đây quả thực là một đại ô long mà, ánh mắt mộ số người lại càng phiêu về hướng Trịnh Thiển Như, khuôn mặt cô ta quả thực như bầu trời trước cơn bão—một bầu quạ đen...

Diệp Dĩnh Lam tựa như nghe thấy tiếng chuông số mệnh *đang đình đang*, ba tiếng chuông vang lên, một tay vô lực chống đỡ lấy trán sắp sụp xuống. Sao lại thế này chứ? Năm xưa cô đi đêm không thuận lúc sao? Có nên đến miếu thấp hương không đây?

“Người a, tự lo lấy tiền đồ của mình đi...” Hứa Ngọc Bình lén lút ghé vào bên tai cô, cảnh cáo.

Diệp Dĩnh Lam tức giận ngồi trong phòng chờ xem tạp chí, nụ cười của model trên mặt bìa thực khiến cô phiền lòng.

Khi người ta tâm loạn như ma thì xem gì cũng không thoải mái! Cô oán hận vút tạp chí phụ nữ trong tay xuống.

Vì vé là khoang hạng nhất, nên bọn họ được hãng hàng không cung cấp cho họ một phòng VIP để nghỉ ngơi trước khi lên máy bay.

Phạm Hán Đình đang dùng di động để liên hệ xử lý các hạng mục công việc, chờ tới 3 giờ chiều sẽ lên máy bay tới Tokyo.

Nhớ tới tình cảnh buổi họp hôm đó, Diệp Dĩnh lam lại đầy một bụng hỏa. Từ lúc xác định cô sẽ cùng với Phạm Hán Đình tới Nhật Bản, cô liên liên tục nhận được ánh mắt không có hảo ý từ chỗ Trịnh Thiên Như.

Ông chủ lớn vì đề bạt nữ nhi của mình, đã sắp xếp một chức vụ tốt trong công ty cho cô, phân ở bộ phận thư ký, chịu trách nhiệm về tất cả các vấn đề liên quan đến kinh doanh. Bất kỳ người nào sáng suốt đều có thể thấy được là để con gái yêu tiếp cận Phạm Hán Đình.

Diệp Dĩnh Lam càng nghĩ càng thấy chính mình mệnh khổ, không đâu tự dưng lại bị cuốn vào sự việc nhảm chán này. Hơn nữa, lại ngày hôm đó, sau khi Phạm Hán Đình nghe Đinh Nhược Lan nói đặt phòng trăng mật, ngược lại hết giận, cô nhớ rõ hẳn còn nói:

“Vừa vừa vậy, Cung Hạ tiên sinh là người có tiếng tăm trong giới, nếu xưng là vị hôn thê của tôi, ông ấy sẽ nể mặt gặp một chút.”

Vừa nghe thấy ba từ “vị hôn thê”, ánh mắt của Trịnh đại tiểu thư phóng tới càng thêm băng giá, khiến cho Diệp Dĩnh Lam có cảm giác sống lưng lạnh run...

Đột nhiên, Phạm Hán Đình nhẹ vỗ vỗ vai cô, kéo suy nghĩ của cô trở lại.

Diệp Dĩnh Lam lạnh lùng trừng mắt trừng mắt liếc hẳn một cái.

“Đến cửa hàng chọn nhẫn.” Phạm Hán Đình kéo cô đứng lên.

“Làm gì?” Diệp Dĩnh Lam không hiểu ra sao. “Đi với anh đã đủ hay ho, vì sao còn phải tốn tiền mua nhẫn?”

“Muốn diễn trò cũng phải làm cho thật, chúng ta là vợ chồng sắp cưới, đương nhiên là phải có nhẫn. Tôi trả tiền, cô lấy cái nào cũng được.”

Phạm Hán Đình giúp cô chọn một khay trang sức, chỉ chỉ vào nhẫn vàng, ý bảo Diệp Dĩnh Lam tự mình chọn, chính mình rút lấy một cuốn tạp chí ngồi xem. Diệp Dĩnh Lam giận dữ lấy một chiếc nhẫn bạch kim đeo vào ngón áp út của mình, đưa tay tới trước mặt hẳn.

“Trả tiền!”

“Của tôi đâu?” Phạm Hán Đình hỏi lại, nhận lấy ánh mắt xem thường từ Diệp Dĩnh Lam. “Hơn nữa hẳn phải là tôi đeo giúp cô chứ.”

“Ai quan tâm tới anh.” Diệp Dĩnh Lam thản nhiên ném xuống một câu. Người này được tiện nghi lại còn khoe mẽ, vô liêm sỉ.

Nhìn ra cửa sổ máy bay, một bầu trời bao l tinh khiết một màu xanh, tựa như trong suốt vô hạn...

Mỗi một lần lên máy bay, Diệp Dĩnh Lam luôn tưởng tượng rằng mình là cánh chim tự do, có thể tùy ý sải cánh bay trên bầu trời, như vậy thật tuyệt... chỉ tiếc đối tượng bên cạnh lại là một sai lầm, đành phải dựa vào thưởng thức vẻ đẹp của các tiếp viên hàng không tươi trẻ.

Xuống máy bay, đổi xe, thật vất vả năm giờ sau, hai người bon họ rốt cục cũng tới được khách sạn. Công ty phía Nhật Bản đã cử hai nhân viên chờ ở khách sạn để nghênh đón bọn họ. Cung Hạ Nhất Lăng cũng phái người gửi hoa tới, thuận tiện ấn định thời gian gặp mặt vào ngày hôm sau, tại trụ sở tổng bộ công ty bọn họ.

Chất lượng của khách sạn hạng nhất quả thực không thể bàn cãi, phòng trăng mật trang trí toàn màu phấn hồng, sàn nhà lát gỗ cây bách, cửa ra vào đồng thời cũng bố trí một chậu hoa cảnh Nhật Bản trang trí, thêm vào một bầu không khí thanh lịch cho những tâm trạng đang mơ ước. Toàn bộ không gian làm cho người ta yên tĩnh thoải mái, giống như ở nhà, thật khó tưởng tượng ở thời buổi tắc đất tắc vàng cư nhiên có một không gian lớn như vậy, mà cũng chỉ có một phòng sử dụng.

Ở trong phòng dàn xếp ổn thỏa xong, Phạm Hán Đình đem cơ thể mệt mỏi của chính mình ngã xuống chiếc giường mềm mại.

Mà Diệp Dĩnh Lam ngồi xuống bên cạnh, lay lay thân thể hẳn, lôi kéo sự chú ý của Phạm Hán Đình.

“Không ngờ Tiếng Nhật của anh cũng lưu loát giống như tiếng Anh, hơn nữa còn rất dễ nghe.” Diệp Dĩnh Lam tán dương từ tận đáy lòng. “Có lẽ anh sống ở Anh đã lâu, phát âm cũng mang theo âm hưởng của người Anh, trong khi cách phát âm tiếng Nhật cũng rõ ràng, không có âm điệu lạ, rất hiếm, nghe thật ôn nhu, so với cá tính của anh thật không giống chút nào.” Cô vẫn là không quên châm chọc hẩn.

Phạm Hán Đình đồng quang* buồn bã, nhìn sâu vào đôi mắt Diệp Dĩnh Lam thăm dò: “Cô không nhớ gì sao?”

Vấn đề này không đầu không đuôi, khiến cho Diệp Dĩnh Lam hoang mang khó hiểu: “Nhớ cái gì?”

Phạm Hán Đình nắm lấy bàn tay Diệp Dĩnh Lam đang để gần mình, dùng sức kéo về hướng anh, Diệp Dĩnh Lam mất đi trọng tâm, toàn bộ cơ thể ngã về phía Phạm Hán Đình, rơi vào ngực anh, hai người mặt đối mặt.

Khi thân thể cô đụng chạm vào người Phạm Hán Đình, Diệp Dĩnh Lam cảm thấy như có một dòng điện chạy dọc qua cơ thể, chạy thẳng vào tim làm cho trái tim cô như bị lỡ một nhịp.

“Nữ nhân luôn có trí nhớ rất tệ.” Hai tay anh vòng qua thắt lưng Diệp Dĩnh Lam, than nhỏ.

“Anh nói vậy là có ý gì?” Diệp Dĩnh Lam trừng mắt nhìn chăm chăm anh. Nam nhân này luôn cư xử không ngoan, nhưng chính mình hiện tại còn đang dựa trên người hẩn, không phải dễ dàng chống lại được.

“Đừng như vậy, chúng ta không phải vợ chồng sắp cưới sao?” Phạm Hán Đình đổi sang khuôn mặt tươi cười bất cần đời, hai tay càng siết chặt hơn.

“Phải không? Tôi trước đây chết anh, sau đó giải trừ hôn ước là được rồi.” Diệp Dĩnh Lam cười đến ngọt ngào mà nguy hiểm, chọn một chiếc gối phía bên cạnh, nhẹ nhàng đè lên mặt Phạm Hán Đình.

3. Chương 3

Trải qua cả một ngày thảo luận, Phạm Hán Đình cẩn thận phân tích phương pháp hợp tác sao cho tốt, cũng giúp Cung Hạ Nhất Lăng tìm ra phương châm vận chuyển buôn bán cho khách sạn sau này, như là kế hoạch xây dựng khu khách sạn cao cấp năm sao mang lại được những lợi ích gì, cảnh sắc môi trường nên xây dựng ra sao, định hướng cho những du khách dừng chân, phân tích rõ ràng mỗi hạng mục, khiến cho Cung Hạ Nhất Lăng cực kỳ vừa lòng, chỉ có đơn giản dễ dàng ký hợp đồng.

Mà trong quá trình ở cùng Phạm Hán Đình, Cung Hạ Nhất Lăng ánh mắt luôn lưu luyến ở trên người Diệp Dĩnh Lam.

Tuy rằng Diệp Dĩnh Lam ở trong lòng cực kỳ không thoải mái, nhưng cô vẫn là theo lẽ nghi mà cười, Phạm Hán Đình hiểu được cảm nhận của cô, vỗ vỗ tay an ủi.

Sau khi chính thức ký hiệp ước, Phạm Hán Đình cùng Cung Hạ Nhất Lăng hai người bắt tay cười cười nói nói vui vẻ, thư ký Cung Hạ mang tới cho họ hai ly sâm panh để chúc mừng.

“Phạm tiên sinh, buổi tối ta muốn mời mọi người dùng bữa ở khách sạn, ngoài việc chúc mừng chúng ta song phương hợp tác, cũng là thêm hiểu biết nhau hơn.” Hẩn cười đến khiêm tốn, rồi chuyển hướng nhìn Diệp Dĩnh Lam: “Diệp tiểu thư không biết cô có hứng thú tới nhà hoa anh đào Masamori của tôi tham quan một chút?”

“Cám ơn ý tốt của Cung Hạ tiên sinh, Dĩnh Lam cùng tôi nhân cơ hội lần này qua đây ký hiệp ước mà cùng nhau đi du lịch luôn, nên không tiện, mong Cung Hạ tiên sinh thứ lỗi.” Nói xong, Phạm Hán Đình tự nhiên ôm eo Diệp Dĩnh Lam.

Chắc, nguyên lai là hoa đã có chủ. Cung Hạ Nhất Lăng ngắm chiếc nhẫn trong tay Diệp Dĩnh Lam, trong lòng có chút ảo não, nhưng lại không biết nói cái gì, không thể xuống tay với lão bà của đối tượng hợp tác đi? Hoa Hoa công tử cũng phải đứng người mới được.

Cung Hạ vẫn đúng như lời hứa mời mọi người ăn tối, đoàn người nâng cốc ngôn hoan, rất khoái ý. Mà Cung Hạ lại còn mời năm sáu cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp để tiếp khách, ở trong bữa ăn không ngừng kính rượu. Trong mắt Diệp Dĩnh Lam, Cung Hạ Nhất Lăng, thật sự khiến cô chán ghét.

“Nhất Lãng, người uống nhiều rồi.” Một cô nàng yêu kiều xinh đẹp đưa lên một ly rượu hồng.

Cung Hạ Nhất Lãng vui tươi hơn hớn tiếp nhận rượu, miệng cười đến ngoác cả ra. Mà vị cô nương tóc dài kia cố ý vô tình hướng Phạm Hán Đình đưa rượu, cố ý mị hoặc, trong mắt mọi người đều nhìn ra được điều này.

Diệp Dĩnh Lam hừ lạnh một tiếng, ánh mắt liếc về phía Phạm Hán Đình. Hắn đối với cô nương đó biểu hiện thập phần vui vẻ, ánh mắt hắn thoáng nhìn qua, nhận thấy ánh mắt khinh thường của Diệp Dĩnh Lam, khẽ nhếch miệng cười mà như không.

“Uống có chút rượu, mặt của người giống như một tảng son hồng, xinh đẹp như hoa hồng, thật là xinh đẹp.” Hắn ghé sát vào bên tai cô nhẹ nhàng nói. “Cũng như lá đỏ mùa thu, khiến cho người ta bất giác ngấm ngây ngất, người như vậy rất xinh đẹp...”

Này là lừa người chết không đền mạng a! Diệp Dĩnh Lam mỉm cười, bất chợt lấy gót giày hung hăng giẫm mạnh lên mũi chân Phạm Hán Đình, vừa lòng nhìn hắn hai má đỏ bừng lên, sau đó mới nhẹ nhàng gạt đầu, tao nhã rời đi.

Toilet Nhật Bản sạch sẽ như vậy làm cho người ta thật ấn tượng. Mặt tường vàng nhạt, trên mặt tường là những hoa văn hình học hết sức đơn giản. Mơ hồ có thể ngửi thấy hương thơm tự nhiên, sàn nhà dưới chân thập phần sạch sẽ, một chút bụi bẩn đều không có.

Diệp Dĩnh Lam đứng ở bồn rửa tay ngắm nhìn chính mình. Quả nhiên bởi vì cồn khiến cho khuôn mặt của nàng hơi hơi phồng hồng, hơn nữa có chút nóng.

Nàng dùng nước lạnh vỗ nhẹ hai gò má, xem như đem cái nóng xua tan đi. Trong đó ngập tràn ham muốn mơ hồ khiến cho cô không được tự nhiên.

Đi qua phòng trang điểm, cô dừng chân lại. Phòng trang điểm là nơi khách sạn dùng cho nữ khách ở bên trong trang điểm, trang hoàng cùng một kiểu với toilet, chẳng qua bên trong có một chậu hoa kiểu Nhật để trang trí, trong bồn nước có những đóa hoa thủy tiên phương Tây màu vàng để trang trí, phối hợp hình thanh kiếm màu xanh đậm. Màu nền đặc sắc làm nổi bật sự yên tĩnh thanh bình của cách cảm họa kiểu Nhật. Trong không gian còn có chút âm nhạc, làm cho người sử dụng cảm thấy hết sức thoải mái.

Bên trong đang có hai nữ nhân, dáng người cao ráo đang trang điểm đồng thời nói chuyện phiếm, nhìn qua gương, Diệp Dĩnh Lam nhận ra trong đó có một người là do Cung Hạ mời đến, khuôn mặt đẹp, khí chất tuyệt hảo, không phải cái loại nữ tử phong trần, tối chỗ này để tiếp khách.

“Tiểu Hương, người cảm thấy vị Phạm tiên sinh kia thế nào?”

Nghe thấy câu hỏi của nàng khiến Diệp Dĩnh Lam cước bộ dừng lại, đứng bên cạnh cửa yên lặng nghe.

“Siêu cấp. Nếu buổi tối hôm nay là anh ta, tôi sẵn sàng ra ngoài cùng.” Một nữ tử khác khoe môi cong lên một chút ý cười, ngay cả mắt đều cười thành bán mị, nàng lấy ngón tay lau son trên môi.

Ghe tởm! Diệp Dĩnh Lam nhú mày, thì ra trong đầu họ chỉ nghĩ tới những thứ này. >.<>

“Tuy rằng Phạm tiên sinh đã có vị hôn thê, bất quá...” Hai nữ tử nhìn nhau cười. “Chúng ta nhất định so với nàng càng mê người!”

Thực khiến người ta khó chịu mà! Diệp Dĩnh Lam bước nhanh tránh đi, nếu cô lại tiếp tục đứng đó nghe lén thì cô chính là con chó nhỏ!

Trở về bên cạnh người Phạm Hán Đình, vừa vặn nhìn thấy hai nữ tử quần quít lấy hắn, muốn kính hắn rượu, Phạm Hán Đình chưa kịp chối từ. Nói thật, hắn đêm nay uống quá nhiều, hắn cũng không dám cam đoan sẽ không hồ ngôn loạn ngữ. Trông thấy Diệp Dĩnh Lam đi tới, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, cuối cùng cũng có cứu tinh.

Nhìn bộ dáng các nàng quần quít lấy Phạm Hán Đình, Diệp Dĩnh Lam không hờn giận, tiếp nhận một chén rượu, nàng cười khanh khách.

“Ta thay Phạm tiên sinh kính các người.” Sau đó uống một hơi cạn sạch. “Ta đi trước.”

Cô vẫy vẫy tay, liền xoay người rời đi.

“Diệp tiểu thư, thật không tốt, chúng ta vừa mới tới, như thế nào lại muốn đi?” Cung Hạ ngăn nài lại.
“Không nên không nên, cho dù người muốn rời đi, cũng phải phạt một ly.”

Diệp Dĩnh Lam nghe vậy, không nói hai lời, cầm lên một chén rượu khác uống một hơi cạn sạch, giờ chén rượu quay ngược trước mặt mọi người, không có một giọt rượu chảy xuống. Mọi nử cười, sau đó rời đi...

Trở lại phòng, cô cuối cùng thở nhẹ một cái, mở tủ lòi ra áo ngủ tiến vào phòng tắm, tẩy đi một thân bụi bặm, sau đó chui vào chăn cuộn tròn mình lại.

Mùa xuân Nhật Bản so với Đài Loan lạnh hơn rất nhiều, nếu không đem chăn bông dày bảo phủ chính mình, thì thật sự rất lạnh.

Tắt đèn trong phòng, Diệp Dĩnh Lam nhẹ nhàng khoan khoái hương khí, cảm thấy mỹ mãn. Bên ngoài ngọn đèn theo cửa sổ chiếu vào, ánh trăng đem vật thể trong phòng làm đồ vật ánh lên những ánh sáng xanh dịu nhẹ, ban đêm ngày xuân yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, cô nửa tỉnh nửa mơ cảm thấy có hơi thổi phả vào cổ, có chút vi ngứa, môi bật ra vài câu, rồi lại ngủ.

Nhưng mà, thỉnh thoảng xuất hiện một chút nhiệt khí lan tràn đến trước da ngực mẫn cảm của cô. Tay cô phản xạ tính di tới chỗ đó, muốn đuổi con muỗi đáng ghét ấy đi, bất quá lại khiến cô có chút tiếc nuối, hơi hơi hít một tiếng.....

Lập tức cô cảm thấy có vật gì đó mềm mại không ngừng ở trên cánh môi lưu luyến không đi, trêu đùa cô đem môi phiến tách ra, cô liền thuận theo yêu cầu vô thanh của nó.....

Ngay sau đó lại có một trận lạnh ý thổi mát da thịt, khiến cô không khỏi cảnh giác, nhưng lập tức lại truyền đến một cổ ấm áp bảo vệ cô.

Diệp Dĩnh Lam khẽ cười. Trong cơ thể có nồng độ cồn cao khiến cho cô dù đang ngủ cũng chóng mặt, thân thể như là sợi bông mềm mại, nhưng là hiện tại lại xuất hiện một cổ độ ấm ôm chặt cô, cô cũng an tâm thoải mái tùy nó đi, đồng thời theo bản năng cùng nó vận động.

Tiếng chuông buổi sáng ở khách sạn khiến Diệp Dĩnh Lam giật mình, mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, mi mắt khẽ rung, nửa tỉnh nửa mơ. Quái, vì sao trước ngực có một cổ nhiệt khí khô nóng, khiến cho cô không tự giác, không hiểu chuyện gì mà nồn nóng đứng lên.....

Mở hai mắt, nhìn cảnh tượng trước mặt, trong nháy mắt khiến cho cô thanh tỉnh hoàn toàn.

Cô đối diện với Phạm Hán Đình đang cười, hần ghé vào trước bộ ngực trần của cô thở ra, hơi thở ở trên da thịt nhẵn nhụi của cô mà lượn lờ, trong lúc đó nhất thời khiến tim cô đập nhanh, tựa hồ như đã từng có cảnh tượng này....

Thấy ánh mắt cô biến đổi, Phạm Hán Đình cảm thấy hiểu rõ, ác ý lấy đầu lưỡi mà trêu chọc, chu du trên da thịt cô, khiến cho Diệp Dĩnh Lam thở gấp không thôi, muốn hần đẩy ra, nhưng tựa hồ ý thức cùng thần kinh trong lúc nhất thời thác loạn, không có phản ứng, mà chỉ ngơ ngác nhìn Phạm Hán Đình.

“Tôi nhớ rõ, gáy là nơi mẫn cảm nhất của em.....”

Lời còn chưa dứt, Phạm Hán Đình tiến đến gần cổ cô nhẹ nhàng cắn cắn, cánh tay trực tiếp cảm nhận được sự mát mẻ ở làn da của Diệp Dĩnh Lam, như là muốn thiêu đốt thân hình nàng.

Trong chốc lát, trong đầu Diệp Dĩnh Lam hiện lại những gì đã xảy ra đêm hôm qua, nàng nhớ lại khuôn mặt tuần tú, cùng với người trước mắt Phạm Hán Đình chính là một.

“Là anh?”

“Em cuối cùng cũng nhớ ra.....”

Phạm Hán Đình càng ghé sát lại thân mình Diệp Dĩnh Lam, khiến cho cô trong lúc nhất thời ngừng thở.

“Tôi chỉ mới cắt tóc và đeo kính sát trùng thôi, em lại nhận không ra. “Đưa ra ám hiệu, em vẫn là không hiểu...” Hân không ngừng đặt những nụ hôn lên gáy Diệp Dĩnh Lam.

“Người..... Cách ta xa một chút.....”

Diệp Dĩnh Lam hồn hển phản kháng, hai tay đặt tại trên ngực Phạm Hán Đình đẩy hân ra ,lại không có lực để đẩy, mặt đỏ bừng, hô hấp dồn dập, hơi hơi lui bước. Kỳ thật cô sợ hãi nếu hân còn tiếp tục như vậy, cơ thể cô sẽ dần dần mà không kiềm chế được, cô sợ hãi.....

Phạm Hán Đình một tay bắt hai tay của cô, đem chúng khóa ở trên đỉnh đầu cô, một tay kia khéo léo nâng cằm Diệp Dĩnh, dừng ở môi cô mà hôn,dùng ở bên tai cô thì thào:

“Sao không thuận theo cảm giác mình? Sao không thuận theo nó?”

Thuận theo cảm giác của thân thể, Diệp Dĩnh Lam tựa hồ là được lợi,khép hờ mi mắt,chậm rãi đáp lại nụ hôn của hân,thân thể dán chặt vào thân mình của Phạm Hán Đình.

Phạm Hán Đình nhìn xuống khuôn mặt đỏ hồng lên của Diệp Dĩnh Lam,đầu ngón tay khẽ lướt trên đôi môi nàng ở nàng,cử chỉ này của hân khiến nàng bất khoái, há mồm làm bộ cắn, làm cho hân vội vàng thu hồi đầu ngón tay.

“Biểu hiện thật tốt nha?” Phạm Hán Đình tràn đầy tự tin nhìn chằm chằm cô.

Diệp Dĩnh Lam liếc nhìn hân một cái, dùng sức đẩy thân thể hân ra, một tay lấy chặn quần lấy thân thể của mình. Phạm Hán Đình chưa từ bỏ ý định, đem cô giam trong khuỷu tay anh, cắn cắn gáy cô, khiến cho Diệp Dĩnh Lam thật bất mãn.

“Thừa nhận đi! Thừa nhận em thích, thừa nhận em đối với cơ thể của tôi cũng có dục vọng”

Diệp Dĩnh Lam nghe hân nói, khuôn mặt bỗng chốc đỏ lên như quả hồng, nhưng vẫn kiêu ngạo mà nâng cằm lên nhìn thẳng vào mắt Phạm Hán Đình.

“Chúng ta đều là người trưởng thành rồi, loại sự tình này có cái gì kỳ quái? Không phải là nam nữ hoan ái, người tình ta nguyện, bất quá là quan hệ trong lúc đầu óc không tỉnh táo một chút mà thôi, không có ý nghĩa gì.”

“Sao?” Phạm Hán Đình tiến về phía cô, khẽ cắn môi cô. “Điều đó có nghĩa quan hệ chúng ta trừ bỏ đồng nghiệp, còn có thể có thêm một mối quan hệ xác thật, đúng không?”

Diệp Dĩnh Lam biến sắc, dùng sức đẩy hân ra: “Người thật không biết xấu hổ!”

“Chỉ cần em nói không, chỉ cần em có thể cự tuyệt tôi.....” Phạm Hán Đình lấy ngón tay xoa lên cằm nàng. “Tôi tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng em, chỉ cần em cự tuyệt tôi.”

Diệp Dĩnh Lam hạ tầm mắt, Phạm Hán Đình sát vào mặt cô, thở ra dòng khí ở bên tai cô, cô không thể phủ nhận trong lòng mình rối bời, tâm hoảng ý loạn. Trừ lần đó ra, còn có chút vui sướng từ trong đáy lòng, tinh tế, cực bén nhọn, đâm trúng trái tim của cô. Giống như một sợi dây dẻo dai khóa trụ thân thể của cô, mà cô cứ nhiên, cứ nhiên không nghĩ thoát khỏi kiềm chế.....

“Tôi nhất định là điên rồi.....” Cô thì thào nói nhỏ. “Kỳ thật chuyện này cũng không có gì lớn, cùng lắm thì.....”

“Là không có gì lớn.” Phạm Hán Đình lấy nụ hôn che lại lời của cô, tay không ngừng chu du trên thân thể cô, khiến cho da thịt cô như phát hỏa.

“Đủ rồi!” Diệp Dĩnh Lam cố lấy tay chụp tay hân. “Tôi mệt mỏi, anh là đồ dã thú.”

Trên đường bay trở về Đài Loan, Diệp Dĩnh Lam thủy chung không nói chuyện, nhưng là có điều cần nói, cô hít sâu, quay sang Phạm Hán Đình, muốn nói lại thôi, sau đó lại chuyển hướng ra ngoài cửa sổ.

Rất nhiều mây trôi qua bên ngoài cửa sổ, trôi dần về phía sau, mà những đám mây tựa như dừng khí chết tiệt của cô, muốn nói cái gì với hân đều không nói ra miệng được.

Phạm Hán Đình vỗ vỗ bả vai của cô, đưa cô một ly nước trái cây, cô xua tay từ chối.

“Để anh giúp em.” Phạm Hán Đình uống ngụm nước hoa quả, lập tức hôn lên cánh môi của Diệp Dĩnh Lam, đem nước trái cây đưa vào trong miệng cô, cùng nàng gắn bó như môi với răng, anh không an phận lấy đầu lưỡi dụ dỗ Diệp Dĩnh Lam.

Diệp Dĩnh Lam rời khỏi anh, đồng thời một tay chặn cái miệng của anh, nhìn chăm chăm nói: “Em cảnh cáo anh, em không hy vọng chuyện này làm cho em bị biến thành nhân vật nữ chính bị đâm tiểu ở trước mặt những đồng nghiệp trong công ty, em hy vọng anh nên giữ khoảng cách. Chúng ta công và tư rõ ràng, em làm việc của em, anh làm việc của anh, không can thiệp chuyện của nhau.”

Phạm Hán Đình nhún nhún vai. “Đương nhiên, anh rất đúng mực, anh cũng không hy vọng bị một đám người nhảm chán hỏi đông hỏi tây.”

Thấy anh trả lời rõ ràng như vậy, Diệp Dĩnh Lam ngược lại cảm thấy chính mình vừa rồi đứng đắn thành ra buồn cười, có chút ảo não. Ánh mắt thoáng nhìn ngón tay áp út có nhẫn, quá bắt mắt, phải lấy nó ra. Kỳ quái là như thế nào cũng không thể đem cỏi nó ra được, dường như là bám chặt vào da thịt của nàng.

“Làm sao, không thích đeo nó sao?” Phạm Hán Đình lấy tay chặn hành động của cô lại.

Giữ chặt nhẫn ở bên tay phải của cô. “Coi như anh tặng em một cái lễ vật nhỏ.”

“Tôi không cần, đeo cái này chỉ dễ khiến cho người ta hiểu lầm mà thôi.”

“Em không nói, ai biết?” Phạm Hán Đình nhún vai. “Người biết cũng chỉ có cô nhân viên bán hàng, em và tôi mà thôi, sợ cái gì. Em thật nhất gan.”

Diệp Dĩnh Lam lạnh lùng liếc mắt một cái.

“Đúng rồi, em giúp anh một việc, địa chỉ của anh, em đừng tiết lộ cho bất kì ai biết.” Phạm Hán Đình nhắm mắt lại mở mắt.

Diệp Dĩnh Lam không hiểu chuyện gì, bèn quan sát anh. Anh chẳng lẽ là làm chuyện gì xấu, bằng không như thế nào lại sợ mọi người biết?

“Trong tư liệu về nhận sự mà anh đăng kí là địa chỉ trước kia, anh không hy vọng có người sẽ đến chỗ anh làm phiền, nhất là Trịnh đại tiểu thư.”

Diệp Dĩnh Lam nở nụ cười giả hoạt, lúc này Phạm Hán Đình lại vừa mới mở mắt ra nhìn cô, khiến cô không kịp che dấu ý xấu của mình.

“Hừ, cô ta mà biết em cũng sẽ không có ngày nào yên, đừng quên, em là hàng-xóm-tốt của anh.” Phạm Hán Đình ác ý nhấn mạnh thêm ba chữ “hàng xóm tốt”, nhắc nhở cô hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, cô đừng mua dây buộc mình.

Diệp Dĩnh Lam chợt cảm thấy có cơn gió lạnh ở sau lưng, cô như thấy trước một tiền đồ xám xịt trước mắt. Cô cũng không thể lại làm đại tiểu thư tức giận, bằng không cho dù Quách bá bá lại giúp cô như thế nào, thì cô vẫn là có thể về nhà ăn gạo cũ cơm hôi.

“Thành giao.”

Cô đập tay với Phạm Hán Đình, mà lòng bàn tay Phạm Hán Đình cũng đập lại tay cô, đồng thời nhân cơ hội đem cô kéo vào lòng mình, bất ngờ hôn lên môi cô. Tiếp viên hàng không đi ngang qua che miệng cười trộm, nhanh nhanh bước qua.

Mây ngoài cửa sổ vẫn cứ thế trôi qua, Diệp Dĩnh Lam không biết lý trí đã đi đâu mất, đã quên mất cự tuyệt Phạm Hán Đình như thế nào...

Tô Ki Thánh một bên rửa chén một bên rình coi bộ dáng dì mình cùng với tiên sinh bên cạnh đang ở trong phòng khách. Cũng mới chỉ có vài ngày mà thôi, cậu lại cảm nhận thấy được, quan hệ giữa dì cùng với Phạm thúc thúc tựa hồ có chút biến hóa, chẳng qua cậu nhìn không ra là biến hóa như thế nào.

Nhớ rõ lần trước mời Phạm thúc thúc đến ăn cơm, dì tức giận đến kêu to, như thế nào lúc này một câu cũng không nói, lại ngồi ở sofa lưỡi biếng cần hoa quả.

Lúc này Phạm thúc thúc đang dựa vào vai dì Diệp Đình Lam, vô lực chuyển kênh truyền hình, dĩ nhiên không đá hấn một cái, cũng chẳng tát hấn một bạt tai, chỉ là thỉnh thoảng rút vai lại khiến cho hấn ngã xống mà thôi. Theo như tính tình của dì mà nói, chuyện này thật sự rất thần kì!

“Uy, em đừng lộn xộn, bằng không anh không có chỗ nào dựa a.” Phạm Hán Đình điều chỉnh kính mắt, ánh mắt tức giận nhìn Diệp Đình Lam, chỉ đối lấy là ánh mắt Diệp Đình Lam lạnh lùng thoáng nhìn.

“Anh cũng muốn ăn táo.” Phạm Hán Đình thoáng nhìn quả táo trong tay cô, tự nhiên nổi tính trẻ con, mở miệng yêu cầu.

Diệp Đình Lam chuyển ánh mắt, môi cô nở nụ cười mờ ám, đầu ngón tay đưa một miếng táo để sát vào cái miệng của anh, khi anh há mồm cắn, cô lại lại nhét vào trong miệng mình, đặc ý liếc về mặt ảo não của anh, khẽ cười.

Phạm Hán Đình nheo mắt, nữ nhân này dĩ nhiên đùa giỡn anh, lá gan thật to, nhưng là anh cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, làm sao có thể tùy ý cô muốn làm gì thì làm!

Phạm Hán Đình buông điều khiển từ xa trong tay ra, thân thủ đem ngón tay vừa rồi cầm táo của cô, thừa dịp Diệp Đình Lam không để ý, anh đem đầu ngón tay của cô đưa lên, ôn nhu hôn.

Hành động này khiến Diệp Đình Lam thở ra tiếng, hai má nóng lên. Anh..... Anh có hiểu hay không hành động này thực khiêu khích?

Giống như con ếch bị con rắn thôi miên, Diệp Đình Lam không thể nhúc nhích, trái tim thẳng thẩn loạn nhịp, hơi thở hỗn loạn, ngơ ngác nhìn chăm chăm đầu ngón tay đang ở trước mặt Phạm Hán Đình. Sợi tóc ở trên trán anh ẩm ướt, rối loạn bất quy tắc, cuộn sóng văn lộ, che lại đôi mắt nồng đậm, lông mi dài ngay cả nữ nhân cũng đều yêu thích và ngưỡng mộ, bờ môi mê người thong thả cắn đầu ngón tay của cô. Thiếu vài phần phong độ của người trí thức, giờ phút này lại nhiều hơn một ít huyền hoặc đầy nam tính.....

Diệp Đình Lam choáng váng thất điên bát đảo, trong đầu trống rỗng.....

Phạm Hán Đình tương đương vừa lòng, anh có thể gây ảnh hưởng với Diệp Đình Lam, buông tay cô ra, ngược lại chế trụ gáy cô, khiến cúi đầu lại gần, đôi môi giao mạn; Diệp Đình Lam không khỏi than nhẹ, tự nhiên mà nhắm mắt lại, Phạm Hán Đình lấy đầu lưỡi liếm liếm môi cô, gây ra một loại ngứa ngáy khiêu khích lòng người....

“Khụ khụ.....”

Tô Kỉ Thánh hắng giọng, khiến cho hai người người trưởng thành vội vàng tách ra, cười cười.

“Cháu cũng không biết, hai người từ khi nào mà tình cảm tiến nhanh như thế?” Tô Kỉ Thánh buông khay trà trong tay ra, bên trong là nước trái cây, đưa tới trước mặt hai người bọn họ. “Có cái gì giấu cháu phải không?”

Diệp Đình Lam mặt đỏ bừng, theo bản năng đem ngón tay vừa rồi được Phạm Hán Đình hôn giấu ra sau lưng, giả vờ sờ sờ tóc, ra vẻ đứng đắn: “Không có chuyện gì, người đừng suy nghĩ linh tinh.”

“Lần tới muốn biểu diễn thỉnh cân nhắc một chút, dù sao trong nhà cũng có trẻ con. Hấn không chịu nổi kinh hách!” Tô Kỉ Thánh cố ý giả bộ tức giận, bộ dáng trừng mắt nhìn hai người: “Tuy rằng nói tiểu hài tử không được can thiệp chuyện người lớn, nhưng là tối thiểu cháu có thể yêu cầu quyền lợi cơ bản đi?”

Hấn miễn cảm phát hiện ra trên ngón tay Diệp Đình Lam có một cái nhẫn, hấn bấu môi chỉ và cái nhẫn, chất vấn:

“Đó là cái gì?”

“Không.... Không.... Chỉ là nhẫn mà thôi....” Diệp Đình Lam khẩn trương đem tay trái thu vào trong ngực, cứng rắn muốn đem nhẫn bỏ ra, nhưng cái nhẫn kia thực không biết nghe lời mà, dù cô có tháo thế nào cũng không ra.

Có chút giận dữ, Diệp Đình Lam liếc nhìn Phạm Hán Đình một cái, đều là do hấn hại, khi không có việc gì mua nhẫn làm cái gì! Ý định hại nàng, tiểu nhân vô sỉ.

Tô Kỉ Thánh hít sâu, ánh mắt nhìn hai người bọn họ bắn khoắn. Bọn họ tuyệt đối là đang gạt hấn, đừng để cho hấn bắt được dấu vết, bằng không sẽ rất thảm! Nhất là dì, cư nhiên có chuyện giấu diếm hấn, chẳng lẽ dì không muốn được cậu chiều cố, muốn tự mình xuống bếp thử trù nghệ?

Diệp Dĩnh Lam bị cháu trai nhìn với ánh mắt quăn bách, bất an, cô trong lòng tức giận, đẩy Phạm Hán Đình một phen, làm cho anh suýt nữa ngã xuống sàn, không hiểu ra sao xem xét cô.

“Đã muộn rồi, anh nên trở về nhà đi, tôi muốn nghỉ ngơi.” Cô đột nhiên đứng lên, xoay người liền hướng phòng ngủ đi thẳng.

Phạm Hán Đình cũng không tính như vậy dừng tay, lập tức đuổi kịp, trước khi cửa đóng liền lủi đi vào.

Tô Kỉ Thánh mặc danh kỳ diệu nhìn cánh cửa kia. Bọn họ đang đùa cái gì a? Cũng mới đi một chuyến Nhật Bản mà thôi, đột nhiên có vài thứ bất đồng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Cậu rón ra rón rén đến cạnh cửa. Tuy rằng trong nhà, phòng nào cũng có cách âm, nhưng vẫn có thể nghe được loáng thoáng.... Tựa hồ nghe dì cùng Phạm thúc thúc tranh luận cái gì đó, nhưng càng ngày càng nhỏ, sau đó cái gì cũng nghe không thấy.

Tô Kỉ Thánh trong lòng có một chút bất an, vội vàng hướng trở lại phòng khách thu thập vật phẩm.

Đi ra ban công hưởng một chút gió, cậu cuối cùng cũng định tâm lại.

Tô Kỉ Thánh ngơ ngác nhìn chằm chằm nhìn những ánh đèn xe đi dưới đường, những ánh đèn vàng ánh vào trong mắt...

Gió có chút lạnh..... Tuy rằng là mùa xuân, nhưng là thời tiết còn thấp phần chưa có ổn định, có lúc nóng lúc lạnh, không cẩn thận là bị cảm lạnh.

Trời càng về đêm, xe chạy về hướng đông càng ít, tốc độ xe cũng càng nhanh, ánh đèn xe “Hư” một chút liền phi thật xa, thật giống như ánh lửa lưu động...

Tô Kỉ Thánh nhớ tới cảnh đêm lần trước nhìn thấy khi cùng dì đáp chuyến bay trở về từ Cao Hùng trở về. Toàn bộ Đài Bắc thật giống như một mạng nhện khổng lồ khuếch tán ra bốn phương tám hướng, những ánh đèn xe chớp nhoáng lướt qua không ngừng, thành phố Đài Bắc trong đêm không hề mang chút bụi, mà như quang sáng màu vàng, mà những ánh đèn nê ông đầy màu sắc chằng chịt ở giữa tựa như ngũ sắc bảo thạch được khảm trong đó.....

Đã hơn mười một giờ, vì sao Phạm thúc thúc còn không ra khỏi phòng của dì?

Cậu dựa lưng vào lan can nhìn vào bên trong. Cậu nên làm cái gì bây giờ? Nếu là Tiểu Uy, hấn nhất định bất chấp tất cả liền xông vào, nhưng cậu nên làm như thế nào đây?

Hít một hơi thật sâu, Tô Kỉ Thánh nhẹ nhàng bước đến bên cửa phòng Diệp Dĩnh Lam, không có đèn, chỉ có thể dựa vào ánh sáng chiếu từ bên ngoài mà cảm nhận tình hình bên trong, cậu nhìn chung quanh, không phát hiện bóng người, chỉ thấy trên giường có tiếng người hít thở đều đều....

Cậu nhẹ nhàng bước lại gần, không để phát ra tiếng, sợ kinh động đến người đang nằm trên giường, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, tim đập thình thịch, khẩn trương có chút phát đau.

Nhẹ nhàng tiến đến, trước mắt cậu là dì đang ngủ ở trong lòng Phạm thúc thúc. Tay của Phạm thúc cũng tự nhiên mà để ở trên người dì, tựa như..... Giống như là thiên kinh địa nghĩa*.....(*chuyện hết sức bình thường, vốn dĩ là như vậy)

Bất chợt cảm thấy đầu óc choáng váng, nhất thời cậu thấy thế giới trở nên thật trống rỗng. Tô Kỉ Thánh không nói được lời nào, yên lặng xoay người đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa lại, lưng dựa vào cửa, cả người vô mà trượt người ngồi xuống đất.

Cậu hơi hơi phát run, trong đầu gào thét, trí nhớ lẫn lộn, như là có xe lửa đang chạy qua người..... Bọn họ hai người cư nhiên ngủ cùng nhau..... Như thế nào lại như vậy Dì còn chưa có lập gia đình đâu! Phạm thúc như thế nào cùng dì ngủ cùng một chỗ? Rất không có đạo đức! Tô Kỉ Thánh hiện thấy kinh hách quá độ.

Hơn nữa, vì sao trong ngực lại cảm thấy đau, trong lòng bỗng chốc có chút nhớ nhung, xúc động..... Cậu hai tay bám vào vách tường cố hết sức đứng lên. Chuyện này không phải một mình cậu lý giải và xử lý được, cậu phải tìm người lớn nói chuyện mới được, bằng không bản thân cậu sẽ miên man suy nghĩ, khả năng sẽ điên mất.

Tô Kỉ Thánh lao xuống lầu, ra sức gõ cửa nhà Tô Chí Uy!

Tô Chấn Nhạc trong miệng không khỏi lẩm bẩm, không hiểu ai tới, mở cửa ra, kinh ngạc nhìn thấy Tô Kỉ Thánh thần sắc hốt hoảng.

“Tiểu tử, ngươi làm sao vậy? Nhìn như có chuyện gì xảy ra sao?”

“Ta.....”

“Vào đi.” Tô Chấn Nhạc cười kéo hắn vào cửa.

Mà Tô Chí Uy vừa thấy cậu vào cửa, liền hưng phấn mà vọt tới ôm lấy đùi cậu. Tô Chấn Nhạc bế Tô Chí Uy nhét vào trong lòng.

“Bé ngoan đã đến giờ lên giường. Ba cùng Kỉ Thánh có việc cần nói, con đi ngủ đi.”

“Không muốn!”

Tô Chí Uy đương nhiên phản đối, cứ bám dính lấy ba mình. Tô Chấn Nhạc để mặc hắn, đưa Tô Kỉ Thánh từ cửa vào ngồi trên sofa, sau đó đi vào phòng bếp làm hai chén sữa nóng cho cậu cùng con trai, Tô Kỉ Thánh chính là ngơ ngác nhìn chén sữa Mark trong tay, tiểu Chí Uy kia vừa cầm lấy liền uống hết.

“Uống đi, sữa nóng có tác dụng trấn định, rất có ích đối với người.”

Tô Chấn Nhạc hướng con của hắn, tiểu trư kia sau khi uống hết sữa cứ nhiên liền ngủ, hắn thật sự là quảng cáo sống a.

“Tiểu Uy chính là minh chứng tốt nhất.”

Tô Kỉ Thánh đang cầm chén sữa Mark, yên lặng không nói gì, xem xét Tô Chấn Nhạc, sữa nóng dần dần rót vào đáy lòng, cậu chậm rãi ấm áp đứng lên. Khi có tâm sự có thể tìm người nói chuyện thật tốt..... May mắn là cậu đến đây.....

“Bên cạnh nhà cháu có một vị hàng xóm mới tới, vừa vặn làm cùng một công ty với dì, vốn dì tựa hồ không vừa mắt, ai ngờ đi Nhật Bản trở về, bọn họ tựa hồ thay đổi.....”

Tô Kỉ Thánh hai tay chà xát cái chén. Tô Chấn Nhạc cổ vũ hắn tiếp tục nói tiếp, ánh mắt có chút dăm chiêu.

“Cháu vừa mới tận mắt thấy bọn họ ngủ ở cùng nhau trên giường..... Hơn nữa, hơn nữa dì cùng Phạm thúc thúc cứ nhiên ngủ ở trong lòng nhau, nhưng lại không có mặc quần áo.....”

“Cho nên dọa người ngay người.” Tô Chấn Nhạc làm ra trực tiếp giải thích.

“Thúc nói đúng rồi.” Tô Kỉ Thánh hai bả vai sụp sụp, chậm rãi uống sữa, nhất thời vô ý bị bỏng đầu lưỡi.

“Thúc thúc, kỹ thuật pha sữa của thúc thực kém.....”

“Ngẫm lại chuyện người vừa nói đi đã.” Tô Chấn Nhạc đứng dậy, tiến vào phòng khách bật CD, chọn bản nhạc của David, giai điệu dương cầm vang lên trong phòng.

“Cháu thật sự bị dọa.....” Tô Kỉ Thánh thấp giọng nói.

“Tiểu tử, hiện tại đã là thời đại nào rồi, người cứ nhiên còn có thể bị loại sự tình này dọa nhảy dựng!”

Tô Chấn Nhạc tỏ vẻ không sao cả pha cà phê cho chính mình. Ánh mắt chỉ trích Tô Kỉ Thành.

“Dì người tự làm chủ bản thân, cô ấy có quyền làm theo ý mình, chỉ cần cô ấy cảm thấy tự tại khoái hoạt, bất luận kẻ nào đều không thể xen vào cuộc sống của cô ấy, ngay cả người cũng không thể. Người cùng cô ấy đều là hai người độc lập, mỗi người đều có quyền lợi quyết định cách sống của bản thân mình.”

“Nhưng là.....” Tô Kỉ Thánh nheo mắt, cậu không biết nên như thế nào giải thích, đột nhiên trong lòng không thể thông cảm..... Cậu không thể dùng ngôn ngữ mà nói chuẩn xác nên cảm giác của chính mình, đây là loại cảm giác cậu chưa bao giờ trải qua.

“Người cảm thấy dì của người bị người khác đoạt đi rồi. Giống như kiểu đồ chơi của người bị người khác cướp đi, nên cảm thấy rất khó chịu.....”

Tô Chấn Nhạc mâu quang vẫn quan sát đứa trẻ trước mắt.

“Không giống với.....” Tô Kỉ Thánh phản bác.

“Là bất đồng, Dĩnh Lam không phải là đồ chơi của người, là người nhà thân nhất của người, nhưng mà hiện tại trong lúc này lại xuất hiện một người ngoài xen vào giữa hai người; Hơn nữa cái kia tên cùng Dĩnh Lam quan hệ đã vượt quá những gì người tưởng tượng, cho nên người cảm thấy bị phản bội, bị lừa gạt, bị thương tổn.....”

Tô Kỉ Thánh cúi đầu không nói, ngẫm lại cảm thụ của chính mình. Phạm thúc thúc là người ngoài sao?

“Phạm thúc thúc không phải người khác, cháu cũng từng nghĩ tới tác hợp thúc ấy và dì.....”

Cậu ngẩng đầu lên nhìn Tô Chấn Nhạc.

“Nhưng là tình huống lại vượt qua mong muốn của người, đúng không?”

Tô Chấn Nhạc hung hăng phá vỡ ngục trang của cậu. Tựa như có một trận gió lạnh xuyên qua tim, Tô Kỉ Thánh nhắm mắt lại, chịu đựng đau đớn lợi hại kia, đau đớn đã khiến cậu trong lúc nhất thời đã quên hô hấp.

“Đau lòng a.....” Tô Chấn Nhạc tiếp tục nói, nếu không tháo gỡ khúc mắc trong lòng hắn, thì không có một ngày thoải mái.

“Người cùng dì rất thân thiết, sống nương tựa lẫn nhau đã sáu năm, trong thế giới của hai người không có những người khác tham gia, chính là Kỉ Thánh, người đừng quên, dì người còn trẻ, cô ấy cũng muốn có cuộc sống của riêng mình. Mà người dần dần lớn lên, không thể luôn luôn bên cạnh dì, sẽ có một ngày rời khỏi dì người, đến lúc đó cô ấy lại chỉ còn lại một người, khi đó chỉ còn lại mình cô ấy cô đơn, người nhỡ tâm sao?”

Tô Kỉ Thánh cúi đầu nghe.

“Kỳ thật dì người ở chung một chỗ cùng ai cũng không có vấn đề gì, đã là thời đại nào cô ấy cũng không phải là trẻ con, người cũng đừng cổ hủ như vậy có được không?”

Tô Kỉ Thánh liếc mắt một cái, cái vị này là đang nói cái gì thế! Cậu một hơi uống cạn cốc sữa.

“Đúng, đúng, đúng, thúc sáng suốt, ngày nào đó Tiểu Uy nói cho thúc biết hắn làm cho con người ta mang thai, lúc đó thúc sẽ nói như thế nào.”

Tô Chấn Nhạc nhất thời bị bắt bẻ, bị sặc cà phê, ho khan không thôi! Hắn tà nghệ liếc Tô Kỉ Thánh, tiểu tử này tâm tình chính mình không tốt thì thôi, còn muốn thuận tiện kéo thêm người xuống nước, cư nhiên rửa con hắn ngày sau không kiểm chế hành vi. Nếu thật sự là như vậy, cũng đều là bị hắn — Tô Kỉ Thánh, dạy dỗ làm hư!

“Tiểu tử, mau trả tiền, đặc sản sữa của Tô gia, một ly năm trăm đồng.”

Hắn vươn tay. Tô Kỉ Thánh không đồng tình nhìn chằm chằm Tô Chấn Nhạc! Người bắt lương chính là người bắt lương, cư nhiên công phu sư tử ngọam. Cậu ngừng lại:

“Thúc thúc, chúng ta có quan hệ thân thuộc, thông gia chi hảo, đừng vì chuyện nhỏ này mà bức mình, cũng chỉ là chén sữa mà thôi.”

Tô Chấn Nhạc chìa bàn tay hướng mặt Tô Kỉ Thánh, xem ra là không chịu bỏ qua.

Tô Kỉ Thánh đột nhiên đổi sắc, ngọt ngào cười: “Được, thúc thúc, ta trả tiền là được.”

Nói chưa hết câu, tay cậu dùng sức hướng bàn tay Tô Chấn Nhạc — “Một tay năm trăm, ta có thể cho người năm trăm nữa, thúc thúc, người còn muốn nữa không?”

Tô Kỉ Thánh cười đến phi thường phi thường ngọt ngào đáng yêu.....

4. Chương 4

Lương Thư Bình tay cầm ly nước thủy tinh nhìn chăm chăm Diệp Dĩnh Lam.

Hôm nay cô thật khác thường, gần mà như xa, cửa hàng thức ăn nhanh gần công ty không ăn, lại chạy một đoạn đường dài tới tận The Shop ăn, đây chính là đại cô nương lên kiệu hoa – đầu nhất tao*!(ta ko hiểu câu này là gì hết, ai bit giúp ta). Bình thường cô nàng băng qua đường cũng lười, hôm nay cư nhiên lại lái xe đi ăn, đi qua một đoạn đường chật cứng mất gần ba mươi phút, rất vất vả mới tìm được một góc để đỗ xe.

Mất nhiều công như vậy chỉ để ăn một bữa cơm?

Tuyệt đối là có ẩn tình... Lương Thư Bình rửa sạch ly treo lên, lau khô hai tay, trở lại trước quầy bar, hai tay chống cằm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Diệp Dĩnh Lam.

“Có chuyện gì thì nói đi, bằng không tôi thật sự không nghĩ ra được lý do cô chạy đến nơi này.” Cô lấy ngón trỏ bần nhẹ vào trán Diệp Dĩnh Lam.

“Đến ăn cơm, không được sao?” Diệp Dĩnh Lam bĩu môi cầu nhàu, nhẹ xoa xoa cái trán bị búng hồng. “Tay nghề anh tốt như vậy, đương nhiên là muốn tới thăm nha.”

“Thôi đi. Có chuyện gì cứ nói thẳng, đã là bạn bè lâu năm, còn có chuyện gì không thể nói sao?” Lương Thư Bình lấy từ dưới quầy bar một ly nước trái cây mát lạnh đưa cho cô. “Hơn nữa, cô đi một mình tới gặp tôi chứng tỏ tâm sự của cô không muốn nói cho những người khác biết.”

“Anh còn nhớ bạch mã vương tử Nhật Bản tôi kể lần trước không?” Diệp Dĩnh Lam nhẹ nhàng nhấm nháp nước ép trái cây lạnh, trẻ con thổi bọt khí trong ly nước.

Lương Thư Bình gật đầu, một câu chuyện cổ tích gặp được bạch mã hoàng tử, thực sự cũng khiến cho anh có ấn tượng sâu sắc.

“Anh ấy hiện giờ là lãnh đạo trực tiếp của tôi. Thật khéo, phải không?” Diệp Dĩnh Lam liếc nhìn anh.

Nhưng Lương Thư Bình chỉ nhú mày, không nói thêm lời nào.

“Ông chủ công ty tôi thu nhận anh ta làm rể hiền, đem nữ nhi xem vào bộ phận thư ký, chuyên phụ trách tất cả các công việc của Phạm quản lý, trợ lý đặc biệt như tôi trở thành tiểu muội pha trà...” Diệp Dĩnh Lam hờn dỗi cắn ống hút.

“Chuyện này là phát sinh sáng hôm nay đi?” Lương Thư Bình trong lòng đã hiểu rõ, cầm lấy iếng cam trang trí trên miệng ly của cô.

“Đi vào văn phòng, Trịnh đại tiểu thư đã yên ổn ngồi trên ghế của tôi, đồ dùng sắp xếp hết lại theo phong cách của cô ta. Anh biết không? Chẳng qua là đi Nhật Bản trở về thôi, thế giới liên thay đổi hết thấy, loại cảm giác này thật làm nhiều người muốn ới.” Diệp Dĩnh Lam lại cúi đầu uống nước trái cây. “Sau đó, cô ta nhìn thấy tôi tới, đem bàn tay trắng nõn chỉ bảo, sai tôi đi pha cà phê cho Phạm quản lý để anh ta có tinh thần ột ngày làm việc...”

“Cà phê pha không tệ”, cô ta lạnh lùng quảng ra một câu. Có gì đặc biệt hơn người... Cảm giác của tôi lúc đó giống như một con chó đứng bên cạnh chờ đợi chủ nhân rảnh sẽ sờ sờ đầu nó.”

“Lam đáng thương... Cho cô thêm một ly nước trái cây nữa, ngoan nha.” Lương Thư Bình vỗ nhẹ bả vai cô.

“Nhìn cô ta luôn đảo quanh bên người quản lý, thật cảm thấy lửa giận tăng vọt, và sao nữ nhân không thể sống độc lập tự chủ, vì sao cứ phải xu nịnh nam nhân như chó vẫy đuôi mừng chủ chứ? Tranh giành giành tỵ lẫn nhau, hao tổn tâm tư vì người đó mà chẳng chuốt ăn mặc, tôi cảm thấy cô ta thật đáng thương...” Diệp Dĩnh Lam tức giận tới đỉnh, vung tay đập mạnh lên mặt bàn.

“Chẳng lẽ không thể dựa vào năng lực chính mình, tự tạo một khoảng trời riêng sao? Vì sao cứ phải đem hy vọng đặt hết vào đàn ông?”

“Đó cũng là bởi vì cô đang có tham vọng lớn a, một người phụ nữ bình thường, không phải có nguyện vọng lớn nhất là làm bà nội trợ, chiều cổ cả gia đình sao?” Lương Thư Bình đưa cho cô một đĩa trái cây xắt miếng.

“Tôi còn Kỷ Thánh phải chiều cổ, tôi và họ khác nhau.” Diệp Dĩnh Lam cầm một miếng trái cây cho vào miệng.

“Cô thực sự không có ý định kết hôn?”

“Có lẽ chờ Kỷ Thánh lớn lên rồi nói.” Diệp Dĩnh Lam đưa ra đáp án mơ hồ.

Lương Thư Bình lấy lại đĩa hoa quả. “Trực giác của tôi cho thấy cô còn có việc giấu trong lòng.”

“Được rồi, tôi nhận.” Diệp Dĩnh Lam giơ tay đầu hàng. “Trên thực tế, khi thấy Trịnh tiểu thư liêu mạng lấy lòng Phạm quản lý, trong lòng tôi có chút cao hứng.”

Rốt cuộc nói tới trọng điểm, Lương Thư Bình đem đĩa hoa quả để lại trước mặt cô.

“Nhưng là anh không được giữu cọt tôi.” Diệp Dĩnh Lam không quên dặn dò: “Cũng không thể nói cho người khác biết.”

Lương Thư Bình đem ngón trỏ đặt trên môi, làm bộ kéo khóa; hành động này khiến Diệp Dĩnh Lam nở nụ cười.

“Khi ở Nhật Bản, tôi và vị lãnh đạo trực tiếp kia lại có quan hệ thân mật, hơn nữa, chúng tôi cũng không có ý định dừng lại...” Diệp Dĩnh Lam dừng lại một chút, giống như đoán trước nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Lương Thư Bình. “Nghĩ như vậy một chút, tôi liền cảm thấy, tôi thắng.”

Một chút đắc ý hiện lên trên khuôn mặt của cô, hai gò má cũng vì vậy mà nhiễm một màu hồng, ánh mắt sáng ngời, dao động chút giảo hoạt. ^ ^

“Thôi đi! So với chuyện này có gì mà đắc ý?” Lương Thư Bình thối nói, xem ra đầu óc cô đúng là có vấn đề. “Nhưng là cô xác định cô và anh ta...”

“Kỳ thật, tôi cũng không thể nói lý do vì sao, mỗi lần gặp anh ấy, luôn có thể cảm thấy áp lực vô hình từ anh ấy, làm cho tim đập gia tốc, huyết áp tăng lên nhanh chóng, các giác quan trở lên mẫn cảm, cho dù cách năm sáu người, tôi vẫn có thể cảm nhận nhiệt độ tỏa ra từ cơ thể anh ấy; Từ nước hoa của những người phụ nữ khác, tôi có thể cảm nhận được hơi thở của anh ấy. Sự tồn tại của anh ấy giống như khối sắt nóng bỏng, hung hăng lưu lại dấu ấn trong trái tim, cơ thể tôi. Đứng ở gần anh ấy, tay chân tôi trở nên luống cuống, quần bách bất an, ý thức lung lay, choáng váng... một loại bất an tôi không thể khống chế, và bị anh ấy ảnh hưởng. Chỗ nào bị ngón tay của anh ấy đụng chạm, tựa như bị ngọn lửa đốt cháy nóng bỏng, thiêu đốt trên làn da của tôi, loại cảm giác này giống như một ngọn lửa, thiêu đốt thần kinh của tôi...”

Diệp Dĩnh Lam hai tay nắm chặt, hai gò má nhiễm một màu hồng đậm, vì nhớ lại mà ngượng ngùng nóng mặt.

“Cho dù là dùng ngôn ngữ để miêu tả, trí nhớ của tôi vẫn không quên nhắc nhở tôi, từng lưu lại ấn ký trên cơ thể tôi...”

“Cô... uống thuốc? Là lạ.” Lương Thư Bình lấy mu bàn tay áp lên trán cô kiểm tra nhiệt độ, không có dấu hiệu sốt.

“Tôi biết anh không tin.” Diệp Dĩnh Lam cười chụp lại bàn tay anh.. “Tôi là nói thật, anh ấy giống như thuốc tê, nhiễu loạn lý trí của tôi.”

“Cô không hối hận a, cô gái?” Lương Thư Bình lướt tay qua má Diệp Dĩnh Lam, màu hồng trên má vẫn chưa biến mất.

“Kỳ thật, cảm giác cũng không hề xấu, nhất là đối với một phụ nữ sắp già mà nói, một lần phiêu lưu điên cuồng có thể coi là kinh nghiệm cuộc sống, không tận dụng lợi thế bay giờ, về sau sẽ không có cơ hội nữa.”

Diệp Dĩnh Lam thở dài, mặc dù giấc mơ là hảo hảo luyện ái, nhưng thời gian trôi qua, cô cũng hiểu được cơ hội thực hiện nguyện vọng này càng lúc càng nhỏ bé, vài năm nữa tuổi tác sẽ lên tới đầu số 3, thời gian yêu đương cũng bị công tác bận rộn chiếm hết, loại giấc mộng này cũng là không tưởng mà thôi...

“Đúng rồi, nhẫn trên tay cô là gì thế?” Lương Thư Bình chỉ nhẫn trên tay cô hỏi. Từ khi nào thì cô ấy đã có chiếc nhẫn này?

“Đây là ngày trang khi đi Nhật Bản, cũng là ông chủ của tôi mua cho.” Cô sờ sờ nhẫn của mình. “Chúng tôi giả vờ là vợ chồng sắp cưới để tránh một tên sắc lang, ai biết sau đó lại không tháo ra được nữa...”

“Nói không chừng có điềm ám chi gì a. Người ta nói, một số việc đều có lý do của nó.” Lương Thư Bình cười cười. “Có lẽ ám chỉ cô bị định sẵn cột lại với anh ta.”

“Đừng nói giỡn, chẳng qua chỉ là chiếc nhẫn mà thôi, làm sao có thể có ý nghĩa đặc biệt gì chứ.” Diệp Dĩnh Lam vỗ vỗ bờ vai anh.

“Chúc may mắn, đừng chơi với lửa kéo bị lửa thiêu.” Lương Thư Bình thu hồi tất cả chén đĩa; “Còn nữa, cô còn nữa giờ, thời gian ăn trưa đã hết.”

Diệp Dĩnh Lam kêu thảm một tiếng, vội vàng lao ra cửa.

Lương Thư Bình nhìn bóng dáng cô lao đi không nhìn được bật cười. Cô gái mơ hồ này, thực khiến người ta lo lắng; Nhưng là cô tiếp tục hành xử như vậy, cũng là một chuyện tốt sao? Anh bắt đầu cảm thấy đau đầu...

Chân trước vừa mới bước vào văn phòng, Diệp Dĩnh Lam giương mắt liền nhìn thấy Trịnh Thiến Như xoa thắt lưng, bước được vài bước lại gần cô ta, cô ta đã trừng mắt nhìn cô, bày ra bộ dạng mẹ kế, Diệp Dĩnh Lam thở một hơi dài.

“Công ty trả lương cho cô là để cô đục nước béo cò sao? Ăn cơm chậm như ốc sên, chẳng nhẽ cô không biết chiều nay Phạm quản lý có buổi họp quan trọng, cô phải sửa sang chuẩn bị tư liệu cho anh ấy, in sẵn ra để trên bàn sao! Cô là trợ lý đặc biệt kiểu gì, coi đây là nhà dưỡng lão sao?”

Giọng Trịnh Thiến Như vang như sấm sét, khiến cho ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn lại.

Cô ta không phải tự xưng thư ký riêng của Phạm Hán Đình sao? Vì sao không tự mình thể hiện, lại muốn một trợ lý nhỏ nhỏ như cô làm chứ? Thật sự là kỳ quái! Nhưng Diệp Dĩnh Lam hiểu rằng bất mãn này không thể nói ra miệng, nếu không cô liền xong đời.

Cô khiêm tốn cúi thân mình, một óc 45 độ. “Đại tiểu thư nói đúng a, tôi sẽ lập tức đi làm, sẽ không để lỡ việc của Phạm quản lý.”

“Có cho cô cũng không dám.”

Trịnh Thiến Như hừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi. “Đốc đốc đốc” thanh âm giày cao gót đặc biệt chói tai Diệp Dĩnh Lam. Cô hướng theo bóng Trịnh Thiến Như làm mất mặt, bày tỏ ức chế.

Đứng dưới mái hiên thì phải cúi đầu, ai bảo cô làm nhân viên tạm thời của người ta? Lời của ông chủ sao có thể vào tai nọ ra tai kia! Diệp Dĩnh Lam nhận mệnh lấy bản kế hoạch trên bàn, may mắn kế hoạch này đều đã được sửa sang lại, cô chỉ cần phô tô thêm vài bản là tốt rồi.

Xem Diệp Dĩnh Lam lúc đầu làm việc cỡ nào hăng hái, tinh thần làm việc có thể coi là đứng đầu trong nhân viên, khiến cho cấp trên không thể xem thường, mà giờ này lại trở thành nhân viên tạp vụ, pha trà rót nước, điều này... cũng thật quá đáng đi!

Bất quá không quan trọng, hiện tại chẳng qua là “Ròng sa nước cạn bị tôm giễu, hổ xuống đồng bằng bị chó khi” (Ces: câu này í là: con người dù có oai hùng, lấy lòng đến đây, khi sa cơ lỡ vận, ra khỏi địa bàn quen thuộc thì cũng bị những kẻ yếu hơn coi thường, khi dễ.) cô tin rằng tài năng sẽ không bị mai một, một ngày nào đó cô vẫn có thể xoay chuyển tình thế, xem tới lúc đó còn dám vênh mặt sai khiến cô nữa không.

Ôm một chồng tư liệu lớn, Diệp Dĩnh Lam cố hết sức mở cửa phòng quản lý, quả giống như dự đoán, Trịnh Thiến Như ở bên cạnh Phạm Hán Đình ỉ ôi, nũng nịu nói nói cười cười với hân, thanh âm thánh thót, giọng như rót ra mật.

Diệp Dĩnh Lam lạnh liếc mắt nhìn bọn họ một cái, không nói thêm tiếng nào, nhanh chóng đưa tư liệu tới trước bàn Phạm Hán Đình, không ngờ vô ý bị trượt gót giày, cả người lao đảo suýt ngã; Phạm Hán Đình không nói hai lời, phản xạ nhanh chóng đẩy Trịnh Thiến Như ra, lao nhanh đến bên cô, kịp thời ôm Diệp Dĩnh Lam vào lòng...

Mà tư liệu bay toát loạn trong không trung...

“Em thực mơ hồ. Thiếu chút nữa là ngã xuống rồi, sàn văn phòng anh không bị em làm thủng một lỗ mới là lạ đó.” Phạm Hán Đình nhin không được quả trách cô.

“Hừ, quan tâm thăm của anh, liên quan gì tới tôi chứ.” Diệp Dĩnh Lam hướng cho hắn một chùy, nhưng bị Phạm Hán Đình bắt lấy cổ tay.

“Bình tĩnh một chút. Anh vừa giúp em đó.” Phạm Hán Đình thất chất lực đạo quanh eo cô, mắt liếc thấy chiếc nhẫn còn trên tay cô, vô thức nở nụ cười, nắm lấy cổ tay cô xoay lại nắm chặt.

So với Phạm Hán Đình đặc ý, Diệp Dĩnh Lam không được tốt như vậy. Chớp mũi ngửi thấy mùi nước hoa trên người Phạm Hán Đình, nhất thời liền khiến cho cô đầu óc choáng váng.

Cô tinh tường nhận thức được cô thể cô tựa hồ đang dán chặt vào người Phạm Hán Đình, qua lớp quần áo mỏng manh truyền tới thân nhiệt của anh, nóng bỏng thiêu đốt thần kinh của cô, trong đầu cô liền hiện lên hình ảnh khuôn ngực trần của anh, cô nhất thời cơ hồ không thể đứng thẳng, phải dựa vào trong ngực của anh.

“Hai người có thể tách ra rồi đó!” Trịnh Thiến Như bước nhanh tới tách hai bọn họ ra, ghen ghét trừng mắt nhìn Diệp Dĩnh Lam. Cư nhiên dùng chiêu này để câu dẫn vị hôn phu tương lai của cô!

“Tôi lập tức thu thập lại tư liệu.”

Hành động của Trịnh Thiến Như đã cho cô một lý do tốt nhất để rời khỏi Phạm Hán Đình, đồng thời cũng có thể cho cô bình tĩnh lại cơn choáng váng trong đầu. Diệp Dĩnh Lam lập tức ngồi xổm xuống thu thập lại tư liệu, xếp hết lại thành một chồng trên sàn nhà, tránh phải đối diện trực tiếp với Trịnh Thiến Như.

Làm ra cái việc ngốc nghếch này, cô không dám đối mặt với giá trị công việc của mình!

Trịnh Thiến Như lại dựa vào người Phạm Hán Đình, yêu kiều hỏi: “Hán Đình, hôm trước khi anh đi Nhật Bản công tác, em định tới chỗ anh giúp anh sửa sang thu dọn lại phòng ở, không ngờ đến đó, người ở đó lại nói là anh không còn ở đó nữa. Đây là chuyện gì xảy ra a?”

Bởi vì anh ta đã chuyển nhà a, đơn giản thế thôi. Diệp Dĩnh Lam đưa lưng về phía bọn họ lại nhìn mặt, tiếp tục thu dọn tư liệu bị phát tán.

“Đây... bởi vì bạn của tôi đang trốn nợ, cho nên trao đổi phòng ở...” Phạm Hán Đình lui từng bước, vân đạm phong khinh nói.

“Vậy anh ở đâu, nói cho em biết, như vậy, thì thoả em có thể tới đó giúp nha thu dọn sửa sang lại phòng” Trịnh Thiến Như cười đến ngọt ngào, một lòng biểu hiện hiền dịu của mình, muốn thu hút trái tim Phạm Hán Đình.

“Việc này... bởi vì đây không phải phòng của tôi nên tôi không muốn cho người khác địa chỉ; Có việc gì cần tìm tôi thì gọi điện cho tôi là được rồi.” Phạm Hán Đình lại một lần nữa trốn tránh.

Nghe thấy câu trả lời không hợp lý của anh, Diệp Dĩnh Lam vụng trộm cười, khiến cho Phạm Hán Đình bất mãn, lấy mũi giày đá nhẹ lên đồng tư liệu của cô. Hành động của anh đối lại ánh mắt xem thường oán giận, nhưng Phạm Hán Đình có ý quay mặt ra chỗ khác không để ý tới cô.

Buổi chiều, năm giờ bốn mươi phút, Diệp Dĩnh Lam kéo lê thân xác mỗi một bước ra khỏi thang máy. Trong lòng không ngừng nhắc đi nhắc lại, thực sự mệt chết người. >”<”

Buổi chiều vì một vấn đề nhận thầu công trường Trung Lịch mà cô và Phạm Hán Đình lại xảy ra xung đột.

Hai người tranh chấp cả buổi, cuối cùng không ngờ lão bản lại quyết định xử lý theo ý kiến của Phạm Hán Đình, cũng muốn đem đối tượng hợp tác ban đầu đổi thành phương thức khoán trắng, chọn công ty nào thắng thầu để hợp tác công việc.

Đáng giận! Diệp Dĩnh Lam tức giận đạp chiếc xe hơi màu đỏ bên cạnh một một đạp.

Lão bản rút cuộc suy nghĩ gì a, dự án này rõ ràng do cô phụ trách, không ngờ từ sau khi Phạm Hán Đình từ trên trời rơi xuống, lại giao cho hắn một tay nắm quyền! Cũng không xem lại lúc trước là cô nỗ lực giải quyết chủ hộ khó tính duy nhất ở Trung Lịch, đẩy nhanh tốc độ thu hồi đất, đây tất cả đều là công của cô, làm sao có thể vì lấy lòng con rể tương lai, liền đem một dự án lớn của công ty quảng đi chứ.

“Đáng giận!” Diệp Dĩnh Lam chăm chú nhìn lên, đây không phải là chiếc xe yêu quý của Trịnh đại tiểu thư sao?

Một bụng oán giận đang lo không có chỗ phát tiết, liền hợp tình hợp lý đá thêm mấy cước cái. Mà chiếc xe thể thao màu đỏ chịu không được cước lực của cô, nhanh chóng phát ra tiếng cảnh báo, tiếng còi vang vọng trong không gian tầng hầm, nghe có chút chói tai.

Diệp Dĩnh Lam hừ lạnh, bước về phía chiếc xe của mình, nó thật dịu dàng đáng yêu đậu ở chỗ gần lối ra. Cô nhìn bốn phía xung quanh, thấy thế nào vẫn là chiếc xe của mình đáng yêu nhất. ^^

Trên môi nở ra nụ cười dễ chịu, lấy chìa khóa từ trong túi xách chuẩn bị mở cửa xe, ai ngờ đột nhiên có hai cánh tay từ phía sau cường ngạnh chế trụ thắt lưng cô.

Cho tới lúc này, mùi trên người người này, Diệp Dĩnh Lam không cần nghĩ cũng biết là của tên Phạm Hán Đình kia. Cô cố gắng thoát khỏi sự kiềm chế của anh, nhưng vô ích, ngược lại khiến cho Phạm Hán Đình bắt được hai tay của cô. Cô đành phải ngừng giãy dụa, để mặc anh khóa chặt thân thể cô trong lòng.

“Buông!” Cô lạnh lùng mở miệng.

Phạm Hán Đình bình tĩnh khóa trụ đôi mắt của cô. “Không!”

Mỗi khi bị Phạm Hán Đình nhìn chăm chăm như vậy, Diệp Dĩnh Lam liền không thể né tránh ánh mắt của anh.

Anh nắm lấy tay trái của cô đưa lên môi, Diệp Dĩnh Lam tâm hoảng ý loạn nhìn chăm chăm từng hành động của anh; Chỉ thấy Phạm Hán Đình đặt một nụ hôn thật nhẹ lên chiếc nhẫn trên tay cô, khiến cho trái tim cô đập liên hồi, mà cô chỉ có thể ngây ngơ nhìn anh...

“Không... Không cần...” Lý trí dần dần biến mất đầu cô, Diệp Dĩnh Lam chỉ có thể bắt lực lặp lại hai chữ.

“Không cần cái gì?” Phạm Hán Đình mang theo ý cười cố ý hỏi lại cô, cúi đầu ghé sát vào khuôn mặt cô, cọ cọ cằm vào chóp mũi thanh tú của cô.

“Mau buông em ra...” Diệp Dĩnh Lam vô lực phản kháng, ánh mắt chìm ngập sương mù, ngay cả ngũ khí cũng nhẹ nhàng yếu ớt.

“Thật vậy chẳng?” Phạm Hán Đình lại hỏi lại.

Diệp Dĩnh Lam nghe vậy ngậy ra một lúc. Chính mình thật sự hy vọng anh ấy buông tay sao? Trong tiềm thức của cô tựa hồ có ý kiến không thể nào tán thành.

Phạm Hán Đình nhìn thấy ánh mắt cô mê vông mông lung nhin không được bật ra tiếng cười từ trong cổ họng, cúi đầu khẽ hôn trụ bờ môi mềm mại đang hé mở của cô.

Chờ khi Diệp Dĩnh Lam lấy lại được lý trí của mình đã là hai giờ sau.

Cô ngồi dậy nhìn quanh bốn phía, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ.

Căn phòng này bài trí tương đối đơn giản, ngoài một giá sách lớn chiếm hết mặt tường là một bàn làm việc và một cái máy tính, cùng với một dàn âm thanh thoát nhìn khá hiện đại. Chóp mũi ngửi được một mùi chanh thoang thoảng nhẹ nhàng trong không khí, đây là hương vị cô yêu thích nhất, có thể làm dịu tâm tư của cô, khiến cho cô vô thức nở ra nụ cười.

“Hắc, mỹ nữ.”^ ^

Đột nhiên một giọng nói gọi tên cô, cô vội quay đầu lại xem, là Phạm Hán Đình đang cười khanh khách mà nhìn cô! Mà cảm giác da thịt mát lạnh khiến cô giật mình nhận ra mình đang trần trụi, mặt đỏ lên, cuống quýt nắm lấy chăn bao quanh mình, trốn vào góc giường.

“Đây là làm sao?” Diệp Dĩnh Lam đề phòng hỏi, lại nhìn xung quanh thêm lần nữa, xem ra cũng không có gì nguy hiểm.

“Đây là phòng của anh, em là nữ nhân đầu tiên được bước vào.” Phạm Hán Đình tựa như lấy lòng nói, đồng thời cũng đưa cô một hộp khăn giấy.

“Để làm gì?” Diệp Dĩnh Lam mặc danh kỳ diệu tiếp nhận hộp khăn giấy, không hiểu anh muốn làm gì. Cô nhìn từ trên xuống dưới Phạm Hán Đình.

“Anh muốn hỏi em.” Anh rút khăn giấy lau đi nước mắt trên mặt cô mà chính cô cũng không biết. “Mơ thấy cái gì, mà khóc không ngừng...”

Giấc mơ! Diệp Dĩnh Lam mâu quang buồn bã, đó có thật là giấc mơ, cô nhớ rất rõ ràng, là mùa hè đại học năm thứ hai...

Năm đó...

Mùa hè ở Đài Bắc cho dù là buổi tối vẫn rất oi bức, Diệp Dĩnh Lam mệt mỏi kéo thân mình trở về nhà trọ.

Cầm ba lô nặng, cô vất vả mở cửa, ai ngờ cửa vừa mở ra, nghênh đón cô là bốn người bạn ở cùng phòng ai nấy bất an cùng thất sắc, mọi người xoa tay không biết làm sao nhìn cô. Diệp Dĩnh Lam mỉm cười. Mọi người bị làm sao vậy? Lần đầu tiên thấy họ lộ ra loại biểu tình kích động này.

“Các người bị gì thế? Phát sinh chuyện động trời gì sao?” Cô buông ba lô xuống, cố gắng tới phòng bếp uống nước.

Các cô bốn người hai mắt nhìn nhau, sau đó Lưu Tử Phong đứng lên, cô hít một hơi sâu, cẩn thận bước lại gần Diệp Dĩnh Lam.

Diệp Dĩnh Lam thoáng nhìn sắc mặt cô bất an, liền khó hiểu vỗ vai cô.

“Tử Phong, ruột cuộc có chuyện gì, các người ai cũng vẻ mặt xanh xao, là chủ cho thuê nhà muốn đòi tiền phải không?” Diệp Dĩnh Lam vừa nói vừa lau giúp bạn mồ hôi.

“...Dĩnh Lam, ta nói người đừng kích động, nhất định phải bình tĩnh...” Lưu Tử Phong khẩn trương vịn phần nắm chặt vật áo.

Diệp Dĩnh Lam nghe vậy nhượng mi. Bảo cô bình tĩnh? Chẳng lẽ là tiền thuê nhà muốn tăng gấp hai sao? Như vậy thật không có thiên lý!

“Dĩnh Lam.....” Lưu Tử Phong thở sâu, quyết tâm nói ra bằng bất cứ giá nào. Ai bảo cô xui xẻo, chơi đoán số thua, phải phụ trách nói cho Diệp Dĩnh Lam tin dữ.

“Một tiếng trước chúng ta nhận được điện thoại của bá mẫu người gọi tới, nói chị cùng anh rể người bị tai nạn xe cộ, trên đường đến tỉnh bị xe cát đá đâm tới, anh rể người trên đường tử vong, chị người hiện tại đưa đến bệnh viện cấp cứu, tình huống không được khả quan lắm”

Ly thủy tinh trong tay Diệp Dĩnh Lam rơi xuống mặt đất, vỡ thành từng miếng, tựa như suy nghĩ của cô hiện giờ, chân tay bủn rủn...

Cô dựa vào tủ lạnh, không thể tin nhìn Lưu Tử Phong: “Người là gạt ta, đúng hay không.....”

“Ta cũng thực hy vọng tin tức này là giả, nhưng là.... Nó không phải, nó là sự thật.” Lưu Tử Phong tiếc nuối vịn phần ngóng nhìn khuôn mặt trắng bệch của Diệp Dĩnh Lam.

Diệp Dĩnh Lam hai chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống sàn nhà. Làm sao có thể xảy ra chuyện này? Cô rõ ràng cùng chị giao ước, lần này nghỉ hè muốn cô đi tới quán hồng trà của chị làm công! Chị còn nói muốn

dẫn cô đi suốt Lập Vụ xem thiên nhiên hùng vĩ đã tạo ra khe sâu hiểm trở; anh rể cũng vỗ ngực nói muốn giúp cô giới thiệu bạn trai – nhất định phải đem cô biến thành lão bác chồng, gả đi ra ngoài.....

“Lam, người phải kiên cường..... “

Không biết từ khi nào, ba người kia cũng bước lại gần, nhìn Diệp Đình Lam bất lực ngồi ở sàn nhà, không đành lòng đặt tay lên bả vai cô.

“ Không có khả năng..... ” Hai hàng nước mắt nóng bỏng từ trong mắt Diệp Đình Lam chảy xuống. Nước mắt là nóng bỏng, nhưng nội tâm của cô lại rét lạnh như hầm băng ngàn năm.

“Chuyện này tuyệt đối không có khả năng là thật! Anh rể lái xe luôn cẩn thận, thường bị chị giểu cợt là như rùa bò.....”

“ Người muốn biết đúng hay không thì tới Hoa Liên xem thử xem?” Trên Tiểu Hoa thật cẩn thận nói, lấy quần áo lau đi nước mắt trên mặt Diệp Đình Lam.>____<>

“Trước tiên tắm rửa lại đi, ta nghĩ chị người cũng không muốn nhìn người bộ dạng bẩn thỉu này đâu, người đã quên chị thích nhìn người bộ dạng sạch sẽ sao? ” Khương Vân Âm khuyên, đồng thời nâng Diệp Đình Lam dậy.

Phía đông, 9 giờ đêm, trên xe không có người, cũng phi thường im lặng, chỉ có tiếng xe lửa rầm rập quanh quẩn.

Ngoài cửa sổ xe một mảnh tối đen, người quản lý lẳng lặng chìm vào mộng đẹp, ngẫu nhiên sẽ có một chuyến tàu đêm khác đi ngang qua, phát ra âm thanh bên nhón, bằng không cũng chỉ đơn điệu tiếng rầm rập vẫn lặp lại, lặp lại ,....

Không khí buổi tối luôn hơi lạnh, Diệp Đình Lam kéo chiếc áo khoác trên người, trán dựa vào cửa kính xe lạnh như băng. Bên ngoài không có ngọn đèn, khiến cho cửa xe có thể biến thành gương soi rọi cảnh vật trong xe .

Một hàng nước mắt từ khoé mắt cô trào ra, cô lau nó, dờ dẫm nhìn chính mình trong kính. Nhờ ánh sáng mờ của ngọn đèn, cô thấy mình thật thảm bại, mặt không còn chút máu. Suy nghĩ bối rối, không thể tự hỏi, trong đầu lần lượt là tình cảnh cô cùng chị ngày xưa sống nương tựa lẫn nhau .

Cô cùng chị lúc tám tuổi cha mẹ đều liên tiếp qua đời, cô cũng không biết tại sao, nhưng sự tình cứ như vậy phát sinh, cô cũng không thể phản kháng lại vận mệnh, chỉ có thể cắn răng nhận lấy nó. Hai chị em nhất thời thành cô nhi, họ hàng thân thích đều không muốn nhận nuôi cô, khiến cô trong nháy mắt có thể hiểu được tình âm lạnh, chỉ một buổi tối vượt qua chuyện kinh thiên động địa, tuổi thơ cô giống như điều đứt dây, vượt bay đi không quay lại, nằm sâu trong trí nhớ của cô.

Chị khi đó bắt quá mới học cấp 3 mà thôi, thản nhiên tiếp nhận gánh nặng nuôi cô lớn lên, từ bỏ tương lai trung học học nghiệp tốt đẹp, từ một cô gái được cha mẹ chiều chuộng nâng niu trong bàn tay, trở thành nhân viên trong nhà xưởng, lương một tháng gần hai vạn để duy trì cuộc sống cho chị em cô.

Diệp Đình Lam vuốt bàn tay mịn màng của chị dần trở nên thô ráp, thường đau lòng nước mắt liền rơi nhưng chị một câu oán giận đều không có, chỉ mỉm cười sờ đầu cô, muốn cô học thật tốt.

Diệp Đình Lam thấy mũi cay cay, nước mắt làm tầm nhìn của cô trở nên mơ hồ, khiến cô không nhìn rõ cảnh vật trước mắt, cô dùng sức cắn môi, không cho chính mình khóc thành tiếng.....

Thật vất vả cho tới khi cô lên trung học, Diệp Đình Lam thuyết phục tỷ tỷ tin tưởng cô có thể dựa vào năng lực của mình để lo tiền học phí, tỷ tỷ không cần phải lo trang trải học phí vất vả như vậy nữa. Cô cũng thuyết phục tỷ tỷ mau gả cho tỷ phu đã cuồng dại chờ đợi tỷ tỷ thật nhiều năm, thuyết phục tỷ tỷ có thể an tâm theo đuổi hạnh phúc của chính mình, không nên vì cô mà thao phiên chậm trễ.

Gả tỷ tỷ tới Hoa Liên, kết hôn không lâu liền sinh được một bé trai kha khá, thông minh đáng yêu khiến cho vợ chồng hai người đều rất vui vẻ, tỷ còn nói với cô rằng, hần lớn lên nhất định rất tài giỏi. Nhìn hai vợ chồng tỷ tỷ tươi cười thỏa mãn, Diệp Đình Lam cũng vô cùng cao hứng.

Nhưng làm sao lại có tai nạn bất ngờ này xảy ra? Nhìn thấy tỷ tỷ đã bắt đầu những tháng ngày hạnh phúc, vì sao ông trời lại tàn nhẫn cướp đi của nàng hết thảy?

Chỉ mới bảy năm trôi qua mà thôi, đã làm ột tiểu hài tử bé nhỏ lớn thêm rất nhiều, hết hè này Tiểu Kỷ Thánh sẽ lên tiểu học, cô thường nghe tỷ tỷ ngọt ngào kể rằng phải giúp Tiểu Kỷ Thánh chuẩn bị rất nhiều đồ dùng tới trường, ngữ khí tràn ngập sung ái đối với đứa nhỏ, miêu tả giấc mộng Tiểu Kỷ Thánh sẽ có được mọi thứ tốt đẹp nhất, khiến cho Diệp Dĩnh Lam hâm mộ tới mức cũng muốn sinh một tiểu oa nhi...

Tại sao lại thành linh xảy ra tai nạn này chứ? Ngay tại thời điểm mọi thứ vừa mới bắt đầu...

Diệp Dĩnh Lam nhìn chăm chăm vào cửa kính xe sáng như gương, trong gương chính là hai mắt đầm lệ của mình, hai mắt sưng như hai trái hạch đào, mà cũng sắp tới Hoa Liên. Cô gắt gao siết chặt ba lô vào lòng, nhưng thế nào cũng không ngăn được hàn khí xâm nhập vào từ lỗ chân lông, như những chiếc gai bén nhọn đâm sâu vào tận đáy lòng...

Nước mắt âm thầm rơi không ngừng, giống như bên ngoài, một bóng tối vô tận, tìm không thấy điểm ngừng...

Nắng chiếu rức rỡ, các nhân viên, y tá bận rộn chăm sóc các bệnh nhân có thể tùy lúc mà xảy ra sự cố, thanh âm bình ôxy kêu xiu xiu, thanh âm máy điện tâm đồ lạnh lùng kêu vang theo quy luật, một chút một chút nhảy lên, âm thanh khóc thương của người nhà bệnh nhân đang cúi đầu rầm rứt, hay đau thương ngóng nhìn thân nhân trên giường bệnh đang mất đi tri giác, hoặc bi ai khóc trên hành lang; Mà một thân áo blouse trắng của bác sĩ và y tá đầy tiếc nuối đứng một bên nói thật lòng xin lỗi...

Diệp Dĩnh Lam nhìn khung cảnh xa xa trước mặt. Hình ảnh cỡ nào quen thuộc, thời gian như quay lại thời điểm mẹ cô mất đi.

Từ sau khi cha cô qua đời vì bệnh ung thư, mẹ cô không thể thừa nhận người chồng yêu dấu đã ra đi, tình thần sa sút. Kết thúc tang lễ của cha, mẹ cô vẫn trong tình trạng hoảng hốt, một tháng sau dễ dàng uống liều thuốc ngủ bác sĩ kê đơn để an định tâm thần, mở bếp lò ra, nXên lạng trên giường, tựa như chìm vào giấc ngủ.

Tỷ tỷ hôm đó về nhà sớm, vừa mở cửa ra liền ngửi thấy mùi khí than nồng nặc, vội vàng mở toang cửa sổ, tắt bếp; Bước vào phòng ngủ, phát hiện mẹ nằm lẳng lẽ trên giường, tóc xõa tung, vỏ thuốc nằm rải rác khắp nơi, tỷ tỷ cả kinh, vội vàng gọi xe cứu thương giúp đỡ. Và cô cũng được gọi tới bệnh viện.

Vừa vào tới phòng cấp cứu, cô cũng nhìn thấy cảnh tượng như lúc này, bác sĩ cố gắng phục hồi nhịp tim ẹ, sử dụng máy điện tim, cô trở mắt nhìn thân hình gầy yếu của mẹ vì điện giật mà bất lực nhảy lên, hạ xuống, trong không khí còn có mùi than cốc...

Nhưng biểu hiện trên điện tâm đồ cũng không có gì tiến triển, đường biên vẫn một đường thẳng tắp, chỉ khi điện lưu vào người, lại nhảy lên do tác động vật lý, mạnh mẽ lên song, nhưng rồi lại yên tĩnh...

Cấp cứu kéo dài hơn nửa giờ, thầy thuốc chạy đua cùng thời gian,. Vốn dĩ Diệp Dĩnh Lam không tin vào sự tồn tại của thần linh, nhưng vào thời điểm này, cô thành tâm cầu khẩn ông trời phù hộ, phù hộ ẹ cô bình an vô sự, đừng sau khi đã cướp đi cha cô rồi, lại ngay cả mẹ cô cũng muốn mang đi...

Cô chấp tay cầu nguyện...

Nửa giờ sau, bác sĩ sắc mặt ngưng trọng ảm đạm đi về phía hai chị em cô, áo blouse trắng thấm đẫm chất lỏng màu nâu của máu khô, tiếc nuối lắc đầu, phía sau hộ lý nhẹ nhàng nâng tấm vải trắng phủ đi khuôn mặt gầy yếu của mẹ...

Vì sao bệnh viện luôn có một màu trắng bi thảm như vậy, làm cho người ta khó chịu...

Diệp Dĩnh Lam trần trọc một đêm khó ngủ, mở to mắt, suy nghĩ trở lại tình cảnh trước mắt trong phòng bệnh. Chỉ còn năm bước là tới giường bệnh của tỷ tỷ, nhưng thân thể cô nặng như chì, không thể di chuyển...

Quanh tỷ tỷ bao bọc đầy bởi các loại máy dưỡng khí, ánh sáng màu xanh của máy điện tâm đồ vô lực khiêu khiêu; Mà người trên giường bệnh tái nhợt không chút huyết sắc, như là ánh nền mỏng manh trong gió, chỉ cần một cơn gió nhẹ, ánh nền sinh mệnh liền phụt tắt...

Một cơn chóng mặt đánh thẳng vào ý thức của cô, khiến cô phải vịn vào vách tường mới có thể chống đỡ chính mình. Bên tai cô truyền tới tiếng khn khan, như là tiếng nước mắt ròn ròn, một hồi lâu sau, cô mới ý thức được đó chính là tiếng khóc của cô; Diệp Dĩnh Lam cắn chặt môi dưới mong có thể ngăn chặn tiếng khóc bật ra từ miệng, nhưng chỉ thấy trong miệng đã mang vị máu...

Cả người cô phát run, lấy hai tay ôm lấy thân thể chính mình...

“Người không phải A Lam sao? Đến khi nào vậy?”

Đột nhiên một giọng nói bén nhọn phá vỡ toàn bộ không gian truyền tới tai cô, khiến Diệp Dĩnh Lam trong lòng chấn động, vội vàng dùng tay áo lau đi nước mắt, dựa vào tường đứng lên.

Cô vĩnh viễn nhớ rõ sắc mặt của đại bá mẫu khi tham gia tang lễ của mẹ, tuyệt không mang theo một tia tình cảm, lạnh như băng mà tỏ vẻ bà không có năng lực thay em trai chiếu cô hai đứa cháu gái; Những người thân thích khác cũng lạnh lùng đứng một bên, không ai tiến lên cho tở tở một cánh tay ấm áp.

Cô vĩnh viễn sẽ ghi nhớ đôi mắt lạnh như băng không mang theo một tia dịu dàng nào kia, như là một khối băng áp lên trái tim cô, hàn ý khiến cho cô hít thở không thông.

“Đại bá mẫu, đã lâu không gặp.” Cô hơi hơi hạ thấp người.

“Người cũng đến béo, Ngẫu Miên cũng không có thời gian chiếu cố tở tở người, người cũng biết, Ngẫu Miên cũng có công việc chuyên môn của nó, sao có thể suốt ngày ở lại bệnh viện? Lại nói, đại bá người mấy năm nay thân thể cũng không được như trước, luôn lui tới loại địa phương này, vạn nhất bị lây bệnh hay thứ gì không tốt làm sao giờ? Người giúp Ngẫu Miên sao?” Đại bá mẫu một ngụm quốc ngữ Đài Loan nói xong, vẫn là khuôn mặt lạnh kia.

“Bá mẫu, tiền thuốc men của tở tở và tở phu ta tính như thế nào?” Diệp Dĩnh Lam lấy ngữ khí cứng nhắc hỏi.

Trong mắt đại bá mẫu cuối cùng cũng xuất hiện một chút ý cười. ‘Nga, việc này người không cần lo lắng, ta đã hỏi qua bệnh viện, chờ người đến lại cùng nhau tính. Bằng không, qua vài ngày cũng có phí bảo hiểm của tở tở và tở phu người...’

“Vậy Kỳ Thánh đâu?”

“Hắn nga, hiện tại ở trong vườn trẻ, ta cũng có trao đổi với bên đó, trước đang gửi ở bên đó chờ, chờ người tới đây tiếp nhận hắn. Ah, còn có, người nên nhanh chút làm hậu sự cho tở phu người, chôn cất cũng không phải là biện pháp tốt. Ta biết một ngôi chùa ở gần đây có cho người dân gửi linh vị người thân, lát nữa ta sẽ bảo đại bá cho người số điện thoại, người tự mình thương lượng với các nhà sư, xem có thể làm như thế nào thì làm, làm sớm một chút tốt hơn.”

Đại bá mẫu nở nụ cười giả tạo, lộ ra chiếc răng vàng giả trong miệng khiến Diệp Dĩnh Lam nhìn mà buồn nôn; mà thân thể lạnh lẽo theo tiếng cười càng khiến người ta có cảm giác ghê tởm.

Đột nhiên các y tá xôn xao, hai ba nữ y tá vội vàng chạy tới trước giường của chị cô, điều chỉnh điện tâm đồ, chuẩn bị làm hô hấp nhân tạo, điều chỉnh từng chút một. Một vị bác sĩ cũng vội vàng từ bên ngoài chạy vào, cử người lấy tay đẩy mí mắt của tở tở, xem xét tình trạng, nhanh chóng trao đổi vài câu với y tá bên cạnh, lập tức một y tá nhanh chóng kéo rèm quanh giường.

Diệp Dĩnh Lam thấy thế hít một ngụm khí lạnh, làm sao vậy? Cô liền linh xôn lên kéo tấm màn phía trước, y tá cấp cứu bị sốc bởi hành động của cô, nhanh chóng kéo cô ra ngoài, nhưng Diệp Dĩnh Lam khẳng khái muốn vào xem tình hình, nếu không cô không thể an tâm.

“Không được, cô à, cô như vậy sẽ cản trở chúng tôi tiến hành cấp cứu.”

Y tá vẫn dịu dàng khuyên can nhưng Diệp Dĩnh Lam đang rối loạn, không hề nghe thấy tiếng của cô, y tá không còn cách nào khác bất đắc dĩ lấy thân thể ngăn trở cô, chờ bác sĩ quyết định.

Giờ phút này thời gian dường như đông lại, Diệp Dĩnh Lam có cảm giác ở ngực thật nặng nề, ánh mắt chỉ dám chăm chú nhìn vào trước mặt. Rốt cuộc tình hình cấp cứu như thế nào, cũng không có người đi ra báo cáo, làm cho cô tâm trạng đều là bất an.....

Giống như cả thế kỉ trôi qua, thật vất vả mới thấy bác sĩ đi ra, thở dài nhìn Diệp Đình Lam lắc đầu .

” Cô là người nhà bệnh nhân thì nên vào liền đi . Chúng tôi bất lực, nếu một hồi nhịp tim không ổn, tình huống có dấu hiệu biến hóa, cô tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý....”

Diệp Đình Lam đẩy cô y tá ra, chạy thẳng đến nơi tỷ tỷ đang nằm trên giường bệnh, hai mắt đầm lệ nhìn vào mắt chị mình.

Tỷ tỷ, tỷ tỷ có tri giác thì mở to mắt đi, nói cho em biết tỷ tỷ không có bỏ em lại một mình mà đi.... Cô cầm chặt hai tay chị ở trong lòng bàn tay, trong lòng hét lớn.

Tựa hồ nghe thấy nguyện vọng của cô, người trên giường bệnh chậm rãi mở mắt, chậm chạp nhìn Diệp Đình Lam, khoé mắt dường như có giọt lệ, đôi môi khô nứt mấp máy....

“Tiểu.... Kỉ Thánh...”

“Tỷ tỷ yên tâm, em nhất định sẽ chiếu cố cho nó thật tốt, tỷ tỷ yên tâm..... “

Diệp Đình Lam quỳ gối bên giường bệnh, lấy tay tỷ tỷ áp vào mặt mình, tay tỷ tỷ thật lạnh a, cô cố gắng nở nụ cười tươi trên mặt, đáng tiếc những giọt lệ không nghe lời, không tự chủ được mà rơi xuống, nhiều giọt làm ga giường bệnh trắng xóa ẩm ướt cả một vùng, giống mấy đóa thê lương phí phạm....

Nghe thấy cô cam đoan, người trên giường như buông được khối đá đè nặng trong lòng, trên má như hơi hơi nhiễm một chút cực nhẹ cực đậm đỏ ửng, môi nở ra ý vui mừng, sau đó nhắm mắt lại, không bao giờ mở ra nữa.

Điện tâm đồ cứ nhắc liên tục vang lên âm thanh chói tai.....

Diệp Đình Lam nhấn chuông cửa nhà trẻ tư nhân, lập tức có người đi ra mở cửa, kinh ngạc nhìn Diệp Đình Lam. Diệp Đình Lam cũng lập tức nói rõ thân phận và mục đích đến đây, cô tới đón Tô Kỉ Thánh về nhà.

Sau khi người ta kiểm tra được thân phận của cô mới gọi Tô Kỉ Thánh ra.

Tô Kỉ Thánh vẻ mặt bình tĩnh nhìn Diệp Đình Lam.

“Ba và mẹ con không thể tới đón con phải không? Con nghe thấy tin tức bọn họ xảy ra tai nạn xe. ” Cậu hỏi thẳng vào vấn đề.

Trong khoảng thời gian ngắn Diệp Đình Lam không biết nên trả lời vấn đề của hắn như thế nào, chỉ có thể ngơ ngác ngây ngô cười. “Con..... đã biết . “

“Cho nên ba cùng mẹ đều đã chết, họ đã đi lên trời? ” Đôi mắt Tô Kỉ Thánh tròn tròn sáng sáng không trông thấy một tia sợ hãi, ngược lại bình tĩnh vô cảm dường như mọi chuyện là đương nhiên. ”Chủ nhật trước, ba từng nói cho con biết, ba và mẹ không thể vĩnh viễn ở cùng con... Con đã sớm biết, dĩ nhiên cần cảm thấy khổ sở cho con. “

Con người Tô Kỉ Thánh không có một tia ảm đạm, đôi mắt ta như phủ sương mờ, nhìn không ra tình cảm gì .

“Đêm nay nghỉ ngơi ở đâu?” Tô Kỉ Thánh nhặt ba lô bên chân lên, bình tĩnh hỏi.

“Nhà đại bá” Diệp Đình Lam nhẹ nhàng trả lời hắn. Bình tĩnh như Kỉ Thánh nhất thời làm cô không biết ở chung cùng hắn như thế nào, thật không giống một đứa trẻ!

Khẩu khí của Tô Kỉ Thánh như lớn trước tuổi, dẫn đầu đi ra ngoài cửa . Diệp Đình Lam vội vàng đuổi theo, dắt tay đứa nhỏ.

Ác mộng kia dường như đến hiện nay vẫn ở trong lòng cô....

“Uy , em tại sao lại khóc? ” Phạm Hán Đình thương tiếc đem Diệp Đình Lam ôm vào trong lòng, đem đầu cô tựa vào ngực của mình, khẽ vuốt tóc cô. “Gặp ác mộng sao? “

“Nếu là ác mộng thì đã đơn giản hơn....”

Diệp Đình Lam ngẩng đầu lên để không cho nước mắt lại chảy xuống.

Nhưng mà trí nhớ chôn sâu tận đáy lòng một khi được mở ra, thì thật khó khăn đem nó đóng lại....

Ngày đám tang, chỉ có một số thân thích đến thăm hỏi, đại sảnh nhỏ ở nhà tang lễ, chỉ có một vài người, âm thanh tĩnh mịch cùng việc làm qua loa của chủ trì đều được Diệp Đình Lam thu vào trong mắt, đau ở trong lòng, sau khi làm qua loa cho xong, quan tư lễ khoa trương ngáp một cái thật to.

Trong không gian âm u , Diệp Đình Lam đứng lặng hết sức thương cảm. Đại bá mẫu không có một tia bi thương, còn cùng mọi người trò chuyện vui vẻ. Cô trong lòng chợt nhớ đến người thân duy nhất hiện giờ, tiểu Kỉ Thánh đâu ?

Thu lại tầm nhìn, thân thể nhỏ nhỏ của Tô Kỉ Thánh đang đứng trước linh cữu của cha mẹ, ngón tay cầm hương vào trong lư hương, một làn khói trắng tinh tế bốc lên lượn lờ ở trước hai bức ảnh chụp....

Thân hình nhỏ bé lại tỏ ra sự bình tĩnh không phù hợp với độ tuổi, hơn nữa là quá mức bình tĩnh. làm cho Diệp Đình Lam hoảng sợ không biết làm sao, hơn nữa khi từ vườn trẻ đi theo cô trở về, hẳn ngay cả giọt nước mắt cũng không rơi xuống, Sự im lặng của Kỉ Thánh thực làm cô có chút sợ hãi.

“Diệp tiểu thư, tôi họ Ngô, là nhân viên cục xã hội. ” Đột nhiên có một nam nhân cắt đứt suy nghĩ của cô, đưa ra danh thiếp giới thiệu mình.

Diệp Đình Lam biểu tình kinh ngạc. Đại bá mẫu dẫn một nam nhân trung niên không biết từ khi nào ở phía sau đi vào, người đàn ông kia một thân áo khoác tây trang màu lam, vẻ mặt như đã được công thức hoá, luôn tươi cười chăm chú nhìn vào cô.

“Về vấn đề Tô Kỉ Thánh, vừa rồi cùng bá mẫu của Diệp tiểu thư đã nói qua, cô dường như là không có năng lực thay tỷ tỷ chiếu cố tốt cho hắn, bởi vậy trước tiên có thể đưa Kỉ Thánh đến gửi cho gia đình khác nhận làm con nuôi hoặc là gửi đến viện mồ côi. Không biết phương thức xử lý như vậy, tiểu thư có ý kiến gì hay không? ”

Tô Kỉ Thánh ánh mắt vẫn như trước thản nhiên, đồng tử mắt không có một tia biến hóa, yên lặng nhìn ba người bọn họ. Vẻ mặt bình tĩnh dị thường, không giống như đứa nhỏ vừa mới đám tang người thân. Ánh mắt màu đồng không có một chút tia sáng, cả người tựa hồ lún xuống đến thế giới không có ánh sáng.

Diệp Đình Lam thấy bộ dáng hắn như vậy, một lòng đều thu nhanh, một cổ xúc động làm cô choáng váng .

“Tôi muốn tự mình mang theo nó, tuyệt đối không cho nó rời xa tôi! ” Cô dường như gà mái che chở cho gà con, mở ra hai tay che Tô Kỉ Thánh trước bọn họ . “Tôi sẽ cố gắng đem Tô Kỉ Thánh nuôi lớn ! ”

Đúng vậy, cô phải nuôi lớn Kỉ Thánh! Xem như báo đáp ân tình tỷ tỷ đã nuôi dưỡng cô, quá khứ tỷ tỷ luôn chiếu cố cô, che chở cô, hiện tại đổi thành cô chiếu cố Kỉ Thánh, che chở Kỉ Thánh, cung cấp những thứ hắn cần, giống như tỷ tỷ đối với cô .

“Tôi cũng là người trưởng thành, hơn nữa ta cùng tỷ tỷ cũng là người một nhà, chỗ thân nhân của anh rể tôi cũng không ai nguyện ý nhận nuôi Kỉ Thánh, vậy từ nay tôi sẽ tự chiếu cố nó. Tôi tuyệt đối không nguyện ý làm cho đứa nhỏ của tỷ tỷ lưu lạc ở nơi khác.”

Diệp Đình Lam đem Tô Kỉ Thánh ôm chặt vào trong ngực, mà nàng lần đầu tiên thấy đồng quang bình tĩnh của Tô Kỉ Thánh hiện lên một chút cảm xúc...

Diệp Đình Lam chậm rãi mở mắt ra, bước ra khỏi lốc xoáy của hồi ức, cực không văn nhả lấy mu bàn tay lau đi nước mắt, sau đó đẩy Phạm Hán Đình trước ngực ra.

“Anh ăn đậu hủ cũng đủ rồi! Em muốn về nhà, đem quần áo đưa cho em. ”

“Em thật sự không có việc gì?” Phạm Hán Đình bán tín bán nghi. Mới vừa rồi cô rõ ràng bị thương cực độ, làm sao có thể chỉ chớp mắt gian liền khôi phục bình tĩnh? Anh ôn nhu lấy đầu ngón tay lau đi nước mắt trên má Diệp Đình Lam.

“Anh đừng dài dòng ! ” Diệp Đình Lam làm bộ muốn dùng chân đá văng hấn ra, kết quả động tác bất nhả này lại rước lấy tiếng cười Phạm Hán Đình. “Mau trả quần áo cho em, nếu em không trở về, Kỉ Thánh sẽ rất tức giận! ”

Diệp Đình Lam nhặt quần áo lên liền bị Phạm Hán Đình giấu quần áo ở sau lưng.

“Thay tại chỗ nhé?” Phạm Hán Đình cố ý giữ chặt ống tay áo không cho Diệp Đình Lam dễ dàng thu hồi chúng.

Mà Diệp Đình Lam nghe vậy, giận dữ nâng cằm lên ngạo nghễ nhìn Phạm Hán Đình. Thay thì thay, có gì đặc biệt hơn người, dù sao cũng đều bị hấn xem hết .

Cô quay thân mình lại liền đem quần áo mặc vào, nhưng khóa kéo ở phía sau lưng đã xảy ra vấn đề, cô không thể thuận lợi kéo khóa lên, ngay cả thân váy cũng khó mặc, quá khó chịu, nàng đành phải quay đầu muốn nhờ Phạm Hán Đình giúp.

Phạm Hán Đình tự nhiên không nói lời nào, chậm rãi dọc theo đường cong lưng của cô tạo kéo khóa lên, còn nhân cơ hội hôn trộm cái gáy mẫn cảm của Diệp Đình Lam, rước lấy bị Diệp Đình Lam xem thường . Bất quá Phạm Hán Đình không quan tâm đến nó, dọc theo cổ của cô, lên tới mặt , sau đó hôn lên đôi môi của Diệp Đình Lam.

“ Anh là kẻ đại háo sắc.....”

Diệp Đình Lam lời nói chưa xuất ra khỏi miệng liền bị Phạm Hán Đình ngăn lại ở trong miệng.

“ Hừ, đừng nói , đem ánh mắt nhắm lại .” Đôi môi Phạm Hán Đình ngăn ngừ rời khỏi Diệp Đình Lam, bắt quá lập tức lại chiếm lấy nó .

Nhưng mà không ngờ được tiếng chuông cửa lúc này lại phá đám hai người bọn họ đang đắm thiết, Phạm Hán Đình nhin không được trong miệng bật ra tiếng mắng , buông giai nhân trong lòng ra , phần nộ hướng đến cửa đi đến. Thấy người ngoài cửa thể nào cũng phải giáo huấn hấn một chút, cư nhiên khi không lại quấy rầy hấn cùng Lam!

Bất quá khi thấy người chờ hấn ngoài , oán khí cũng liền tan thành mây khói .

Tô Kỉ Thánh khoanh hai tay trước ngực tức giận ngẩng đầu nhìn Phạm Hán Đình :

“Đi cháu đâu ? Có thể trả lại cháu được chưa?”

“Kỉ Thánh bảo bối!” Diệp Đình Lam từ bên trong chạy đến, cô ngồi xổm xuống hôn một cái lên gương mặt Kỉ Thánh . Trong đầu lại hiện lên chuyện cũ mới vừa nhớ lại , trong lúc nhất thời bị ai truyền đến, nhin không được gắt gao ôm chặt lấy thân mình nho nhỏ của hấn.

Cô khác hấn với động tác bình thường làm Tô Kỉ Thánh có chút nghi hoặc, ánh mắt tái đi vì giận trừng trừng nhìn Phạm Hán Đình .

“Không phải ta!” Phạm Hán Đình thấy thế vội vàng xua tay phủ nhận.

“Không phải hấn, Kỉ Thánh. Đừng dọa hấn. ” Diệp Đình Lam cười khẽ, xoa bóp khuôn mặt Tô Kỉ Thánh, giúp Phạm Hán Đình thoát tội.

“Con đã chuẩn bị xong bữa tối, đang chờ dì.” Tô Kỉ Thánh bĩu môi, dừng lại nhìn dì hấn . Chờ đến đồ ăn đều lạnh. “Hoàn hảo con tới chỗ này tìm dì, bằng không con thật không biết đợi cho đến khi nào thì được ăn!” Cậu còn nhìn lại Phạm Hán Đình: “Phạm thúc thúc cũng cùng nhau đến ăn cho vui.”

Phạm Hán Đình vui mừng quá đổi đem Tô Kỉ Thánh ôm lấy. “Kỉ Thánh đối với ta thật tốt.”

Tô Kỉ Thánh cũng theo dõi hấn, để sát miệng vào bên tai hấn nhỏ giọng nói : “Phạm thúc thúc, cháu cảnh cáo thúc, thúc không được phép làm cho dì cháu khổ sở! Nếu không cháu tuyệt đối không nhận thúc làm dưỡng tương lai.”

Dưỡng tương lai? Chẳng lẽ Tô Kỉ Thánh đã muốn đem hấn cùng Lam cho thành một đôi..... Quên đi, theo hấn đi, bất quá chỉ là suy nghĩ của đứa nhỏ.

Nhưng mà cách xưng hô này cũng không khó chịu..... Khuôn mặt Phạm Hán Đình lộ ra nếp nhăn khi cười.

5. Chương 5

Phạm Hán Đình mở cửa văn phòng ra, hướng tới Diệp Đình Lam liên tiếp gọi: “Bà xã, bà xã...”

Những người khác ở bên ngoài khó hiểu nhìn hắn, hoài nghi quản lý hôm nay đường như thần kinh có điểm không bình thường. Anh ta có bà xã từ bao giờ a? Toàn bộ mọi người hiện ra thần sắc một mảnh mặc danh kì diệu*.(không hiểu được, không giải thích được)

Mà Phạm Hán Đình lại cực kì tự nhiên đi tới chỗ Diệp Đình Lam, đến khi anh nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn của cô một cái, Diệp Đình Lam mới chú ý tới sự tồn tại của anh, đang nhìn chăm chú vào hồ sơ dự án lúc này mới ngẩng đầu ngược mắt lên nhìn anh, chờ xem anh có cái công việc gì muốn phân công cô đi làm.

“Bà xã à, anh gọi em vài tiếng rồi, tại sao em lại không để ý đến anh?”

Anh vừa thốt lên xong liền thấy những người trước mắt ai ai cũng khinh suyễn, Diệp Đình Lam càng thê thảm hơn, suýt nữa rơi bút đang cầm trên tay.

“Ai là lão bà của anh a, đừng làm loạn quan hệ!”

“Đương nhiên là em rồi a! Em không phải là vị hôn thê của anh sao?” Phạm Hán Đình ra vẻ rất là đúng lý hợp tình trả lời. “Chẳng lẽ em đã quên rồi sao, vừa mới đi Nhật Bản trở về, em đã liền trở mặt a?”

Anh xấu xa trả lời làm cho người khác cười ha ha ra tiếng. Nếu Phạm Hán Đình muốn nói giỡn, có thể sẽ nói lớn hơn, bọn họ đều muốn chờ xem màn phát triển tiếp theo.

“Chuyện đó bất quá chỉ là nói dối, anh như thế nào lại coi là thật!” Diệp Đình Lam vô cùng bực mình, cô đương nhiên không muốn có người phá hỏng thanh danh của mình.

“Sự thật chính là sự thật, em đừng có mà chống chế.”

Phạm Hán Đình da mặt dày cười, những người khác lại cười to không thôi. Xác thực, đó là chuyện thật mọi người đều biết, vì thế không ít người cũng đi theo Phạm Hán Đình ồn ào, kêu gào gọi quản lý phu nhân.

Nhất thời trong văn phòng tiếng cười không ngừng.

“Bà xã thân ái, mang giúp anh chén trà đến đây được không em? Anh muốn uống trà em tự tay pha cho anh...” Phạm Hán Đình tiến đến bên cạnh Diệp Đình Lam làm nũng yêu cầu: “Anh ở trong văn phòng hạng nhất a!”

Lúc gần đi anh còn ái muội gửi cho cô một cái hôn gió.

“Nhanh đi a, ông xã của cô còn chờ kia!” Hứa Đồng Bình* cười khê huých nàng một chút. (trước đây ta đặt là Hứa Ngọc Bình là ta hiểu nhầm a, hm nay nàng Min sửa lun nha ^ ^)

“Uy, các người là e sợ thiên hạ không loạn sao, tại sao lại đi theo cái tên nhảm chán kia ồn ào a!” Diệp Đình Lam xoa xoa hai tay, tức giận mắng.

“Đùa thật vui a!” Ai ngờ tất cả những người khác đều trầm miệng một lời trả lời, hơn nữa trên mặt tất cả còn đều là nụ cười không đứng đắn.

Một lát sau, Diệp Đình Lam cầm giận đem trà nóng hương dùng sức đặt ở trên bàn Phạm Hán Đình, ly trà song sánh suýt nữa thì đổ ra tay anh.

Môi Phạm Hán Đình hiện ra ý cười đùa dai, đứng dậy giữ chặt lấy tay cô.

“Bà xã à, giữa trưa cùng đi ăn cơm đi, mỗi lần đều có một ít bóng đèn bám lấy em, hôm nay phải đến lượt anh nha?” Trán anh còn dính sát vào trán Diệp Đình Lam, đồng thời nắm lấy tay cô đặt ở sau lưng.

Diệp Đình Lam chính là thần nhiên cười cười. “Anh điên rồi.”

Cô rút tay lại, lui về phía sau hai bước.

“Phạm quản lí, tôi phải nhắc nhở anh một câu, vui đùa đừng quá đáng, làm tổn hại danh dự của tôi, mời anh tiết chế.”

Nói xong liền lạnh lùng đi ra ngoài, phía sau Phạm Hán Đình cảm thấy buồn cười, tiếng cười không ngừng mà thối qua đến.

Diệp Dĩnh Lam vội trộm nhìn thời gian, đợi lát nữa nhất định cô phải chạy trước, bằng không cái tên Phạm điên tử kia nhất định sẽ trông thấy cô! Trải qua trò khôi hài vừa rồi, bị hấn làm cho thành như vậy, thanh danh của cô hoàn toàn xong rồi, hơn nữa nếu như bị Trịnh Thiển Như biết, cô tốt nhất nên thu dọn hành lý mà ra khỏi công ty a.

Lúc này Phạm Hán Đình mang theo hồ sơ đi ra khỏi văn phòng, thoát nhìn hấn là muốn đi tìm đại lão bản ở trên lầu để bàn công việc.

Diệp Dĩnh Lam âm thầm thở ra một hơi, cầm túi xách hướng thang bộ mà đi đến. Nếu muốn tránh tên kia, đi thang bộ là biện pháp tốt nhất.

Cô đang vừa đi vừa nhảy nhót, nhẹ nhàng ngâm nga ca khúc vừa đẩy cánh cửa thoát hiểm, ai ngờ ánh mắt vừa chuyển, liền nhìn thấy Phạm Hán Đình con người mang theo ý cười, hấn ung dung dựa vào tay vịn cầu thang nhìn cô.

Diệp Dĩnh Lam đứng yên như tượng tại chỗ.

Phạm Hán Đình thay cô đóng cửa sắt lại, ép cô dán sát vào lối cửa thoát hiểm, đem cô giam trong vòng tay mình, trong ánh mắt tràn ngập ý cười bất cần đời, yên lặng nhìn Diệp Dĩnh Lam đang chột dạ.

Đáng giận, cái loại cảm giác toàn thân khô nóng không biết phải làm sao này làm cho cô cảm thấy thật quái đản! Diệp Dĩnh Lam bất an dời tầm mắt đi chỗ khác. Vì sao mỗi khi ở bên người hấn, sẽ xuất hiện cái loại cảm thụ mờ mịt này? Nếu hấn trực tiếp khinh bạc mình thì hoàn hảo, đằng này chỉ sợ cái trường hợp xấu hổ này, làm cho người ta muốn trốn cũng không trốn được.

Diệp Dĩnh Lam lén lút di chuyển một chút, muốn làm giãn khoảng cách giữa cô và Phạm Hán Đình.

Nhưng Phạm Hán Đình sao có thể để cô được như ý, hai tay ôm dang ra, dễ dàng nhét cô vào trong lòng mình. Mà Diệp Dĩnh Lam như đã trở thành quy luật mỗi khi anh ôm, lập tức hai gò má đỏ ửng như thiêu.

“Thật là kỳ quái, mỗi khi tiếp cận em, anh đều cảm thấy có loại cảm giác bị em hấp dẫn, còn em thì sao?” Anh ở bên tai cô nhẹ nhàng nói.

Hơi thở của anh như quanh quẩn ở gáy Diệp Dĩnh Lam, làm cho nhiệt độ cơ thể của cô nguyên bản đã cao lại tăng thêm mấy độ. Bởi vì lời anh nói cũng chính là cảm giác trong lòng cô.

“Tuy rằng khi làm việc chúng ta luôn xung đột, bất quá thân thể chúng ta lại cực kì phù hợp a.....” Phạm Hán Đình in từng nụ hôn nhỏ, nhẹ như mưa rồi dừng trước môi cô. “Chúng ta làm bạn cùng giường tốt lắm.”

Diệp Dĩnh Lam cố gắng muốn bảo trì ý chí mình thanh tỉnh, bất quá đây là chuyện vô cùng khó khăn, cô vô cùng hiểu chính mình đại khái không thể có năng lực bỏ chạy khỏi Phạm Hán Đình.

“Có lẽ vậy, nhưng việc này như thế nào...” Cô thử đẩy thân thể anh ra. Bất quá Phạm Hán Đình không có chút động đậy.

“Anh tạm thời không muốn thả em đi. Honey, bảo bối của anh, bà xã đại nhân.” Phạm Hán Đình đứng lúc này hôn lên môi nàng. “Đợi lát nữa đến nhà của anh đi...”

Diệp Dĩnh Lam mở to mắt, thất bại phát hiện cô lại một lần nữa bại bởi năng lực ảnh hưởng của Phạm Hán Đình đối với cô.

Nhìn quanh bốn phía, âm thầm đánh giá, ánh sáng mập mờ rất khó nhận ra thời gian ngay lập tức, bất quá đại khái cũng là buổi tối đi. Cô thở dài, mặc danh kỳ diệu ngăn người nửa ngày, thật không hiểu Phạm Hán Đình làm thế nào giúp cô che giấu, nếu anh dám can đảm không giúp cô xin phép, cô tuyệt đối đưa địa chỉ cụ thể của anh chuyển cho Trịnh Thiển Như.

Cô trảo trảo tóc, nhìn xem quanh mình, phòng Phạm Hán Đình vẫn như cũ, sạch sẽ, thực không giống của một người đàn ông độc thân.

Theo ánh sáng chiếu nghiêng vào rèm cửa sổ làm ọi vật trong tầm mắt trở nên có chút sai lệch, mang hình dáng có điểm mơ hồ màu lam, nên sắc thái này giống như là phim nhựa cổ xưa, bày ra những đường cong không rõ.

Diệp Dĩnh Lam quay đầu, thấy Phạm Hán Đình nằm ở bên người cô, ôm giấc mộng ngọt ngào.

“Này tính cái gì a.....” – Dĩnh Lam thì thào tự nói. Trên thực tế địa phương hắc ám sẽ làm cô bất an, mà quan hệ thân mật giữa cô và Phạm Hán Đình không thể cho ai biết quan hệ này tựa như này phiến hắc ám, trầm trọng đặt ở trong lòng cô.

Tuy rằng chủ nghĩa nữ quyền kêu gọi quyền tự chủ thân thể, cô cũng không phản đối cách nói này, nhưng là trong lòng cô không khỏi ần ần bất an. Cô không thể chỉ lo hưởng thụ nhất thời, mà quên đi thân thể cũng không phải công cụ cầu khoái hoạt. Cô tình nguyện bỏ đi niềm vui quan hệ thể xác, để đổi lấy sự bình then trong tâm hồn.

Nhưng tưởng là nghĩ như vậy, cô lại nên chết không thể cự tuyệt Phạm Hán Đình dụ hoặc.....

“Ác ma.....” Diệp Dĩnh Lam lén nâng quyền gõ ở đầu Phạm Hán Đình một cái.

Ai ngờ Phạm Hán Đình bắt lấy tay của cô, đưa tới môi hôn một chút. “Em tỉnh.”

“Em muốn trở về, Kỉ Thánh nhất định đang đợi em.” Diệp Dĩnh Lam rút tay về, liền muốn xuống giường, bất quá bị cấp giữ chặt.

“Không cần, Kỉ Thánh đi tham gia ghi hình, tối nay mới có thể trở về.” Phạm Hán Đình cầm một bộ quần áo giản dị đưa cho cô. “Quần áo của em anh thuận tiện đưa đi giặt rồi, trước hết mặc cái này đi.”

Diệp Dĩnh Lam nhướng i nhìn anh. Ghi hình gì a, chưa từng nghe Kỉ Thánh nhắc tới.

Đồng thời bĩu môi đem quần áo mặc vào, trên quần áo là mùi thơm quần áo mới giặt, sạch sẽ thần nhiên.

“Nó thúc thúc Tô gia bắt lương dùng tiền thuê nhà uy hiếp, muốn nó tham gia một tiết mục trận đấu tổng nghệ*, tên là cái gì ‘Tiểu đầu bếp thiên tài’, nó không đi liền hủy bỏ việc làm nhân viên trường học của hần.” Phạm Hán Đình lắc lắc trong tay một chuỗi cái chìa khóa. “Nó đưa cho anh cái chìa khóa nhà em, nói khi có việc có thể giúp giúp em, bất quá nói thật, anh không cần.” (*nấu ăn)

Con quỷ tham tiền kia, chỉ cần là vì tiền, đại khái ngay cả đao sơn nôi chảo đều dám đi. Diệp Dĩnh Lam nhin không được nở nụ cười.

“Đến phòng khách ngồi đi, anh chuẩn bị vài thứ cho em ăn.” Phạm Hán Đình ăn mặc chỉnh tề, bước hướng cửa phòng, mở ra liền bước ra đi. “Anh đoán trải qua kịch liệt vận động, em cũng đói bụng.”

Diệp Dĩnh Lam nghe vậy, mặt cười đỏ lên, nắm lên gối đầu liền quăng về phía anh. Bất quá bị anh dễ dàng tránh thoát, còn quay đầu làm mặt quỷ với cô.

Cô nổi giận dùng dùng đi tới phòng khách, tầm mắt nhìn quanh bốn phía, kinh ngạc phát hiện nơi vốn dĩ có một bức tường, hiện tại lại mở rộng ra, mà bên kia chính là phòng khách nhà cô! Cô vội vàng xông đến chỗ bức tường đổ còn sót lại, sờ sờ tường xi măng nham nhở.

Cô không phải nằm mơ, vốn vách tường che ở giữa hai nhà hiện tại chỉ còn lại có mấy viên gạch mà thôi!

“A –” Cô kinh hãi lên tiếng kêu to! Đây là chuyện gì xảy ra? Là ai đem tường hủy đi, nếu làm cho cô biết, cô sẽ đem người kia xương cốt cũng hủy đi!

Bị tiếng kêu sợ hãi của cô dọa sợ, Phạm Hán Đình lúc này chính tức giận đi tới bên cạnh cô, đưa cho cô một ly nước trái cây.

“Là anh kêu người làm đấy. Như vậy thì toàn bộ không gian sẽ rộng hơn rất nhiều.” Anh làm bộ không sao cả.

Diệp Dĩnh Lam mở to mắt, không dám tin, trừng mắt nhìn anh! Anh nói là thế nào tự nhiên vậy a?

“Tôi còn có mười năm tiền phòng chưa thanh toán a, anh lại làm cho tôi tình huống thế này! Tôi..... phòng ở của tôi a.....” Cô thật sự khóc không ra nước mắt, cảm giác vô lực. “Mau đưa tường xây trở về! Bằng không tôi liền đem người băm thành tám mảnh!”

“Thân ái.....” Phạm Hán Đình nhu nhu bả vai buộc chặt của cô. “Đừng như vậy. Em không biết là giữa hai nhà chúng ta không cần một bức tường gây vướng bận sao?”

“Người nói cái quỷ gì nói!” Diệp Dĩnh Lam hừ thoát đở ngồi trên trên sofa. “Trời ơi..... Tôi là tạo nghiệt gì a.....”

“Đừng như vậy, ngày mai anh sẽ gọi người làm cửa trượt theo kiểu Nhật bản, như vậy không phải tốt lắm sao.” Phạm Hán Đình lấy lòng nhìn chăm chăm cô, còn làm ra vẻ như con chó nhỏ, mâu quang cố ý đậu nàng cười.

“Làm gì tự đứng lại đem tường làm phá hư!” Diệp Dĩnh Lam trừng mắt nhìn anh.

“Như vậy thuận tiện lắm.” Phạm Hán Đình áp môi lên phiến môi của cô, lại cùng cô tiếp tục triển miên.

Đột nhiên từ phía Diệp gia truyền đến một tiếng thét chói tai, có thể sánh bằng tiếng kêu sợ hãi của Lick trong “Home alone”; Mà theo sau đi theo lại là một tiếng kêu của trẻ con chưa thoát tiếng, rõ ràng là giọng nói hoảng sợ, phá hỏng việc tốt của hai người bọn họ.

“Nhà của tôi làm sao vậy.....”

Tô Kỉ Thánh không thể tin nhìn vách tường nhà mình, hai má bối vì chạy nhanh mà hiện ra rặng mây đỏ phấn nộn, tóc có chút hỗn độn. Cậu chẳng qua đi tham gia ghi hình thôi, như thế nào sau một buổi trở về nhà liền biến thành này thế này? Là bị bom oanh tạc sao?

Tô Chí Uy phản ứng lại là hoàn toàn bất đồng so với Tô Kỉ Thánh, cậu bé cao hứng phấn chấn, thét chói tai liên tục ở hai gian nhà, chạy tới chạy lui, tựa hồ là cao hứng, không gian chơi lại lớn thêm rất nhiều.

“Kỉ Thánh, về sau chúng ta hai nhà lui tới liền càng mật thiết, cháu cảm thấy như thế nào?” Phạm Hán Đình đi về phía cậu, sờ sờ đầu thân thiết hỏi.

Tô Kỉ Thánh cảm xúc vừa kinh ngạc vừa không thể tin, phức tạp ngẩng đầu nhìn Phạm Hán Đình.

“Cháu... cháu không biết nói cái gì cho phải.....” Cậu cũng chỉ có thể trả lời như vậy.

“Ghi hình tốt đẹp chứ?” Diệp Dĩnh Lam kéo lại Tô Chí Uy sau khi đã chạy loạn, hỏi.

“Cũng..... tạm ổn.....” Tô Kỉ Thánh nheo lại ánh mắt theo dõi quần áo trên người dì yêu quý. Kia không phải quần áo của dì nha, thoát nhìn còn mới nên sẽ không là Phạm thúc thúc mua đi?

“Chẳng qua Tô thúc thúc lại đem tiền thuê nhà của chúng ta tăng lên hai trăm tệ thôi.....”

Tô Kỉ Thánh thở sâu, ánh mắt không thân thiện ngắm hướng Phạm Hán Đình, hai vị đại nhân này lại làm ra cái “Chuyện tốt” gì đây? Hai người lớn bất lương!

Từ sau khi Phạm Hán Đình trước mặt mọi người gọi cô “Lão bà”, những người khác cũng a dua gọi cô quản lí phu nhân, làm như đó là thú vui tiêu khiển. Bởi vì mỗi khi có người gọi cô như vậy, Diệp Dĩnh Lam gần như là mèo con phấn giân. Khuôn mặt tức giận của cô so với bộ dáng bình tĩnh bình thường cực khác biệt, làm cho bọn họ cảm thấy thập phần hảo ngoạn!

Bất quá bọn họ cũng chỉ dám trêu đùa ở trong phòng này thôi, không dám trước mặt Trịnh Thiển Như mà gọi cô như vậy. Căn cứ vào tình nghĩa đồng nghiệp, vẫn là chăm sóc cho nhau nha.

Mà Phạm Hán Đình càng ngày càng nhiều lần muốn cô tạm ngừng công việc, mà pha trà, pha cà phê hay các việc nhỏ linh tinh khác cho anh, khiến cho Diệp Dĩnh Lam mặc dù không thích, nhưng là cô lại không thể phản kháng, nói như thế nào anh ta vẫn là cấp trên của cô, cô cũng chỉ có thể cầm giân đem khay trà đập trên mặt đất phát tiết phát tiết.....

Hiện tại cô lại số khổ bưng một ly cà phê cho Phạm quản lí, cô đẩy cửa ra, hoàn toàn hứng chịu ánh mắt của Trịnh Thiển Như. Ai, đại tiểu thư làm ra vẻ, việc thuộc bốn phận chính mình không làm, luôn chạy tới

cùng Phạm Hán Đình nói chuyện tào lao, nếu cô ta không phải nữ nhi của đại lão bản, đã sớm bị khai trừ rồi, sao có thể nhàn tản đến bây giờ.

Phạm Hán Đình thấy cô tiến vào vẻ mặt liền sáng lên, khiến cho Trịnh Thiến Như có chút khó chịu.

“Thiến Như, cô đại khái không biết, Diệp Dĩnh Thư pha cà phê thật sự là ngon tuyệt, chỉ cần tinh thần tôi không thoái mái, tôi sẽ gặp năn nỉ cô ấy pha một ly cho tôi, cô có muốn thử xem không? Đừng khách khí.” Anh khá nhiệt tâm đề cử cho Trịnh Thiến Như.

Kết quả Diệp Dĩnh Lam chỉ là nhận được ánh mắt khinh thường của cô ta, hơi hơi run rẩy. Thật cẩn thận đi qua người cô ta, nào biết Trịnh đại tiểu thư chìa mũi giày, không dấu vết cô tình ngáng chân cô, Diệp Dĩnh Lam mất đi trọng tâm, khuynh đảo về phía trước, khiến ly cà phê toàn bộ đổ hết lên sàn. Diệp Dĩnh Lam bĩu môi, nhưng là cũng không thể nói cái gì.

“Chân tay vụng về, có thể được chuyện gì tốt chứ.” Trịnh Thiến Như lạnh lùng nói, quay sang Phạm Hán Đình, đột nhiên bày ra khuôn mặt xinh đẹp vô cùng. “Hán Đình, em pha cà phê cho anh là tốt rồi, cam đoan uống ngon hơn so với của cô ta. Anh muốn thả mấy viên đường?”

“Không cho. Để nguyên vị.”

Diệp Dĩnh Lam và Phạm Hán Đình đồng thời trả lời. Ăn ý với nhau tới mức ngây cả người, Phạm Hán Đình lập tức liền lộ ra khuôn mặt tươi cười, mà Diệp Dĩnh Lam chính là tức giận quay mặt qua chỗ khác.

“Không cho?” Trịnh Thiến Như kinh ngạc. “Anh không phải cũng giống em có thói quen cho hai viên đường sao?”

Diệp Dĩnh Lam cũng không hiểu ra sao nhìn Phạm Hán Đình, cô rõ ràng nhớ rõ Phạm Hán Đình luôn nhắc rằng đừng thêm đường, nói anh ta không thích ăn ngọt gì đó.

“Tùy tiện. Đều được. Tôi đều có thể uống được.” Phạm Hán Đình khoe miệng mất tự nhiên co rúm, bắt đầu dĩ trả lời.

Trịnh Thiến Như sắc mặt vui sướng. “Em lập tức đi làm, anh chờ nhé.” Lời còn chưa dứt, liền nhanh chóng bước chạy đi ra ngoài.

Diệp Dĩnh Lam cúi người nhặt lên ly đổ, lạnh lùng liếc mắt Phạm Hán Đình một cái. “Hai viên đường, lần sau tôi sẽ nhớ rõ.”

Phạm Hán Đình nhìn cô. “Anh thích cà phê đen. Vô cùng đơn giản, không cần nhiều hương vị hỗn tạp, giống như em, hương vị tự nhiên.” Dứt lời môi lại nhếch ra ý cười.

Diệp Dĩnh Lam nhún nhún vai từ chối cho ý kiến, hơi hơi hạ thấp người liền đẩy cửa ra, nào biết ở ngoài cửa liền bị Trịnh Thiến Như ngăn lại.

Xem bộ dáng cô ta oán khí, Diệp Dĩnh Lam liền biết trong lòng, sự tình cũng không phải là đơn giản như vậy.

“Tôi cảnh cáo cô, đừng tưởng rằng pha cà phê ngon liền do đạt đắc ý! Bằng không sẽ chờ xem ba tôi sửa chữa cô!” Trịnh Thiến Như vung tóc dài, sải bước đi tới phòng trà nước, bộ dáng đắc ý như là một vị nữ vương cao cao tại thượng.

Diệp Dĩnh Lam khinh thường hướng bóng dáng cô ta làm mặt quỷ, cô hiểu được Trịnh Thiến Như mượn cơ hội cảnh cáo cô đừng tìm Phạm Hán Đình thân cận quá.

“Cũng chỉ có cô đem anh ta trở thành bảo vật! Tên đó cũng chỉ có biểu hiện ở trên giường còn có thể.....”

Ai nha nha, cô làm sao có thể nói ra loại lời nói kiểu này chứ? Thực dọa người! Diệp Dĩnh Lam bỗng dưng cười đến mặt đỏ lên.

“Dĩnh Lam, cô không sao chứ? Mặt như thế nào hồng lên, phát sốt sao?” Đột nhiên có người chụp bả vai của cô. Là Hứa Đồng Bình có chút lo lắng hỏi cô.

“Không..... Không.....” Diệp Dĩnh Lam xấu hổ cười cười. Trong lòng thầm mắng Phạm Hán Đình, đều là anh ta làm hại!

Ngay khi mọi việc đang yên bình diễn ra, lại có một phong ba nhỏ hữu kinh vô hiểm xảy ra vào hai tuần sau.

Phạm Hán Đình bởi vì phụng mệnh mà cùng đại lão bản đi Cao Hùng công tác, gặp gỡ một số nhân vật lớn trong giới xây dựng. Dự tính ở lại Cao Hùng một tuần, đương nhiên Trịnh đại tiểu thư cũng mượn cơ hội này đi cùng.

Phạm Hán Đình không ở Đài Bắc, Diệp Dĩnh Lam giống như kiếm được một khoảng thời gian nghỉ ngơi, có thể thoáng thoải mái, không cần phải mỗi ngày đều phải căng thẳng khẩn trương, kháng cự hấn phóng điện bất cứ lúc nào.

“Àn..... Thật tốt.....” Diệp Dĩnh Lam thỏa mãn thở dài. Cô mặc áo tắm (nguyên văn là dục bào) ngồi trên xô pha bắt chéo chân xem tivi, trên mặt lộ vẻ đắc ý vui mừng, còn mang mặt nạ dưỡng da.

Cô thư thư phục phục trên xô pha, Tô Kỉ Thánh bưng tới một đĩa trái cây phong phú.

“Di, người lại đắp loại bùn là lạ này trên mặt.”

“Nói cho người biết, không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ lười.” Diệp Dĩnh Lam chỉ dám khẽ nhúc nhích môi trả lời, khi đắp mặt nạ tối kỵ nhất là sử dụng cơ bắp trên mặt, nếu không sẽ lưu lại nếp nhăn.

Tô Kỉ Thánh nhú mày, quyết định chuyên tâm xem tin tức trên báo. Cùng vị chủ bá xinh đẹp, hôm nay mặc trang phục của nhà thiết kế nổi tiếng, tươi cười sáng lạn. Trước mắt là báo tin tức xã hội.

Di, chủ bá kia như thế nào lại nở nụ cười, có tin tức gì thú vị đến vậy?

“Hiện đại trăm ngàn người đang vô cùng bất ngờ, buổi chiều hôm nay cảnh sát mới bắt được một gã bị tình nghi đe dọa người, người này bị tình nghi là kẻ khả nghi đã uy hiếp công ty bao cao su nổi danh toàn cầu Hán Thương, nếu không giao cho hắn một trăm ngàn tệ, hắn liền đập phá 7-11 nơi trưng bày sản phẩm bao cao su toàn Đài Bắc. Nguyên bản do Hán Thương lơ đãng, cho rằng chẳng qua có người đùa dai.”

Diệp Dĩnh Lam liếc mắt nhìn cười. “Làm sao lại có thể có kẻ nhảm chán như vậy, làm ra loại chuyện này để vui đùa, nhất định là bệnh thần kinh.”

Nữ chủ bá tiếp tục đọc báo:

“Hôm kia nhận được không ít phản ánh của người tiêu dùng về sản phẩm, đều có phá động (chỗ này ko biết nên nói là gì), chủ quản nhân viên mới đều cảm thấy tình thế rất nghiêm trọng. Kẻ bắt cóc lại lần nữa gọi điện thoại đến Hán Thương, yêu cầu nghĩ kĩ điều kiện. Hán Thương dự định sẽ giao tiền cho hắn rồi bắt hắn. Sau khi truy ra thân phận kẻ bắt cóc, rõ ràng phát hiện là hắn có bệnh, trước mắt bệnh viện mình nên đem phạm nhân mang về trị liệu.”

“Ta chỉ biết, chỉ có nhân tài mới có thể thông minh như vậy, thật là có sáng ý.” Diệp Dĩnh Lam thối thối sơn móng tay chưa khô trên móng tay.

“Theo điều tra bước đầu, phạm vi hấn vi phạm là ở chi nhánh Long Tuyền thuộc vùng ôn châu tại Đài Bắc, bởi vậy nếu có ai đi mua hàng tại gần khu vực này nên xem xét cho kĩ, xin hãy kiểm tra xem duệ khí (???) có dấu hiệu bị phá hư hay không. Bởi vì phạm nhân này tại trại an dưỡng đã dùng châm làm công cụ chọc thủng bao bên ngoài hộp, sau đó phá hỏng đóng gói bên trong, cho nên người tiêu dùng cần kiểm tra ngay sau khi làm chuyện làm tình (đoạn này em nghĩ nên đổi thành ân ái nha Chiêu tỷ).” Nữ chủ bá mỉm cười. “Chúng ta xem tin tức tiếp theo đi.”

Chi nhánh Long Tuyền? Không phải là nơi ở sau ngõ nhỏ này sao? Lần trước hộp bao cao su kia tựa hồ chính là mua ở đó! Diệp Dĩnh Lam trừng to mắt nhìn màn hình, xong đời, tháng này hình như cũng đã chậm hai tuần.... (Min: =]]]])

“A.....” Diệp Dĩnh Lam kêu lên sợ hãi, không thể nào.

“Di, người không phải nói không thể có cử động lớn trên mặt thế sao?” Tô Kỉ Thánh mặc danh kì diệu (không hiểu tại sao) nhìn cô. Đứng có sáng mai tỉnh lại phát hiện quanh có thêm vài nếp nhăn liền oa oa kêu to là được.

Diệp Đình Lam vội vàng nhảy vào phòng, nhanh chóng lôi một cái hộp giấy nhỏ từ trong ngăn kéo đầu giường ra, đem nó lên sát mắt nhìn xem... ở ngoài hộp cứ nhiên có một cái lỗ nhỏ! (Min: há há há...)

“Nha! Oh my god.....” Cô biểu tình như cha chết mẹ chết ngồi trên giường, lấy hai ta che mặt. Làm sao chuyện ngu xuẩn như vậy có thể phát sinh ở trên người cô?

Đây không phải là thời đại khoa học phát triển sao? Cứ nhiên còn có thể có cái loại chuyện vô lí này xảy ra, chuyện này không phải chỉ có trong truyện tranh hài mới phát sinh thôi sao? Cô oán hận đập chân, hít vào một hơi thật sâu, cho dù chuyện này có thể thật sự xảy ra, cũng không nhất định sẽ xảy ra trên người cô. Cô nâng cằm lên, đi vào trong phòng tắm tẩy sạch lớn mảng cứng rắng trên mặt.

Sau gương có một hòm thuốc, bên trong cô nhớ rõ có để vài dụng cụ thử thai, là do sợ có gì ngoài ý muốn nên mới chuẩn bị, cầm dụng cụ thử thai lên. Cô xét bao bên ngoài ra lấy giấy thử ra. (Min: chả hiểu dụng cụ nào lại là giấy thử nhỉ?? Chiêu tỷ cứ sửa cho hợp nha) (Ces: giấy hướng dẫn sử dụng trước khi dùng a =.=)

“Hắc hắc hắc, phải dựa vào người rồi, cũng đừng làm cho ta thất vọng nha.” Môi Diệp Đình Lam cong lên một chút cười, nhìn chăm chăm vào giấy thử trước mặt.

Năm phút đồng hồ sau, nàng mới hé khuôn mặt ra, không dám tin nhìn chăm chăm vào kết quả ngoài hộp. Kết quả là, so với hồng vũ thiên hạ(???) cô còn kinh ngạc hơn vạn phần, dù có trúng thưởng cũng không có khả năng vào cô nha, lúc này cứ nhiên lại có “vận may” như vậy rơi trên đầu!

Cô năm nay rốt cục là cái vận khí gì đây? Trúng cái gì đều được, sao lại cố tình trúng phải cái loại này? Cô phần nộ đem thuốc thử quăng vào thùng rác, đem toàn bộ thuốc thử kia đổ ra.

“Ta cũng không tin.” Diệp Đình Lam một lần nữa kiểm nghiệm.

Năm phút sau, cô đem đồng rác plastic này để vào túi cùng với khuôn mặt lạnh lùng, mang theo đi ra ngoài.

Tô Kỉ Thánh bị sự tức giận trên khuôn mặt cô làm cho sợ hãi, theo dõi mọi cử chỉ của cô. A di bị làm sao vậy? Bộ đáng là một bộ nghiêng răng nghiêng lợi, là do cái mặt nạ kia không hiệu quả sao? Hấn ngắt điện bàn ủi trong tay, nhanh chóng gấp quần áo, không quên đánh giá hành động của a di.

Diệp Đình Lam đi tới, trong tay mang theo hai túi rác, khoe mắt còn mang dư quang, nhìn thấy áo sơ mi trong tay Tô Kỉ Thánh, không nói hai lời, liền cầm lấy áo ném luôn vào túi rác.

Tô Kỉ Thánh quá sợ hãi, vội vàng cướp về.

“Di, người làm cái gì? Cái này là áo sơ mi mà dương thích nhất.” Tô Kỉ Thánh đem áo sơ mi vuốt lại, hấn tổn không ít công phu mới là xong, di cứ nhiên muốn vứt nó đi.

“Cái gì dương, người nói lời ngu xuẩn gì vậy!” Diệp Đình Lam đang cực kì tức giận. “Tâm người hướng về hấn là sao? Trong lòng người không có a di này sao?”

Tô Kỉ Thánh ngạc nhiên! A di đêm nay sao lại thế này? Bất quá hấn thông minh quyết định trong tình huống bất hoà này không nên cùng Diệp Đình Lam đang nổi nóng tranh luận.

“Di, lòng ta làm sao có thể không để ý đến người?” Hấn làm nũng bò lên cánh tay Diệp Đình Lam. “Ý tứ của ta ý tứ là nói, người vứt áo đi, không phải sẽ phải mua lại cho Phạm thúc thúc một cái sao? Kia nhiều tính không ra.”

Diệp Đình Lam sắc mặt dịu lại. Kỉ Thánh nói cũng đúng, nàng cũng không muốn dùng tiền kiếm được đi mua quần áo cho hấn, cái tên đáng giận kia!

“Di.....” Tô Kỉ Thánh thử gọi cô. “Phạm thúc thúc làm chuyện gì chọc giận người sao?”

Nếu biết được nguyên nhân, hấn sẽ mật báo cho dương, để cho hấn chuẩn bị sớm, miễn cho bão đến cũng không biết nguyên nhân gì xảy ra. Hấn không muốn một người dương tốt như vậy bị a di không nguyên có tức giận dọa chạy mất.

Diệp Đình Lam ghen lời, cô làm sao có thể không biết xấu hổ nói ra chuyện này, nói Phạm Hán Đình hại cô mang thai, cho nên muốn giết hấn giải hận? Sắc mặt cô tự nhiên biến đổi.

“Không có việc gì, không có việc gì. Ta đi đổ rác, bằng không xe rác đi rồi, còn phải đợi đến ngày mai.” Nói xong liền mang theo hai bao rác bước nhanh ra ngoài.

Tô Kỉ Thánh vừa gấp quần áo vừa tự nhủ: “Di hôm nay thần kinh bị sao vậy, tự nhiên phát cáu.” Hắn sờ sờ cằm. “Có lẽ cũng việc sinh lý đến chậm của di có liên hệ a, gần đây công tác hình như nhiều áp lực, tình huống này hẳn không tránh được. Ngày mai nên chuẩn bị ít món gì thích cho nàng ăn a.” (Min: sặc.... đưa cháu.. ô.. ô còn gì là bí mật của phụ nữ a...)

Tô Kỉ Thánh vẽ mặt hồ nghi ngồi trên ghế nhìn chằm chằm vào tủ giày của Diệp Dĩnh Lam, bình thường di yêu nhất mặc bộ đồ Gucci màu trắng tinh tể kia cũng với giày cao gót, như thế nào hôm nay lại để nó nằm một xó trong tủ giày, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Di đổi tính sao? Cư nhiên đôi giày đen đế bằng kia vốn nhắc đi nhắc lại muốn vứt bỏ để xuất môn? Trời mưa sao? Di thường ngày oán giận đáng người không cao, hôm nay cư nhiên đi giày đế bằng a!

Bất quá tên Tô Chí Uy xông đến cửa tìm người, không cho cậu thời gian để tự hỏi về vấn đề này, cậu nắm tay Tô Chí Uy rồi cùng đi ra bên ngoài. Bởi vì bọn họ cũng sắp đến muộn.....

Ánh mặt trời dần lộ dạng, từ phía đông, ánh nắng như dòng nước chảy tỏa ra những chấm sáng lung linh; Những ma nơ canh trong tủ kính cửa hàng bách hóa mặc trên người những bộ quần áo đắt tiền đứng trầm tư nhìn ra ngoài cửa sổ.

Diệp Dĩnh Lam cầm cặp tài liệu trong tay chậm rãi bước qua một cái lại một cái tủ kính.

Phạm Hán Đình công tác tại Cao Hùng còn chưa có trở về, Diệp Dĩnh Lam liền thay thế anh tham dự một buổi ký hợp đồng. Từ sau khi trở thành trợ lý đặc biệt của anh, mọi lời đàm tiếu sinh ý đấu tranh bên ngoài cũng ngày một trở nên xa xôi, những trường hợp này chỉ cần cô ở một bên ngồi cười, giao cho Phạm Hán Đình cũng đối phương thương lượng hợp tác là tốt rồi. Nay đột nhiên lại muốn cô ra trận, trong lúc nhất thời lại có chút cảm giác kinh ngạc cũng một mẻ.

Tầm mắt thoáng nhìn đến khu tủ kính trưng bày quần áo trẻ em, bên trong treo mẫu hàng mới nhất, làm cho cô không tự chủ được cước bộ lại gần bên tủ kính.

Bộ quần áo nhỏ nhỏ bên trong thật đáng yêu, mặc ở trên người ngôi sao nhỏ tuổi có vẻ hoạt bát lanh lợi. Lúc trước khi Kỉ Thánh còn nhỏ, cô cũng từng muốn mua quần áo cho hắn, chẳng qua khi đó cô vẫn còn là sinh viên nghèo khổ. Hiện tại năng lực kinh tế của cô đã cho phép rồi, nhưng Kỉ Thánh đã từng đó năm trôi qua, không còn thích hợp mặc thời trang trẻ em như vậy nữa.

Tiểu oa nhi..... Bàn tay cô không tự chủ được đặt lên bụng, hiện tại nơi đó cũng có một tiểu oa như sắp thành hình. Nhìn vào trong tấm kính thủy tinh trong suốt, cô mơ hồ như trông thấy chính mình đang mỉm cười.

Trên thực tế cảm giác của cô là phức tạp khó phân biệt, không rõ là vui sướng hay là oán hận, nếu bị đám bạn kia biết được nhất định sẽ nói cô là đi trước thời đi, có dũng khí làm bà mẹ chưa kết hôn.

Bất quá cô xác định được một phần cảm xúc trong cái khó xác định này... đó là cảm động, dù sao một sinh mệnh được sinh ra là một điều kì diệu biết bao, chỉ có... một, không, không có cơ hội lần thứ hai.

Tiểu bảo bảo a, còn xác định là không có đến sớm sao? Diệp Dĩnh Lam mỉm cười, cô đã quyết định tự mình giữa lại phần cảm động này.

Dù sao bây giờ có muốn quay đầu cũng không được, quên đi. Cô hạ quyết tâm về nhà, bằng không, nếu không tới chỗ Lương Thư Bình ngồi đi. Diệp Dĩnh Lam thoải mái tự tại đi trên lối dành cho người đi bộ, toàn bộ ánh nắng mặt trời như tập trung trên người cô, quanh người cô như tỏa ra một vầng hào quang màu vàng.

Nhưng mà nàng ý niệm trong đầu vừa chuyển, nghĩ rằng hôm nay là ngày đầu tiên bọn Kỉ Thánh thi giữa kỳ, Kỉ Thánh bảo buổi nhất định giữa trưa sẽ rời khỏi nhà, không bằng trở về cùng hắn cùng ăn cơm trưa, hai người ưu nhân vượt qua ngày xuân bình tĩnh sau giữa trưa. Cô đưa tay vẫy tới một chiếc tắc xi, sau đó liền đi về nhà.

Từ xa xa Diệp Dĩnh Lam đã nhìn thấy thân hình nhỏ nhỏ của Tô Chí Uy cách bụi cỏ mấy bước, khuôn mặt quả táo tròn tròn dưới ánh nắng của tán cây mà có vẻ hồng nhuận đáng yêu, cô không hề nghĩ ngợi, ngang dưới liền chạy qua chỗ Tô Chí Uy.

“Uy tiểu trụ, người đang làm cái gì thế?” Diệp Dĩnh Lam cúi người nhẹ nhàng kêu.

Vừa thấy cô đến, Tô Chí Uy tươi cười sáng lạn tràn ra miệng, bàn tay nhỏ bé cầm kính lúp giơ lên hướng cô ra sức vẫy vẫy, đồng tử (con ngươi @.@) tròn tròn thuần khiết.

“Dĩnh Lam a di, người trốn việc a, ta muốn nói cho ba ba ta biết.....” Ai ngờ tiếp theo khuôn mặt đơn thuần đáng yêu đó liền đổi dạng, mang theo một tia giảo hoạt.

“Tiểu trụ, người dám đi cáo trạng!” Diệp Dĩnh Lam chặn ngang ôm lấy hán, ác ý cù léc, chọc cho Tô Chí Uy cười đến toe tõe.

“Ai nha, Dĩnh Lam a di đại sắc lang, dám ăn đậu hũ của ta a!” Tô Chí Uy càng không ngừng kêu to.

Diệp Dĩnh Lam thoả mãn thở dài, tiểu hài tử thân hình thật mềm, nhiệt độ cơ thể so với người lớn có cao hơn chút, ấm áp dễ chịu làm cho đáy lòng người ta có cảm giác hạnh phúc, cảm giác còn vương mùi sữa.

Nhớ rõ Kỉ Thánh mới trước đây cũng là như vậy, cô luôn thích đem hán ôm vào trong ngực, chính là hán hiện nay đã trưởng thành, bắt đầu giận dữ, trở nên không thích bị cô ôm.....

Diệp Dĩnh Lam bị khoảnh khắc này làm cho cảm động muốn rơi lệ, tiểu hài tử thật đáng yêu a.....

“Giữ đứa nhỏ lại nhất định là quyết định đúng đắn.” Cô thì thảo tự nói. Cô muốn đem sinh mệnh bé nhỏ trong bụng này giữ lại, tuy rằng thế giới này không tính là tốt đẹp, nhưng cô vẫn hi vọng đón nó vào thế giới này, chính mắt thấy đứa nhỏ trưởng thành.

“Lam, em không biết là ôm một tiểu hài tử, không bằng ôm một người đàn ông chân chính sẽ tốt hơn sao?”

Diệp Dĩnh Lam quay đầu, Phạm Hán Đình không biết từ khi nào đã xuất hiện ở phía sau cô, hai tay mở ra khẳng khái cho cô mượn, trên mặt anh tươi cười tràn đầy giá trị, nhận định Diệp Dĩnh Lam sẽ cảm động đến rơi nước mắt chạy vào trong lòng anh.

Bất quá Diệp Dĩnh Lam lạnh lùng liếc mắt nhìn a một cái, sau đó liền không hề để ý đến anh.

Không thể tưởng được khiêu ban không chỉ nàng một cái*! Buồn cười là, trong đầu cô chỉ hiện lên ý niệm này.(chỗ này ta cũng potay, ai hiểu chỉ ta với @.@)

Phạm Hán Đình đành phải trở mặt ra, hai tay tự động tự vòng qua ôm lấy thắt lưng của cô, đem cô nhét vào trong lòng, ngửi lấy mùi hương trên người cô; Mà ánh sáng mặt trời toả ra trên người bọn họ làm cho người ta hoa mắt.....

“Tiểu hài tử thật đáng yêu.....” Phạm Hán Đình ở bên tai Diệp Dĩnh Lam nói nhỏ.

Chợt nghe thấy tiếng anh nói làm cho trong lòng Diệp Dĩnh Lam chấn động. Anh thích có đứa nhỏ sao? Hán sẽ thích đứa nhỏ sinh ra sao? Tâm tình sợ hãi cũng mong chờ cứ đan xen vào nhau giao chiến trong lòng cô không thôi.

Phạm Hán Đình thực sẽ sẽ hoan nghênh đứa nhỏ được sinh ra sao? Mà Kỉ Thánh từ khi nào gọi anh là dượng? Diệp Dĩnh Lam ngờ ngác nhìn sườn mặt Phạm Hán Đình. Khuôn mặt của anh dưới ánh mặt trời toả ra ánh sáng ôn nhu lóng lánh.

Anh, thật sự thích có đứa nhỏ sao?

Anh liệu có cho rằng, cô cố tình muốn dùng đứa nhỏ để trói chặt anh? Diệp Dĩnh Lam ngần người, tay đang sấy khô mái tóc ẩm ướt cũng dừng lại, ngờ ngác nhìn gương trang điểm.

Bất quá ngay sau đó lại có một cơn tức giận xông lên đầu! Vì sao cô càng lúc lại càng giống nhân vật nữ chính trong phim truyền hình lúc tám giờ, làm gì cũng phải xem sắc mặt nam chính là sao? Có đứa nhỏ thì thế nào? Chẳng lẽ bằng năng lực của Diệp Dĩnh Lam cô đây không nuôi được con sao? Cô cũng là một thân một mình tự nuôi Kỉ Thánh lớn lên, cũng không có dựa vào bất kì người nào!

“Lam, em đang suy nghĩ gì vậy? Từ trước bữa ăn liền đã không yên lòng, ngay cả khi ăn cơm thái độ cũng kì quái, làm cho Kỉ Thánh còn nghĩ em bị bệnh.” Tiếng nói của Phạm Hán Đình truyền đến từ phía sau lưng cô, anh nằm chình ình hình chữ đại ở trên giường, cặp kính còn đặt trên sống mũi lật xem tuần san kinh tế.

“Anh ở trong phòng em làm cái gì?” Diệp Dĩnh Lam tức giận, xoa hai tay theo dõi anh.

“Đương nhiên là chuẩn bị ngủ a, anh ước chừng đã có một tuần lễ không có được cùng em đồng giường cộng chăn a.” Phạm Hán Đình vẽ mặt đương nhiên trả lời, bộ dáng làm cho Diệp Dĩnh Lam chán nản.

“Ngủ, trở về phòng anh mà ngủ! Nơi này không có chào đón anh.”

Diệp Dĩnh Lam không cho anh một cơ hội mở miệng liền đẩy anh tiến ra ngoài cửa, dùng sức đóng cửa; Phạm Hán Đình thấy thế cũng chỉ đành sờ sờ cái mũi tránh ra.

Diệp Dĩnh Lam nằm úp sấp trên giường mình, giường này một người ngủ thật thoải mái, nhiều người thật vướng chân vướng tay, bất quá chớp mũi lại ngủ được từ nơi Phạm Hán Đình vừa nằm một hương vị quen thuộc.

“Hỗn trưởng! Cứ nhiên dám dùng sữa tắm của người ta, tên nam nhân này chính là da mặt dày!” Trong phòng khách, Tô Kỉ Thánh đang sửa sang lại sách vở đi học ngày mai, vừa nhấc mắt lên phát hiện Phạm Hán Đình có phần cước bộ bất đắc dĩ đi tới, bị biểu tình ai oán trên mặt hắn làm cho phì cười.

“Dượng, người bị đuổi ra rồi?”

“Đúng vậy.....” Phạm Hán Đình kéo đuôi dài âm, ra vẻ bất đắc dĩ. Ngồi xuống bên cạnh Tô Kỉ Thánh nhìn đồng sách vở của cậu. “Kỉ Thánh bảo bối, cháu ngày mai còn có cuộc thi a?”

“Đương nhiên.” Tô Kỉ Thánh đem sách vở thu vào trong túi sách. “Nhưng cháu không phải kiểu sĩ tử học hành vất vả. Thúc và dì lại cãi nhau sao?”

“Làm gì có chuyện đó. Trừ bỏ công việc, ta tất cả đều ngoan ngoãn nghe lời không phải sao? Bằng không làm sao có thể sống đến bây giờ.” Phạm Hán Đình tự nhiên dạt dào trả lời.

Mà Tô Kỉ Thánh chính là không đáng để hắn để tâm liếc mắt một cái.

“Bảo bối, đêm nay thúc và cháu ngủ, thế nào?” Phạm Hán Đình lấy đầu ngón tay nâng cằm Tô Kỉ Thánh lên, ánh mắt dụ hoặc nhìn đôi mắt màu hổ phách của Tô Kỉ Thánh. (Min: đồ *rầm* Chiêu Nhi: Dụ đồ trẻ con a...)

)

“Dượng, người thật nhàm chán.” Tô Kỉ Thánh không phối hợp nói.

“Đừng như vậy,” Phạm Hán Đình nắm vai Tô Kỉ Thánh. “Hai người đàn ông chúng ta đi với nhau, chúng ta có thể nói chuyện dài dài, nói chuyện của hai người đàn ông ai.”

“Cháu còn có cuộc thi.”

“Đừng đóng kịch, cuộc thi loại trình độ này có thể làm khó cháu, ta mới không tin.”

Ngọn đèn vàng ấm áp ở phòng khách giờ chỉ còn lại hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ.

6. Chương 6

Lâm Úy Lệ, Lưu Tử Phong, Lộ Kinh Hoa* cùng Khương Vân Âm, bốn nữ nhân tụ ngồi ở bàn gần cửa sổ sát bên đường của The Shop nhìn ra đường. Bốn người nhấp nhấp cà phê đặc chế của Lương Thư Bình, chờ mãi Diệp Dĩnh Lam tới muộn. (SN: *chính là Tiểu Hoa đó mọi người, hm này ta mới cài lại được phong tiếng Trung áy và tra được từ điển tên chính xác và đầy đủ, mong mọi người thông cảmJ)

Trên đường người xe lui tới, nhưng không thấy bóng dáng Diệp Dĩnh Lam đâu cả.

“Nữ nhân kia xảy ra chuyện gì sao? Chẳng lẽ cô ấy không biết đến muộn là không thể tha thứ?” Lưu Tử Phong không hồn giật phiu phiu ngoài cửa sổ, một gã qua đường nhìn thấy cô liền cười cười, cô lạnh lùng liếc hẳn một cái.

“Lam khả năng có việc gì đó. Tử phong, tha thứ cho cô ấy đi.” Lương Thư Bình bưng tới ly kem có chân ly dài, mở miệng thay Diệp Dĩnh Lam cầu tình.

“Thư Bình mở miệng, ta như thế nào lại mắng Lam?” Lưu Tử Phong mặt mày hớn hở hưởng ly kem tiến công .

Diệp Dĩnh Lam lúc này đã bước vào trong quán, thở phà phò đi qua bên cạnh mọi người.

“Thành thật khai báo, cậu có việc gì thế? ” Lâm Úy Lệ mở đầu liền hỏi .

Diệp Dĩnh Lam đoạt lấy cái ly Lộ Tiểu Hoa đang đưa lên miệng, nhâm nhi ly nước chanh Lương Thư Bình đưa cho các cô, cũng không ngẩng đầu lên trả lời -

“Tớ mang thai . ”

Mọi người ngừng động tác lại, hơi giật mình nhìn chằm chằm vào cô, hoài nghi chính mình có hay không nghe lầm.

Lâm Úy Lệ còn véo véo mặt mình, xác định chính mình có tỉnh hay không.“ “Chưa kết hôn mà mang thai ” Là chuyện thực nghiêm trọng, Dĩnh Lam có nhầm hay không a! Cô mâu quang buồn bã.

“Tớ vừa mới từ khoa phụ sản trở về. Không có sai. Dự tính ngày sinh có khả năng vào cuối năm, bác sĩ còn muốn tớ định kỳ phải tới kiểm tra.” Diệp Dĩnh Lam vẫn bình tĩnh, cầm lấy cái thìa, hưởng ly kem của nàng .

“Là ai?” Khương Vân Âm thật vất vả mới hoàn hồn, hỏi ra vấn đề quan trọng nhất .

“Bạch mã hoàng tử.” Diệp Dĩnh Lam lập tức trả lời.

Lương Thư Bình nghe vậy nhện không được phì cười, khiến những người khác bất mãn.

“Thư Bình, anh có biết chuyện này đúng không?” Lưu Tử Phong làm bộ muốn bóp cổ anh, Lương Thư Bình vội vàng né tránh.

“Là người lãnh đạo trực tiếp của ta.” Diệp Dĩnh Lam nuốt ngụm kem cuối cùng, mặt mày tươi cười sáng lạn nhìn bọn họ.

“Anh ta nói như thế nào?” Trong ngữ điệu Lâm Úy Lệ ẩn ẩn toát ra cảm xúc bất an.

“Tớ không tính nói cho anh ấy.” Trong miệng Diệp Dĩnh Lam đang ngậm một cái thìa nhỏ .“Các cậu cũng phải hứa đừng để lộ ra. Là bằng hữu thì hãy giúp tớ.”

Lâm Úy Lệ đột nhiên đứng dậy, đem Diệp Dĩnh Lam kéo vào một góc trong quán. Mà ngoài ý muốn động tác này làm những người khác bị sốc nặng.

Lâm Úy Lệ sắc mặt tối tăm ngó nhìn Diệp Dĩnh Lam: “Là cậu tự mình nguyện ý sao? Vì sao không nói cho anh ta biết?Hay là cậu định bỏ nó đi? ”

Diệp Dĩnh Lam hiểu được nguyên nhân trong lòng cô bất an là vì cái gì, cô ôm Lâm Úy Lệ, lấy nhiệt độ ấm áp của cơ thể mình làm ấm cho thân mình có chút hơi lạnh của cô.

“Tiểu Lệ, cậu yên tâm . Kỳ thật chuyện này có một nửa chính là trách nhiệm của tớ, là tớ không tốt. Ta không nghĩ nói cho anh ấy là bởi vì tớ tin tưởng năng lực của mình, tớ có thể tự lực chiêu cố đứa nhỏ lớn lên. Cũng không phải anh ấy bắt buộc tớ. Hơn nữa đứa nhỏ này là vô tội vì sao nó phải hy sinh?”

“Dĩnh Lam này, cậu tưởng tượng thì thật dễ dàng.” Lâm Úy Lệ trầm thía nói, cô thật sự hiểu được trong đó có bao nhiêu vất vả, bởi vì cô cũng từng như vậy.

“Còn có các cậu giúp tớ, tớ tin tưởng tớ có thể sống tốt, huống chi tớ cũng đem Kỉ Thánh nuôi lớn nha.”

Diệp Đình Lam cười đến sáng lạn hơn nữa cực kì tự tin. Cô tin tưởng tương lai của cô giống như ánh mặt trời tươi sáng bên ngoài, một mảnh tốt đẹp.

Mặt trời lên cao dần, nhiệt độ cũng từ từ tăng lên, cô bé mùa xuân dịu dàng, ôn nhu dần dần trở thành một người đàn bà chanh chua giương nanh múa vuốt, ánh nắng màu vàng nhạt dịu nhẹ chuyển thành một màu vàng chói chang sáng rực rỡ khiến chỉ người ta không dám nhìn gần.

Mùa hè, từng bước từng bước tiến vào dải đất nhỏ này, đem nó trở thành một chiếc lồng hấp.

Hiếm khi có được một buổi sáng chủ nhật nhàn nhã, Phạm Hán Đình không giống như mọi ngày có thói quen ngồi ở phòng khách nhà Diệp Đình Lam để sẵn điểm tâm mà ngồi ở phòng khách nhà mình đọc báo buổi sáng.

Dù sao nghĩ lại thì, đẩy cửa trượt theo phong cách Nhật Bản ở giữa hai vách tường là có thể qua, vì thế anh cũng không gấp. Quan trọng nhất là, tối hôm qua, Diệp Đình Lam đã hẹn bạn tốt tại quán cà phê các cô cùng mở để gặp mặt, mà theo cách nói của Kỷ Thánh bảo bối, mỗi lần tụ họp này không qua buổi trưa sẽ không giải tán; một khi đã như vậy, anh ngồi ở nh của chính mình vậy.

Chuông cửa đột ngột vang lên, anh nghi hoặc tiến ra mở cửa. Sẽ là ai tới tìm anh đây?

Ngoài cửa, chị cả Phạm Văn Tương của anh đang cười khanh khách nhìn anh khiến cho Phạm Hán Đình kinh ngạc vạn phần; Mà ở phía sau cách cô ba bước là một lão nhân đang đứng đưa lưng về phía anh, nghe thấy tiếng cửa mở, cổ ý hừ lạnh một tiếng, thanh âm còn cổ ý đề cao để anh nghe được rõ ràng.

“Ba, chị, thật sự là hiếm thấy, mời vào.”

“Không có chuyện gì đặc biệt, chúng ta tới thăm đệ đệ nhần tâm vứt bỏ chúng ta, sau khi trở về từ Anh, một lần cũng không thêm về nhà.” Phạm Văn Tương nụ cười tươi sáng, trực tiếp vào ngồi trên ghế sôpha nhà Phạm Hán Đình, nhìn trang trí quanh nhà của em trai, vừa lòng gật đầu.

“Chị, ba không đi vào sao?” Phạm Hán Đình hơi băn khoăn nhìn ra ngoài cửa, lão nhân gia vẫn như cũ đứng quay lưng về phía cửa lớn nhà anh. Lão nhân dáng người béo tốt sau khi nghe thấy lời nói của anh, lại bước lại gần thang máy thêm một bước.

Phạm Văn Tương liếc nhìn ba mình một cái, nhin không được lại nở nụ cười. “Ba nói, trừ phi em mau cho ba một cô con dâu, bằng không ba tuyệt không nhận thức đứa con này. Ngay cả nhin cũng sẽ không nhin người một cái.”

“Vậy sao hôm nay ba còn tới.” Phạm Hán Đình cả người dựa vào sôpha. Ba anh chính là luôn có cái giọng này, so với trẻ con còn khó chiều hơn, một khi đã quyết định, mười con trâu kéo cũng không đổi.

“Em cũng biết tính cách ba vốn như vậy, không tự mình đến thì không yên lòng, sợ chị làm nhiệm vụ thất bại, nên tự mình xuất trận.” Phạm Văn Tương nhún nhún vai.

“Lại là chuyện kết hôn này, ông ấy cũng thật hao tổn tâm trí, em bắt quá mới ngoài hai mươi mà thôi, gấp cái gì chứ.” Phạm Hán Đình bất đắc dĩ lấy tay cào cào mái tóc, đáng thương hể hể nhin chị cả của mình: “Chị không nói giúp em sao?”

“Lúc này chị lực bất tòng tâm, em còn nhớ tiểu tử A Lăng nhà bá bá cách vách chúng ta không?”

Phạm Hán Đình gật gù đầu, chính là lão ba thích lấy anh đem so sánh với con bên nhà làng xóm, tuổi cũng xấp xỉ anh, hiện tại kế thừa nghiệp cha, trở thành một ông chủ thủy điện, anh ta làm việc gì khiến lão cha hâm mộ sao?

“A Lăng năm ngoái đã kết hôn, khiến cho bá bá đắc ý dào dạt, ném cho lão ba quả bom nổ, ý tứ chính là: Mặc dù con trai ông ấy biểu hiện cũng bình thường, nhưng tốt xấu gì cũng đã thành gia, lập nghiệp, mà nhà chúng ta em đi du học về thì như thế nào? Đến bây giờ không phải cũng chỉ là một cử nhân? Mà tháng trước, cô con dâu kia đã sinh được một tiểu tráng đinh, lúc biểu trưng gà cho nhà bác ấy, bác ấy vênh mặt tự hào khiến cho ba một đêm trắng trọc, không thể ngủ say, cho nên hôm sau ba liền thề, nếu một ngày em còn chưa kết hôn, ba liền một ngày không nhận thức em.” Phạm Văn Tương ngừng lại một chút. “Cho nên lúc này chị không thể giúp em, em tự giúp mình đi.”

Phạm Cảnh Bình đứng ở bên ngoài dửng như sợ nữ nhi quên đi sự tồn tại của ông, lại lớn tiếng thanh thanh yết hầu.

Bên trong cửa hai người tức giận liếc ra ngoài một cái, Phạm Văn Tương vẫn là mỉm cười nhìn Phạm Hán Đình.

“Em tính làm sao bây giờ?” Cô mang tâm trạng muốn xem náo nhiệt hỏi, dù sao đây cũng là vấn đề của hắn. “Kỳ thật em cũng đã sắp ba mươi, kết hôn cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa*, em còn chờ cái gì chứ? A Lăng nhà người ta đứa nhỏ cũng đã có, hiện tại còn đang ăn mừng. Còn em thì sao? Ngay cả bạn gái cố định còn không có, chị thực hoài nghi em không phải là có vấn đề. Thành thật mà nói cho chị biết, đừng lo, chị có thể giúp em.”

“Chị, chị cũng bị ba tẩy não sao?” Phạm Hán Đình khinh thân phàn nàn, sao mà ngay cả chị cũng trở nên dài dòng.

“Đừng quên, em là người kế thừa hương hỏa cho Phạm gia chúng ta, bài vị tổ tông sẽ phải do em hương khói, lão nhân gia đương nhiên là vội rồi.” Phạm Văn Tương đương nhiên trả lời, đáp án trầm trọng này nhất thời khiến cho Phạm Hán Đình bớt giận một chút.

Làm sao mà ngay cả chị cũng bày ra bộ dáng này chứ? Phạm Hán Đình tức giận liếc cô một cái, chẳng lẽ thế nào hôm nay cũng phải bức hôn thành công mới thành?

“Em rốt cuộc quyết định như thế nào?” Phạm Văn Tương ung dung chờ đáp án của anh.

Nụ cười của Diệp Đình Lam bất ngờ xuất hiện trong đầu của Phạm Hán Đình, tất cả những cái nhăn mày, nụ cười của cô sinh động và rõ ràng in dấu trong trái tim anh; Nghĩ đến nụ cười của cô, trong lòng anh tràn đầy ấm áp.

Mấy ngày gần đây, cô tựa hồ có điểm khác lạ. Nhớ rõ trước kia, mỗi lần anh nhân cơ hội trộm hôn cô, luôn luôn nhận được phần quyền thế công của cô, nhưng là hôm qua tại cầu thang, triền miên với cô một hồi lâu, cô cứ nhiên ngoan ngoãn tiếp nhận nụ hôn của anh, không có cho anh một nắm thép, điều này thật sự khiến anh có chút không quen. (SN: Anh cuồng ngược sao? @.@)

Mà cách ăn mặc của cô cũng bắt đầu mang theo cảm giác thoải mái, không còn là trang phục công sở đứng đắn, cũng không còn đi giày cao gót, thường thường chỉ là giày đế bệt thoải mái, khiến cho anh phải học cách thích ứng với tầm vóc nhỏ nhắn của cô.

Nghĩ đến cô, đôi mắt tự tin ấy lại xuất hiện trong tâm trí anh. Từ ánh mắt của cô, anh có thể thấy được một ngọn lửa đầy sinh mệnh tràn đầy sức mạnh.

Nếu như nói cùng cô chung sống cả đời, ý tưởng ngoài ý muốn này khiến cho anh nhin không được bật cười, làm cho Phạm Văn Tương nhất thời khó hiểu.

“Chị, chị nói với ba, em sẽ sớm cho ông một người con dâu trí tuệ xinh đẹp mà hào phóng. Vừa lòng đi?” Anh cố ý nói lớn tiếng hướng ra phía ngoài cửa.

Phạm Văn Tương khó hiểu nhìn em trai bí hiểm trước mặt, hắn cố ý tạo ra hiệu quả âm thanh của mình, cố ý kéo dài tiếng “đi”, một tiếng lại một tiếng hô. Nói thật, cô đối với đứa em trai khôi hài này là không có biện pháp.

Ngay tại thời điểm tiếng “đi” thứ tư thốt ra, Phạm Cảnh Bình vọt vào, hai tay chống lên bàn trà, khuôn mặt già nua thẳng hướng gần Phạm Hán Đình. Chỉ thấy những năm tháng bốn ba của tuổi trẻ đã thấm vào khuôn mặt mà trở thành những đường cong nhẹ nhàng, cơ bắp được buông lỏng vì sung sướng mà thoáng run run.

“Là khuê nữ nhà ai? Nhân phẩm như thế nào?” Phạm Cảnh Bình hai tay kéo lấy cổ áo của con trai.

Phạm Hán Đình ra vẻ thần bí xoa cằm, nghĩ một chút nói: “Cũng được xem là đoan trang thanh nhã, vừa tiểu cô nương lại vừa có chút tiểu thư khuê các.”

“Có người muốn gả cho người là tốt rồi, người lại còn soi mói a!” Phạm Cảnh Bình gõ vào đầu đứa con trai yêu quý.

“Bối cảnh nhà cô ấy thế nào? Có thể quán xuyến việc nhà hay không?”

“Cam đoan trong sạch, hơn nữa nấu ăn giỏi, cơm Trung Tây đều tinh thông, sẽ không bao giờ để ba bị đói, còn là người biết cách pha trà cho người già...” Phạm Hán Đình không nhìn thẳng vào mắt cha mình, bởi vì mặt sau của những ưu điểm này là những ưu đãi kèm theo, giống như dùng thẻ tin dụng mua vé máy bay thì sẽ được có thêm bảo hiểm; Người thích xuống bếp nấu cơm là tiểu quân gia miễn phí Tô Kỷ Thánh vô địch. Bất quá, ưu đãi này trước tiên cứ giữ bí mật có vẻ tốt hơn, dù sao, không ai có thể lập tức chấp nhận cưới một người vợ lại được nhận kèm theo một đứa cháu...

“Pha trà cho người già...” Phạm Cảnh Bình chờ mong nói: “Nó sẽ trò chuyện và chơi cờ với ta chứ?”

“Cũng phải xem cô ấy có rảnh mới được chứ a, cô ấy cũng phải có việc của chính mình chứ.” Phạm Hán Đình thật cẩn thận kéo tay của cha mình ra, để mình có thể hít thở dễ dàng.

Nghe có vẻ thực tốt... Quả thật là một nàng dâu hiền. Phạm Cảnh Bình bắt đầu chìm đắm trong tưởng tượng của riêng mình, tâm tình sung sướng ngồi trên ghế sofa. Cái này so sánh với lão gia hỏa kia chắc chắn hơn a... Ông vui tươi hơn hờn cười ngốc.

“Lần này lại là một trò chơi của em hả?” Phạm Văn Tương nghi ngờ nhìn đệ đệ yêu quý. Ép buộc hẳn đã nhiều năm, chưa từng thấy hẳn như vậy bao giờ, có thể tránh được liên tục tận lực tránh, bây giờ lại cứ nhiên rõ ràng như vậy, khiến cô không khỏi hoài nghi trong đó nhất định có gian trá.

“Chị, em lấy nhân cách của em cam đoan – Tuyệt đối không phải đùa giỡn.” Phạm Hán Đình giơ tay ra thề trước mặt cô.

Phạm Hán Đình ngồi dựa lưng vào lan can nhìn chằm chằm cảnh đường phố bận rộn bên ngoài. Thật không hiểu, thành phố Đài Bắc lại nhiều người như vậy, ngoài đường đông đúc, chật như nêm cối. Những tán cây long não xanh rì bao quanh đảo, nếu có thể được nghỉ ngơi tại một nơi yên tĩnh, nhiều cây cối mát mẻ, thật là dễ chịu biết bao...

Aizz... Anh thở dài. Kỳ thật chuyện cần quan tâm bây giờ không phải là chuyện này, mà là chuyện kết hôn mà anh đã tự hào tuyên bố với cha ngày hôm qua. Kết hôn? Anh nên bắt tay vào chuẩn bị như thế nào? Mở miệng như thế nào đây???

Giống như trong quảng cáo sao? Tìm một bến tàu đẹp như tranh vẽ, chuẩn bị một chiếc nhẫn kim cương, sau đó cứ thế nói với Dĩnh Lam, chúng ta cứ tiếp tục thế này không phải biện pháp hay... Cô ấy nhất định sẽ mất vui mà nói anh nhầm chán. Hơn nữa, bây giờ đi đâu mà tìm được nơi như vậy đây? Vả lại, gần đây anh và Dĩnh Lam cũng không có kỳ nghỉ phép dài ngày nào....

Hay là tới một khách sạn năm sao ăn một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, có hoa thơm, rượu ngon, và cả dàn nhạc chuyên dụng diễn tấu những bản nhạc động lòng người, trong không khí lãng mạn đó mà cầu hôn cô?

Nhưng điều này là không thực tế. Anh ảo não phủ quyết ý tưởng này trong đầu.

Nếu không thì thế nào đây? Phạm Hán Đình vỗ vỗ trán. Hay là chuẩn bị một cảnh hồng thật đẹp, trên đó treo lên một chiếc nhẫn cưới long lanh tặng cho cô, làm cho cô cảm động đến tận đỉnh, vừa khóc vừa cười đáp ứng cùng anh đi đến hết đời?

Nhưng là, nhưng là bây giờ đang có một vấn đề quan trọng nhất, đó chính là cần mua bao nhiêu chiếc nhẫn thì đủ? Anh không chắc chắn phải mua nhẫn cỡ nào mới được, anh ước chừng biết độ dày ngón tay của cô, nhưng kích cỡ thế nào anh thật sự không dám chắc; hơn nữa anh muốn mang lại cho Dĩnh Lam một kinh hỉ, chuẩn bị một tín vật quan trọng như vậy, phải thật cẩn thận mới được, nếu không chính là tìm xui cho bản thân.

Thật là rắc rối, Phạm Hán Đình ảo não vò loạn mái tóc của mình.

Lúc này, cánh cửa đột nhiên bị đẩy vào, “tuk tuk tuk” thanh âm giày cao gót đi tới bên cạnh anh.

Phạm Hán Đình nhìn lên, thì ra là Trịnh đại tiểu thư-Trịnh Thiển Như, mang mỹ danh là thư ký chuyên trách bộ phận nghiệp vụ, nhưng kỳ thực là trợ lý đặc biệt luôn ở bên cạnh anh – thư ký đặc biệt của riêng Phạm Hán Đình.

Cô cường chế sự vui sướng trong lòng, ra vẻ tao nhã vươn tay tới trước mặt Phạm Hán Đình, mà Phạm Hán Đình cũng không khách khí bắt lấy tay cô ta, Trịnh Thiến Như cười đến càng thoải mái.

Cảm giác xác thực khá giống, quyết định dùng ngón tay này. Phạm Hán Đình hai tay nắm chặt lại bàn tay của cô ta, mang một bộ mặt tươi cười chuyên nghiệp đối mặt với Trịnh Thiến Như:

“So với đi pub, chi bằng theo giúp tôi đi mua trang sức đi?”

“Thật sao?” Trịnh Thiến Như hai tay che miệng kêu lên.

“Tôi xin chân thành mời cô đi với tôi một chuyến.” Phạm Hán Đình đặt tay lên trái tim mình, chân thành nhìn Trịnh Thiến Như.

— — — *** — — —

Diệp Dĩnh Lam vừa bước vào văn phòng liền cảm nhận được không khí bất thường, mỗi người một cảm xúc, trong mắt nhấp nháy tia sáng, bởi vì hưng phấn mà ở trên gương mặt nhiễm một tầng mây đỏ. Không ít người tâm tư không đặt trên công việc, châu đầu ghé tai, thì thầm thì thầm, ánh mắt láo liên, bộ dáng giống như là mãnh thú đi tìm con mồi.

“Hán Đình, đây là công văn từ ngành khác đưa tới, cần anh phê duyệt.” Trịnh Thiến Như cười cười bí hiểm cầm tập hồ sơ trong tay trình trên bàn anh. “Còn nữa, sau khi tan tầm anh có bận gì không? Tôi biết có một quán bar khá đặc biệt, đêm nay có ca sĩ biểu diễn trực tiếp, là ca sĩ anh thích nhất Ngũ Bách nga .”

Phạm Hán Đình giật giật mi mắt, Trịnh Thiến Như muốn nghe biểu diễn trực tiếp, cái này đúng là mới mẻ, nhớ rõ trước kia cô nàng đối với nhạc rock là kính nhi viễn chi, làm sao có thể chủ động tìm anh đi nghe biểu diễn trực tiếp?

“Ý cô là hát live?” Phạm Hán Đình cầm bút máy trong tay nhẹ bỏ xuống mặt bàn, vẻ mặt lộ ra một chút dăm chiêu .

Trịnh Thiến Như mỉm cười, cho dù là ở đâu, chỉ cần hấn chịu đi là tốt rồi. Đầu ngón tay trắng nõn quyen rũ quệt qua môi, dừng lại ở bên khóe .

Phạm Hán Đình bị động tác của cô hấp dẫn , ánh mắt anh khóa trụ ngón tay của Trịnh Thiến Như. Đầu ngón tay kia độ dày gần giống với tay Diệp Dĩnh Lam, nếu dùng để tham khảo khá là phù hợp.

“Thiến Như, cho tôi mượn tay cô nhìn xem một chút.” Anh đường đột đưa ra yêu cầu .

Mà Trịnh Thiến Như thụ sủng nhược kinh mở miệng cười, đương nhiên đồng ý, cầu cn không được .

Cái loại hưng phấn này thật xa lạ, khiến Diệp Dĩnh Lam rung mình một cái. Đã xảy ra chuyện kỳ quái gì, bằng không sao hấp dẫn tâm tư mọi người như vậy? Ngày thường trong văn phòng đàm bát quái* tuy là toàn dân vận động, nhưng chưa từng gặp qua hiện tượng như thế, vẫn là có không ít người chú ý cho việc công vụ, như thế nào hôm nay ngay cả lão tăng nhân trong nhóm đồng nghiệp cũng gia nhập ván hỗn chiến này?

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra a? Mọi người giống như là trúng tà ” Cô bắt chập tất cả, bắt một gã đồng sự đi ngang qua liền hỏi.

Người nọ con người quay tròn ngấm ngấm bốn phía, mới thần bí để sát vào bên tai Diệp Dĩnh Lam cười nói: “Buổi sáng nghe người đứng đầu Ban thư ký truyền đến tin tức mới, đại tiểu thư muốn đính hôn.... ”

“Đối tượng là ai?” Diệp Dĩnh Lam khò nhin hưng phấn hỏi. Kỳ thật mặc kệ đối tượng là ai, chỉ cần có thể làm cho cô ta rời khỏi bên cạnh mình thì mọi sự liền thái bình !

Người nọ cô ý khiến cô hồi hộp, ngừng ba bốn giây sau mới một chữ một chữ mở miệng: “Là người lãnh đạo trực tiếp của cô — Phạm Hán Đình quản lí .”

“Người đừng nói loạn hay nói giỡn được không? Làm sao có thể? Anh ấy trốn đại tiểu thư còn không kịp, làm sao có thể cùng nàng đính hôn.” Diệp Dĩnh Lam cau mày, dùng sức đẩy người nọ một phen, làm người nọ bủi môi lui vài bước.

“Người biết gì sao?” Người nọ tức giận, còn đau nên xoa chỗ mới vừa rồi bị cô đánh .

Diệp Dĩnh Lam ngẩn người , thiếu chút nữa liền lộ chân tướng . Cô ở trong công ty luôn cùng Phạm Hán Đình trái ngược, làm sao có thể hiểu biết rõ ràng về anh ? Cô nha cười cười, lại đẩy người nọ một phen: “Làm ơn , lại nói như thế nào ta cũng là trợ lý của hắn, làm sao có thể không biết.....”

Nếu Phạm Hán Đình thật sự thích Trịnh Thiển Như như trong lời nói, làm sao lại không đăng ký địa chỉ thật của mình trong bản đăng ký phòng nhân sự ở công ty chứ? Bỏ qua muốn trốn mũi nhọn. Diệp Dĩnh Lam trong đầu nghĩ, bất quá cô không thể nói ra .

“Tôi xem cô mới gốc a . Cùng đại tiểu thư kết hôn có cái gì không tốt, lập tức là có thể kế thừa công ty này, ước chừng đỡ phải phấn đấu hai mươi năm nữa .” Người nọ phản kháng cô một phen . “Người thực sẽ không nghĩ thế sao. ”

“Đúng vậy.....” Diệp Dĩnh Lam thở dài , nói như vậy cũng đúng .

Cô cầm cặp tài liệu trong tay đặt tại ngực, vì sao trong lòng có cảm giác cổ quái? Hơi hơi phát đau, hơn nữa có chút khổ sở không thể nói, ánh mắt có hơi hơi khó chịu, cô nhẹ nhàng chà xát.

“Uy, A Lam, cô làm sao vậy? Có đám cưới thì có rượu để uống, có cái gì không vui?” Anh ta đứng phải bả vai Diệp Dĩnh Lam, trong mắt mang theo ái muội cười: “Hay là người đối với Phạm quản lý.....”

Diệp Dĩnh Lam cả kinh, nói : “ Anhi bậy bạ gì đó! Tôi cùng hắn là đối thủ một mất một còn, tôi là nghĩ đến hồng bao, đau lòng a.....”

Hắn đồng ý quan điểm này, đúng vậy, bom màu đỏ thật là khiến lòng người đau . “Ai nha , đừng nói nữa , túi này không thể gói được a , ta phải trở về làm việc”

Diệp Dĩnh Lam nhột nhột một hồi tươi cười với anh ta một cái, xoay người đi trở về văn phòng chính mình. Nhưng là đột nhiên cô phát hiện thân hình mình trầm trọng dị thường, chân có chút chần chờ .

Vì sao sẽ có loại tâm tình kỳ quái này ? Sợ hãi cái gì ? Cô tự hỏi chính mình, nhưng mà không ra nguyên nhân . Văn phòng gần ngay trước mắt , nhưng là cô cũng không còn muốn chạy đi .

“Ta rốt cuộc chột dạ cái gì?” Cô buồn bã hỏi chính mình . Ánh mắt gian nan nhìn về phía trước .

Cước bộ trầm trọng đi về phía trước, còn có ước

chừng ba bước, cô liền nghe rất nhiều âm thanh ồn ào, nghe qua là rất nhiều người nghị luận . Cô nâng ánh mắt lên, tụ ở phòng nước uống không phải là đồng nghiệp phòng kinh doanh sao? Công việc bỏ mặc không làm, tụ tập ở chỗ uống nước làm gì a?

Lại cẩn thận nhìn lên, bị mọi người vây quanh ở giữa không phải là Trịnh đại tiểu thư sao? Cô ta đang đắc ý đào dật đem tay trái nâng cao cao, khoe trái khoe phải, ngón áp út có một vòng tròn lấp lánh dưới ánh sáng.....

“Đại tiểu thư, đây là Phạm quản lý tặng quà đính hôn cho cô sao?” Một nữ đồng sự yêu thích và ngưỡng mộ nói, trong ánh mắt tràn đầy hâm mộ cực kỳ. Một người đàn ông hoàng kim độc thân liền như vậy bay mất, rất đáng tiếc a.....

Diệp Dĩnh Lam không thú vị đứng xa xa nhìn bọn họ, khóe môi lộ ra nụ cười không sao cả. Còn không chỉ là nhần thôi, có gì đặc biệt hơn người, nàng trên tay cũng có một cái nha! Cô cúi đầu nhìn xem chiếc nhẫn bạch kim của chính mình, ánh đèn chiếu vào lấp lánh...

“ Là nha.... ” Trịnh Thiển Như cười đến toe tóe, cười cười nói nói nhìn nhẫn kim cương của chính mình, ước chừng tới hơn một Carat, là cao cấp đặc biệt, hình vuông hiếm có trong giới trang sức, lấp la lấp lánh, thu hút ánh mắt của mọi người, cái này của cô nữ nhân họ Diệp kia làm sao so được.

Trịnh Thiến Như mâu quang vừa chuyển, thoáng nhìn thấy Diệp Dĩnh Lam đứng ở gần đó, cái trán xinh đẹp lộ ra nếp nhăn khi cười, đem tay trái khẽ vuốt mặt mình, cố ý đem nhẫn kim cương lộ ra, quơ quơ, thướt tha nhiều vẻ rồi đi vài bước, phong tình vạn chủng vòng vo uyển chuyển.

“Hán Đình ngày hôm qua muốn tôi tự mình đi chọn nhẫn, ta thích nhẫn kiểu Ý, anh ấy không nói hai lời lập tức liền thanh toán tiền. Các người nhìn một cái đi, là kim cương 4C a, giá trị xa xỉ, nhưng mà anh ấy ngay cả mày cũng không nhìn một chút, tôi nghĩ nhẫn chính thức đính hôn hẳn là không chỉ cái Carat mà thôi....” Trịnh Thiến Như nói ngọt ngào cực kỳ, hai gò má nhiễm một tầng mây đỏ, nhận lấy là những âm thanh hâm mộ tán thưởng của người khác .

“Các người toàn bộ ở trong này là sao?” Phạm Hán Đình không hiểu ra sao liền hỏi bạn của Diệp Dĩnh Lam. Hôm nay là cái gì ngày a, toàn bộ nhân viên công tác không làm, là tập thể bãi công sao ?

“Quản lí, Thiến Như tiểu thư nhẫn là người đưa..... Đưa lễ sao?” Tiểu Trần hàm súc hỏi .

“Đúng vậy nha . ” Phạm Hán Đình thản nhiên trả lời . Dù sao không có gì cùng lắm thì chẳng qua là tạ lễ, như thế nào đưa tới phong ba lớn như vậy? Có phải hay không gần đây không tiếp nhận dự án lớn, làm cho bọn họ buồn phát bệnh đến đây ?

Nghe anh thành thực trả lời lại làm ọi người ồ lên, nguyên bản còn bán tín bán nghi, trải qua căn cứ chính xác này, liền càng tin tưởng lời đồn đãi này, lập tức rất nhiều người khuôn mặt tươi cười thay chúc mừng, mà trong lòng bắt đầu tính toán hồng bao nên như thế nào để mới không thất lễ .

Thật là anh đưa..... Diệp Dĩnh Lam nháy mắt khuôn mặt xanh rồi lại trắng. bên tai ầm ầm, trong nháy mắt không thể hô hấp, trong óc hiện lên một giây chỗ trống, không tự giác lui một hai bước .

Dường như trong thế giới của cô phân thành hai nửa, vì sao cô bắt đầu cảm thấy choáng váng ?

Khắc chế không được thân hình run nhè nhẹ, cô gắt gao cầm hai tay chính mình, tưởng ổn định chính mình, nhưng là vẫn là cảm giác mặt đất rung chuyển.....

Ngực có một trận bén nhọn đau đớn, như là có một lưỡi dao xuyên qua, hung hăng khoét một lỗ hổng lớn, làm cho gió lạnh theo xuyên qua thân thể cô, gào thét mà qua; Năm đó khi tỷ tỷ tắt thở cô cũng là có cảm giác này, trong cơ thể có loại cảm thụ khác thường từng giọt từng giọt xói mòn khiến cô mất đi cảm giác.....

Diệp Dĩnh Lam cắn chặt môi dưới, liều mạng nhịn đau đớn khó hiểu kia xuống. Vì sao? Vì sao lại đau như vậy? Nước mắt nóng bỏng bắt đầu tụ lại trong hốc mắt, tầm nhìn của cô trở nên mơ hồ, mà chói mắt là ánh sáng của viên kim cương kia.

Cô thở sâu, ổn định suy nghĩ chính mình, trở lại hướng tới Phạm Hán Đình cười cười.

“Chúc mừng anh cùng Trịnh tiểu thư đã định ngày cưới. Tôi còn có việc, đi trước một bước, bắt quá xin yên tâm, tiền mừng sẽ không ít.....”

Giọng nói chưa lạc, Diệp Dĩnh Lam liền xoay người bước nhanh đi, mà các đồng sự khác chỉ lo khen tặng Trịnh Thiến Như cùng Phạm Hán Đình, cũng không có nghĩ nhiều, nhưng Phạm Hán Đình ngẩng người một chút sau liền hướng bọn họ cười một chút, lập tức theo sau cô.

Lam nhất định hiểu lầm chuyện gì, anh cũng không thể cho cô cứ như vậy rời khỏi. Phạm Hán Đình vội vàng đuổi theo phương hướng cô bỏ đi.

Diệp Dĩnh Lam sống chết đánh mạnh vào nút thang máy, bắt quá thang máy lại dừng chết ở lầu 2 không đi tiếp.

“Đáng chết! Là ai phá thang máy!”

Cô oán hận đập cửa thang máy một cước, mà tiếng hô của Phạm Hán Đình lúc này đã truyền đến ở phía sau lưng cô, cô quay đầu thấy anh đang chạy về phía cô, cắn răng một cái, xoay người liền theo lối thoát hiểm chạy đi, theo thang bộ tính xuống lầu, nhưng vừa mới đi được vài bước liền bị Phạm Hán Đình kéo cánh tay.

“Dị chút, em vì sao trốn anh?” Phạm Hán Đình khó hiểu nhìn cô.

Nguyên bản nước mắt cố nén sau khi nghe thấy câu hỏi của anh liền khắc chế không được rơi xuống, nước mắt làm Diệp Dĩnh Lam trước mắt mờ hồ thành một mảnh, hất tay anh ra, cô lấy mu bàn tay lau đi nước mắt, thở sâu ngao nghể nâng cằm lên nhìn Phạm Hán Đình.

Cô khóc, vì sao? Phạm Hán Đình vẫn không hiểu chút nào nhìn chăm chăm cô đang rơi lệ. (potay với anh Đình @.@)

“Trốn anh? Tôi không cần phải trốn anh, ngược lại, tôi còn phải chúc mừng anh a! Phò mã gia tương lai..... Giọng nói của cô rõ ràng phát run.

“Phò mã?” Phạm Hán Đình mơ hồ hiểu được nguyên do mọi việc. Quả nhiên là bị hiểu lầm.

“Anh an tâm thoải mái đi cưới vợ đi, tôi cùng đứa nhỏ trong bụng tôi tuyệt đối sẽ không trở ngại anh! Chúng tôi sẽ cao hứng chúc hai người bạch đầu giai lão!”

Suy nghĩ hỗn độn Diệp Dĩnh Lam không nghĩ nhiều liền thốt ra, đồng thời tay phải dùng sức tháo nhẫn trên ngón áp út ở tay trái..... Lúc trước không gỡ ra được, hôm nay lại dễ dàng lấy ra!

Có một số việc có lẽ đều đã được định sẵn, có lẽ nhẫn này là chỉ cậu bị hấn trói lại..... đó cũng là số mệnh.....

Trước đó vài ngày lời nói giỡn của Lương Thư Bình nay đột nhiên hiện lên trong trí nhớ của cô.

Cô kinh ngạc vịn phần nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trong tay mình, trong đầu hiện lên là ánh mắt rực lửa của Phạm Hán Đình sau khi hoan ái cùng cô, làm cho cô giống như trúng chú ngữ lạc vào trong đôi mắt hổ phách của anh đến mức không thể tự kiềm chế; Hiện lên bộ dáng Phạm Hán Đình lão yêu bất chấp kháng nghị của cô, thanh thanh gọi cô “Lão bà, lão bà.....”; Là bộ dáng Phạm Hán Đình ngu dốt luôn bất chấp kháng nghị của cô, cứng rắn muốn hôn lên nhẫn; Hiện lên là Phạm Hán Đình hôn cô sâu sắc hoặc trêu đùa cô, ở trước mắt cô càng không ngừng phóng đại, phóng đại.....

Mà Phạm Hán Đình đang đứng thẳng ở bậc thang, đôi mắt thâm trầm lại trực tiếp tham nhập vào bên trong mắt cô, chuyên chú nhìn cô hoảng hốt.

Cô tâm tư bối rối, nhẫn đã gỡ xuống, nên xử trí như thế nào? Cô nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trong tay.

“Em vừa mới nói cái gì? Cái gì em cùng đứa nhỏ.....” Phạm Hán Đình bước tới gần cô. Anh không phải nghe lầm cái gì chứ?

Diệp Dĩnh Lam thở sâu. “Đúng vậy, tôi cùng đứa nhỏ trong bụng sẽ chúc anh hạnh phúc.”

Dù sao hấn cũng sẽ biết, sớm nói trễ nói cũng không có vấn đề gì.

Đừng, hiện tại nói cho hấn lời thật, cô cũng có thể thở ra

Khí, không cần một mình đeo bí mật trọng đại này. Diệp Dĩnh Lam môi nhẹ nhàng thở ra tươi cười, cầm nhẫn trong tay quảng hưởng Phạm Hán Đình.

Mà anh sau khi tiếp được đem nhẫn gắt gao nắm trong lòng bàn tay.

“Nhẫn trả lại anh, từ nay về sau chúng ta không có gì liên quan.”

Cô cực lực muốn nở nụ cười vui sướng, nhưng cô phát hiện việc này so với lên trời còn khó hơn..... Chỉ có tự cô biết suy nghĩ của mình đang hỗn loạn. Cô chưa bao giờ biết, chẳng qua là tin tức Phạm Hán Đình đính hôn cư nhiên lại ảnh hưởng mạnh mẽ đối với cô như vậy, làm cô cơ hồ không thể thừa nhận.

Cô rốt cuộc là làm sao vậy? Diệp Dĩnh Lam hỏi chính mình.

“Lam.....” Phạm Hán Đình muốn thử bắt lấy tay cô, bất quá lập tức bị Diệp Dĩnh Lam hất ra.

“Chúng ta không có quan hệ gì cả! Đừng tới gần tôi!” Diệp Dĩnh Lam lui lại mấy bước. “Nói cho anh biết, cho dù bụng tôi to ra rõ ràng, tôi cũng tuyệt đối không từ chức, anh đừng nghĩ dùng cớ này bức tôi từ chức.”

“Lam, em hãy nghe anh nói.....” Chẳng lẽ gần đây cô thay đổi chính là bởi vì mang thai? Phạm Hán Đình muốn hỏi rõ ràng.

“Anh không cần giải thích với tôi, tôi không phải là gì của anh, anh kết hôn hay không cũng không phải là vấn đề của tôi.” Diệp Đình Lam cứ nhiên nổi tính trẻ con hai tay che lỗ tai lại.

“Khâm, hai người đều ở đây a..... Xem ngành nghiệp vụ đang rừng rực háo hức, đang muốn hỏi một chút các người ở đâu.”

Tiếng nói của Quách Quốc Chính đột nhiên theo lối thoát hiểm truyền đến, mà người của hắn cũng bước vào đến, về mặt nghi hoặc nhìn bọn họ.

Diệp Đình Lam vội vàng quay lưng đi, không cho hắn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của mình; Phạm Hán Đình lập tức thu hồi thần sắc hỗn hển, thay bằng khuôn mặt tươi cười đón tiếp hắn.

“Quách phó tổng, có chuyện gì sao?”

“Tôi muốn cùng anh nói về dự án mới, anh cũng biết kinh tế đình trệ, mua bán không vượng, anh có ý tưởng gì có thể giúp xúc tiến tiêu thụ gạch.....”

Lúc này không đi, chẳng lẽ còn chờ Phạm Hán Đình làm liên lụy không ngớt sao? Thừa dịp Quách Quốc Chính cùng Phạm Hán Đình nói chuyện, Diệp Đình Lam nhanh chóng bước xuống thang lầu.

“Quách phó tổng, về chuyện này tối nay tôi sẽ lại cùng anh bàn, bây giờ tôi có việc muốn nói rõ cùng Diệp tiểu thư.”

Phạm Hán Đình bắt buộc tiến bước Quách Quốc Chính, nhìn lại, Diệp Đình Lam sớm biến mất vô tung.

“Đáng giận!” Phần giận nhịn không được một cước đá tay vịn thang lầu, leng keng tiếng kim loại đánh vọng ở thang lầu, thật lâu không tan.

Tô Kỉ Thánh nghi hoặc vịn phần đi vào cửa nhà mình. Cứ nhiên không khóa? Cậu quan sát tình huống trong nhà mình, không có vẻ như kẻ trộm đột nhập. Đồng thời cậu cũng hoài nghi lỗ tai mình có vấn đề, vì sao tựa hồ nghe có thanh âm nữ nhân khóc nức nở.

Cậu thật cẩn thận nhìn quanh bốn phía, ngạc nhiên phát hiện ở cạnh cánh cửa trượt theo phong cách Nhật ăn Diệp gia cùng Phạm gia, có một bóng dáng màu trắng. Cậu hít một ngụm khí lạnh, sẽ không phải là hiện tượng kì dị chứ? Can đảm của cậu cũng không lớn như vậy a!

Bất quá đi vào cậu thấy rõ cái bóng kia là thân ảnh Diệp Đình Lam. Mà tiếng khóc bắt đầu từ chỗ di truyền đến!

“Đừng khóc, dì, đối với thân thể không tốt.” Tô Kỉ Thánh sẵn sốc lấy khăn giấy trên bàn, ngồi xổm bên cạnh vỗ bả vai dì. “Đối với cục cưng trong bụng cũng không tốt.”

Diệp Đình Lam nghe vậy kinh ngạc nhìn Tô Kỉ Thánh, kinh ngạc làm sao mà hắn biết chuyện này!

Mà Tô Kỉ Thánh chính là hiểu rõ cười cười.

“Dì, người quá coi thường ta, đừng quên đồ dùng hằng ngày trong nhà đều là ta mua sắm, hai tháng này đồ dùng sinh lý tư nhân không có gia tăng, ta chính cảm thấy khó hiểu, đồng thời sách giáo khoa cũng có nhắc tới nữ hài tử sinh lý khỏe mạnh, mà kì sinh lý của người cũng chậm hai tháng, ta đại khái đoán ra là chuyện gì.” Hắn cười đến đương nhiên, hắn cũng không phải là oa nhi hai ba tuổi, có một số việc lừa không được hắn.

“Ta nhận. Ta mang thai, đứa nhỏ là của Phạm Hán Đình.” Diệp Đình Lam các thượng song đồng, nhu thuận cho Tô Kỉ Thánh thay cô lau nước mắt.

“Vậy đương hắn nói như thế nào?”

“Hắn chưa nói cái gì, ta cũng chưa cho hắn cơ hội nói.....” Diệp Đình Lam ra vẻ thoải mái nhún nhún vai. “Dù sao hắn cùng với con gái ông chủ công ty chúng ta kết hôn, làm sao có thể có thời gian xử lý chuyện của ta.”

“Thật vậy chẳng? Ta đi tìm hắn tính sổ!” Tô Kỉ Thánh nắm chặt hai đấm muốn lao ra, nhưng lập tức liền bị Diệp Đình Lam ngăn lại.

“Đừng đi. Dù sao cũng không có gì cùng lắm thì....” Diệp Đình Lam tự cổ vũ tinh thần, nở một nụ cười yếu ớt. “Ta có Kỉ Thánh thì tốt rồi.”

Tô Kỉ Thánh không tha sờ sờ hai má của cô.

“Thật sự không thể cùng Phạm thúc thúc nói rõ ràng sao?” Nếu chính là đơn thuần tình nhân chia tay liền xong, hiện tại lại còn đứa nhỏ chưa xuất thế nữa!

Diệp Đình Lam ôm cháu trai trong lòng. “Không được. Ta cùng hắn rốt cuộc không còn gì liên quan, người cũng không thể cùng hắn có tiếp xúc, bằng không dì sẽ hận người cả đời.”

“Nhưng là.....” Tô Kỉ Thánh như trước không ủng hộ hành động của cô.

“Kỉ Thánh không nghe lời dì nói sao?” Diệp Đình Lam nhìn sâu vào mắt cháu trai.

Xem bộ dáng kiên trì của Diệp Đình Lam, Tô Kỉ Thánh bả vai sụp xuống, thở dài: “Được rồi, cháu sẽ không cùng Phạm thúc thúc có tiếp xúc gì nữa.”

7. Chương 7

Phạm Hán Đình cả buổi sáng đều tâm thần không yên, nhưng những vụ thảo luận thương vụ liên tiếp không ngừng chiếm hết thời gian của anh, làm cơ hội để anh muốn tìm Diệp Đình Lam đem hiểu lầm tiêu tan cũng không có.

Nguyên bản anh tưởng thừa dịp buổi tối hướng cô giải thích, nhưng không dự đoán được cô lại đem toàn bộ khoá cửa nhà đổi mới; Đồng thời cách cửa kiểu Nhật hai nhà gian ngăn tựa hồ cũng bị cô tìm thợ khóa định tối khóa lại, làm cho anh ngay cả cửa của Diệp gia còn không vào được, đừng nói là muốn giải thích! Anh oán hận đâm xuống trên bàn hồ sơ.

Lúc này cửa bị Diệp Đình Lam đẩy ra, trong tay cô cầm hai tập văn kiện cần anh xem qua đến. “Phạm quản lí, hai văn kiện này cần anh ký duyệt.”

“Lam, em nghe anh giải thích.” Phạm Hán Đình căn bản mặc kệ cái gì văn kiện, bây giờ anh còn tâm tư đầu mà nhắc tới công tác, bắt lấy hai tay của cô. “Sự tình không phải giống Trịnh Thiển Như nói như vậy.”

“Anh đừng gọi thân thiết như vậy, tôi và anh bây giờ đã không có gì liên quan, hết thảy trước kia coi như không phát sinh. Tôi cũng sẽ chúc phúc cho hôn sự của anh và đại tiểu thư.” Diệp Đình Lam giãy khỏi kiềm chế của anh, lui hai bước.

“Chẳng lẽ em không chịu tin tưởng anh?” Phạm Hán Đình hơi hơi tức giận, bước hướng Diệp Đình Lam, đem cô tới gần tường không thể bỏ chạy. “Đưa cho Thiển Như nhìn chính là một cái tạ lễ, xem như thù lao cô ta theo giúp anh đi mua này nọ, tuyệt không có ý tứ gì khác.” Phạm Hán Đình từ trong túi trước lấy ra một cái hộp nhỏ, chậm rãi mở nắp hộp ra. “Đối tượng anh chân chính muốn cầu hôn chính là em, nhưng là không rõ ràng lắm kích thích ngón tay của em, đành phải mượn tay Thiển Như đến làm vật thí nghiệm, anh thật sự không biết một cái tạ lễ của mình lại làm cho cô ta hiểu lầm.”

Diệp Đình Lam hai mắt nhắm lại nhìn chằm chằm chiếc nhẫn bạch kim lóng lánh ở trên vải nhung màu đen. Không có kim cương hoa lệ, cũng không có đường cong khoa trương, chỉ là một cái nhẫn đơn thuần, nhưng trên đó là sự tỉ mỉ của người thiết kế đã tự tay tạo ra bao nhiêu đường nét, mềm mại như dòng nước lượn quanh; Các đường cong này sâu cạn biến hoá không giống nhau, làm cho ánh sáng lấp lánh của nó tự nhiên hiện ra, trở thành sống động độc nhất vô nhị....

Phạm Hán Đình đem chiếc hộp vải nhung thả trong tay của cô, mâu quang nhìn thẳng vào đôi mắt nâu đồng của Diệp Đình Lam: “Nói cho anh biết, đáp án của em.”

Diệp Đình Lam chỉ cầm chiếc hộp nhỏ nhìn kia, không nói nên lời, tình huống này cũng lúc ban đầu cô tưởng tượng cách xa vạn dặm! Cô cúi đầu nhìn chằm chằm chiếc nhẫn, nó lẳng lẳng nằm ở trong vải nhung, lẳng lẳng nhưng lại toả ra ánh hào quang.....

Đột nhiên trong lúc này, cửa bị người dùng lực đẩy ra, Trịnh Thiển cao hứng phấn chấn cước bộ chạy tới nắm lấy cánh tay của Phạm Hán Đình, phía sau truyền đến tiếng cười vui vẻ của Trịnh Tư Đức.

“Hán Đình, Thiên Như đã nói cho bá bá biết chuyện người cầu hôn nó, bá bá thật sự rất cao hứng, chẳng những có được một người con rể tốt, về sau công ty cũng có người thừa kế, ta không bao giờ phải để tâm chuyện không có biện pháp kế thừa sản nghiệp của ta nữa, hiện tại công ty đã có người gánh vác, thật sự là quá tốt.” Trịnh Tư Đức哈哈 cười. “Không biết các con tính khi nào thì tổ chức hôn lễ? Ta chắc chắn sẽ cho đôi vợ chồng son các con một hôn lễ long trọng làm hồi môn, mời các bạn bè giới kinh doanh tới tham gia, nói cho bọn họ biết Trịnh Tư Đức ta đã tìm được một người thừa kế kiệt xuất!”

“Em tin tưởng Phạm bá bá nhất định cũng thật cao hứng khi có một người con dâu hiền như em!” Trịnh Thiên Như cười đến mềm mại.

Nghe vậy, Diệp Dĩnh Lam ngực một trận xé rách bàn đau đớn, cô ở trên mặt lộ ra nụ cười cứng ngắc, hơi hạ thấp người.

“Chủ tịch, đại tiểu thư, Phạm quản lý, tôi ra ngoài trước.” Lời còn chưa dứt liền muốn đi ra khỏi văn phòng.

“Đợi chút!” Phạm Hán Đình cực lực muốn giữ tay Trịnh Thiên Như, lại không dự đoán được cô ta như là như da đường giống nhau, như thế nào đá đều đá không ra.

Khi bước ra khỏi cửa, Diệp Dĩnh Lam xoay người nhìn lại Phạm Hán Đình, ném hộp vải nhung nặng trĩu trong tay về phía anh, mà Phạm Hán Đình cũng tiếp nhận được hộp nhung đỏ.

Diệp Dĩnh Lam hít vào một hơi thật sâu, làm nhiên nâng lên cằm ngạo nghễ nhìn khuôn mặt quần áo của Phạm Hán Đình, một chữ một chữ nói rõ: “Mượn, có, tôi, tệ!”

Phạm Hán Đình ngơ ngác nhìn cô bình tĩnh đi tới cửa, khuôn mặt biến mất phía sau cửa.

“Hán Đình,” Trịnh Thiên Như yêu kiều phe phẩy tay anh. “Chúng ta muốn khi nào thì đính hôn a?”

Phạm Hán Đình thần sắc trầm xuống, lạnh lùng rút cánh tay của mình về, ánh mắt nhìn quét qua Trịnh Thiên Như cùng Trịnh Tư Đức; Trịnh Thiên Như bị anh nhìn như vậy có chút chột dạ, co rúm lại chạy tới sau lưng phụ thân, sợ hãi cầm lấy vạt áo của phụ thân.

Trịnh Tư Đức mặc danh kỳ diệu (không hiểu vì sao) xem xét tâm can con gái mình: “Thiên Như, con làm sao vậy? Tại sao lại trốn sau lưng ba ba?”

Phạm Hán Đình vẻ mặt lãnh băng tới cực điểm, anh lạnh lùng mở miệng: “Trịnh bá bá, Thiên Như, ta nghĩ các người nhất định là hiểu lầm, tuyệt không có chuyện cầu hôn này. Trước kia không có, hiện tại không có, tương lai cũng sẽ không phát sinh.”

Lời anh nói giống như gió lạnh trong trời đáng giá rét, sắc bén cắt qua không khí trong văn phòng.

Trên đường từ phòng âm nhạc về lớp học, Tô Kỉ Thánh nghi hoặc nhìn qua Ông Sĩ Huân ngồi bên cạnh hắn. Hắn cúi đầu, và mặt chán nản kéo gót chân đi tới, lúc này và hình tượng bình thường nói cười vui vẻ của hắn rất không giống.

Tô Kỉ Thánh kiềm chế không được hiếu kỳ trong lòng lòng, kiên quyết kéo Ông Sĩ Huân đến một bên.

“Tiểu Huân, người làm sao vậy?” Tô Kỉ Thánh quan tâm hỏi: “Người thân thể không thoải mái sao? Có muốn ta đi báo cáo thầy giáo hộ không?”

“Đúng vậy, người hôm nay thoát nhìn rất tò mò nha!” Những đồng học khác thấy vậy cũng đi đến, xoay quanh hỏi: “Người ngày hôm qua không phải là tài cao hứng khí nói mẹ người muốn kết hôn, sau khi kết hôn muốn đem người đến ở cùng bọn họ hay sao?”

Lời nói còn chưa nói xong, từ khi thốt ra câu này, Ông Sĩ Huân nước mắt lập tức giống như cơn đại hồng thủy vỡ đê đổ xuống, khiến toàn bộ nhóm học sinh dọa cho hoảng sợ, hoang mang rối loạn lấy ra khăn giấy trong túi, vụng về lau đi nước mắt của Ông Sĩ Huân.

“Sự tình có biến hóa, phải không?” Tô Kỉ Thánh xem tình hình cũng đoán được bảy tám phần.

Ông Sĩ Huân “Oa” một tiếng khóc thành tiếng: “Ba ba mới nói hắn không thích nuôi cái gì con riêng, nói hắn không nghĩ muốn nhìn thấy ta..... Mẹ nói, mẹ về sau cũng không sẽ không nhìn ta, muốn ta ở cùng gia gia cùng bà nội là tốt rồi....”

Nguyên bản nhóm học sinh tiểu học lao nhao, bây giờ mới an tĩnh lại. Tuy rằng bọn họ không quá hiểu được con riêng là có ý tứ gì. Nhưng là đại khái cũng đoán được, mẹ Ông Sĩ Huân không cần hẳn, chuyện này làm cho đám bạn không biết nên an ủi như thế nào Ông Sĩ Huân đang thương tâm, đành phải đứng yên một chỗ, yên lặng không nói gì, chờ Ông Sĩ Huân tự mình điều chỉnh tốt tâm tình.....

Tô Kỉ Thánh tâm tình cũng theo đó mà như trầm xuống đáy cốc, nhớ rõ thật lâu trước kia hẳn cũng nghe quá lời nói giống như vậy.

“Học trưởng nói hẳn không thích con gái có con riêng đi theo, cho nên ta đá hẳn rồi”

Buổi tối hôm đó cậu ngủ thật không an ổn, tuy rằng đi thoát nhìn thực kiên cường, đều là tỏ ra bộ dáng không sao cả, nhưng là cậu hiểu được buổi tối đều bị một trận giống như tiếng khóc vây quanh, tâm thần không yên. Kia không phải đi khóc, mà là trong lòng cậu vẫn băn khoăn cảm giác tội lỗi ác cảm, ho đến tận bây giờ trong lòng cậu vẫn đối với đi băn khoăn ấy nấy. Vì cậu, đi đã phải hy sinh rất nhiều ước mơ của mình.....

Vậy Phạm thúc thúc thì sao? Ý của chú ấy là như thế nào? Tô Kỉ Thánh âm thầm hạ mắt xuống, cậu thật vô cùng muốn hỏi, nhưng là lại không dám hỏi. Từ sau khi Phạm thúc thúc tham gia vào cuộc sống của cậu và đi, cậu đã có thói quen mỗi ngày cùng Phạm thúc thúc gặp mặt, mỗi ngày nhìn chú và đi gia gia cãi nhau.

Mỗi ngày mỗi ngày cuộc sống đều có bóng dáng Phạm thúc thúc, thanh âm của hẳn, hết thấy là tự nhiên như vậy, tựa hồ từ ngay từ đầu cuộc sống của ba người bọn họ đã là như thế này.

Tô Chí Uy không thích bị vắng vẻ, không thể nào vui được, hai tay nhanh chóng bắt lấy ba lô của Tô Kỉ Thánh, dùng sức kéo xuống một cái, Tô Kỉ Thánh không có phòng bị, suýt nữa bị hẳn làm cho té ngã. May mắn Tô Chí Uy không dùng bao nhiêu sức, chẳng qua là làm cho hẳn hoảng sợ mà thôi.

Tô Kỉ Thánh banh hé ra mặt, xoay người lại trừng mắt nhìn Tô Chí Uy: “Người muốn làm gì?”

Tô Chí Uy vô tội nhún nhún vai, bướng bỉnh cười cười.

Loạn bộ dáng xấu xa này làm cho Tô Kỉ Thánh bức muốn chết, liền làm bộ muốn đánh hẳn, Tô Chí Uy sợ tới mức vội vàng chạy đi, mà Tô Kỉ Thánh đương nhiên không bỏ qua hẳn, cũng chạy theo sau.

Chạy ra cửa sau, Tô Kỉ Thánh cước bộ dừng lại, bởi vì Phạm Hán Đình đang dựa ở cửa xe ô tô nhìn hẳn.

“Phạm thúc thúc.....” Tô Kỉ Thánh trong lúc nhất thời không biết nên cùng chú nói cái gì, đi đã nói không thể cùng chú ấy có cái gì tiếp xúc nữa.

“Kỉ Thánh ngoan.” Phạm Hán Đình hướng hẳn đi tới, thân mình ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào hẳn. “Nói cho ta biết, người gần đây thế nào? Còn có, vì sao không mở được bất kì cái cửa nào? Chẳng lẽ Đinh Lam một hơi đem toàn bộ khoá thay đổi hết?”

Tô Kỉ Thánh gật đầu. “Dì nói không cần lại cùng người có liên quan gì cả.”

“Chẳng lẽ cô ấy ngay cả một chút cơ hội giải thích cũng không cho ta?” Phạm Hán Đình thực vô cùng buồn bực. Đinh Lam tính tình như thế nào như thế ảo! Ngay cả nghe một chút lý do của anh cũng không nguyện ý!

Bất quá Phạm Hán Đình nghi hoặc nhìn anh vẻ mặt rầu rĩ không vui. Anh mục ý xoa bóp khuôn mặt Tô Kỉ Thánh, vô vô bả vai Tô Kỉ Thánh.

“Kỉ Thánh bảo bối, người làm sao vậy?”

“Thúc thúc, người thường gọi ta như vậy là thiệt tình sao?”

Tô Kỉ Thánh nâng mắt còn thật sự nhìn Phạm Hán Đình, mâu quang ẩn ẩn cấp phiếm bất an: Khi Phạm thúc thúc gọi cậu là bảo bối, là thật tâm thích cậu mới gọi như vậy sao? Tâm hồn nhỏ nhỏ của cậu vì phỏng đoán này mà tâm hơi hơi đau.

“Tại sao lại hỏi như vậy?” Phạm Hán Đình không hiểu ra sao nhìn cậu, hôm nay Kỉ Thánh là lạ.

Tô Kỉ Thánh cắn cắn môi, cuống quýt cúi đầu, bất an kéo kéo hai dây ba lô. “Không..... Không có việc gì..... Coi như cháu không có hỏi gì. Cháu muốn về nhà! Thúc thúc hẹn gặp lại. Tô Chí Uy, về nhà!”

“yes, sir!” Nghe được Tô Chí Uy kêu to rồi phi đến cạnh người Tô Kỉ Thánh, rất đúng nội quy học sinh tiểu học đứng đắn cúi chào Phạm Hán Đình, đứng thẳng tắp, bởi vì do quán tính, thân mình nho nhỏ còn hơi lơ lửng.

“Cháu đi trước.” Tô Kỉ Thánh lười kéo tay Tô Chí Uy liền chạy, Tiểu Chí Uy theo không kịp tốc độ của hắn chỉ có thể ngẫ ngẫ theo sau.

Trước khi họp công việc của Diệp Đình Lam luôn luôn ngập đầu, nhất là khi công ty của cô ngoài dự án xây toà cao ốc, còn tiếp tục ký kết dự án tiêu thụ với công ty khác, trong buổi sáng hôm nay sẽ ký hợp đồng, Phạm Hán Đình đang chờ cô mang tập tài liệu sửa thành tập tin văn bản, để làm tốt bản thuyết trình lần cuối cùng với phía đối tác. Chỉ thấy trên bàn công tác của cô chồng chất hai tập văn kiện lớn, cơ hồ muốn đưa cô nhập viện.

Cô một bên nghe điện, tay kia vội vàng ghi chép, mà dường như còn có người sợ cô không đủ việc, quăng cho cô thêm hai ba tập văn kiện, không nghĩ qua trên bàn làm việc của cô đã bao thành một ngọn núi nhỏ, sợ tới mức cô vội vàng lấy tay vịn mép bàn. Nhưng mà chưa xong, tiếng điện thoại đòi mạng lại inh ỏi vang lên, đồng nghiệp bên cạnh nói cho cô có điện thoại ở đường dây số 2, Diệp Đình Lam vội vàng chấm dứt cuộc gọi hiện tại, tiếp cuộc gọi kia.

“Diệp tiểu thư, ta là thầy giáo chủ nhiệm của Kỳ Thánh, hôm nay em ấy không có tới trường học, xin hỏi có phải em ấy bị ốm hay không?”

“Bị ốm ư? Không đâu, buổi sáng hôm nay tôi vẫn nhìn thấy nó sức sống mười phần lười kéo Tô Chí Uy chạy đến trường mà”.

Đang chạy, Tô Chí Uy không để ý, đột nhiên hai má nó bị mấy giọt nước rơi rớt trúng, nó tò mò lấy ngón tay quẹt nước bỏ vào miệng, bị vị mặn cùng chất của giọt nước mưa làm cho hoảng sợ, nhìn Tô Kỉ Thánh đang đưa lưng về phía nó.

“Trời mưa sao?” Tô Chí Uy giọng nói mang theo lo lắng.

“Có lẽ vậy” Tô Kỉ Thánh không quay đầu lại trả lời, nhưng mà cước bộ dần dần chậm lại.

“Nhưng là vì sao nước mưa lại có vị mặn?” Tô Chí Uy chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Bởi vì mây đang khóc thút thít, nước mắt đương nhiên là mặn.” Tô Kỉ Thánh nâng cằm lên nhìn trời, nhin xuống nước mắt không cho nó cơ hội rơi xuống.

“Vậy nếu Tiểu Uy hát cho nó nghe, nó có vui hơn không?” Tô Chí Uy lắc lắc tay Tô Kỉ Thánh, dứt lời liền bắt đầu hát vang.

Hai đứa trẻ bước chậm rãi trên lối đi bộ, Tô Chí Uy trên đường không ngừng ca hát, thỉnh thoảng làm ra một cái mặt quỷ kỳ quái cố ý làm cho Tô Kỉ Thánh cười.”

Diệp Đình Lam hồ nghi trả lời.

“Nhưng mà thật sự Kỉ Thánh thẳng đến tiết thứ hai vẫn không thấy đến. Diệp tiểu thư, cô có biết em ấy có thể đi đâu không? Hoặc là ngoài bạn học ở trường, có liên lạc với bạn bè khác bên ngoài không?”

“Tôi hoàn thành tập tài liệu này lập tức về nhà đi tìm. Thầy giáo, nhờ thầy giúp tôi lưu ý Kỳ Thánh một chút” Diệp Đình Lam như thế nào cũng phải đem phần tài liệu này đưa cho Phạm Hán Đình. Bất quá chờ cô chấm dứt án đột này, Kỉ Thánh tốt nhất cẩn thận cái móng nhỏ của nó, cứ nhiên dám bỏ học, thực không muốn sống nữa rồi!

Vội vàng đem công chuyện xử lý cho xong, Diệp Đình Lam liền lập tức trở về nhà. Cô hiểu được Kỉ Thánh tuyệt đối không nghỉ học mà ko có lý do, bằng không chính là nó bị ốm. Nhưng mà nó gần đây trông vẫn

bình thường mà, nghỉ học không lý do hình như là không phải, khả năng nó bị ốm nhiều hơn; Bởi vì gần đây thời tiết lúc lạnh lúc nóng, mà thể chất của Kỉ Thánh cũng không phải là tốt lắm

Đêm qua hình như nghe thấy nó ho khan thì phải, khi trở về thuận tiện mua chút điểm này nọ cho nó. Trong lúc chờ thang máy cô tính toán.

Sau khi đẩy cửa ra thấy trong nhà yên tĩnh, Diệp Dĩnh Lam có chút bất an, bởi vì từ trước đến nay chỉ cần Kỉ Thánh ở nhà, nó sẽ để đèn sáng, còn có thể phát ra một ít âm nhạc, làm cho từng bước chậm trở về cô sẽ không cảm thấy cô đơn, nhưng là lúc này trong nhà lại thực yên tĩnh, đến nỗi cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng vang, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ Kỉ Thánh không có ở nhà sao? Cô đẩy cửa phòng của Kỉ Thánh, ngoài ý muốn phát hiện bên trong cũng không có người ở. Cô buồn bực đi vào, nhìn quanh bên trong, không có gì khác thường, nhưng là tại sao Kỉ Thánh lại trốn học?

Trên bàn học có một cái phong thư khiến cho cô chú ý. Cẩn thận xem, tên của cô dường dường được đề trên đó; Cô mở ra phong thư, rút ra sáu tờ giấy viết thư bên trong.

Mở đầu lá thư là tình cảm tràn ngập cảm kích đối với Diệp Dĩnh Lam sáu năm qua đã chiếu cố, nhắc lại một ít chuyện cũ quan trọng tốt xấu, Diệp Dĩnh Lam xem bất giác cười ra thành tiếng. Không nghĩ tới một ít chuyện cũ Kỉ Thánh lại đem nhớ rõ chặt chẽ như vậy, có một số việc cô căn bản là quên không còn một mảnh, không nghĩ tới Kỉ Thánh nói ra, liền giống như là chuyện mới phát sinh ngày hôm qua, từng chuyện xảy ra, rõ ràng trước mắt.

Nhưng mà càng xem cô càng bất an, vì sao giữa những hàng chữ này cảm giác tựa hồ như là ở hướng cô nói lời từ biệt..... Kỉ Thánh dặn dò cô rất nhiều, bảo cô hằng ngày phải chú ý chi tiết nhỏ nhất.

“Kỉ Thánh đang làm cái gì vậy!” Diệp Dĩnh Lam mở ra tờ giấy cuối cùng, bên trên chỉ viết : “Dì, bảo trọng. Chúc dì sớm cùng Phạm thúc thúc có kết quả tốt đẹp, Kỉ Thánh thành tâm cầu nguyện chúc phúc cho hai người.

Dì Dĩnh Lam, cảm ơn người đã chiếu cố cháu sáu năm qua.

Tạm biệt, dì Dĩnh Lam. Về sau có cơ hội gặp lại.”

Diệp Dĩnh Lam trong đầu trống rỗng! Kỉ Thánh bỏ nhà đi! Đây là chuyện gì xảy ra, vì sao nó muốn bỏ nhà đi?

Lá thư trong tay cô rơi xuống, hai tay không kiểm soát được run run! Kỉ Thánh cứ nhiên rời bỏ cô, bỏ lại cô cô đơn một người.....

Nháy mắt nước mắt tràn mi chảy xuống hai má, cô bất lực ngồi chồm hổm trên sàn nhà, hai tay che mặt.

Cô nên làm cái gì bây giờ? Nên hướng ai xin giúp đỡ? Giờ phút này trong đầu cô hiện lên khuôn mặt của Phạm Hán Đình, Diệp Dĩnh Lam không nghĩ nhiều liền nhặt lên lá thư lao nhanh ra khỏi phòng.

Mặc kệ trong văn phòng của Phạm Hán Đình còn có một nhóm các đồng sự của công ty đang phân tích phương hướng mới của xi nghiệp, Diệp Dĩnh Lam vẫn một mạch tiến thẳng vào trong phòng hội nghị khiến mọi người đều ghé mắt nhìn qua, mà Trịnh Thiển Như càng muốn đuổi cô ra khỏi phòng họp.

Lúc này Phạm Hán Đình đang đứng trước máy chiếu, thuyết minh kế hoạch dự thảo của mình, khi nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy nước mắt của cô, liền dừng công tác lại đi ngang qua mặt Trịnh Thiển Như, đem Diệp Dĩnh Lam ôm vào trong lòng.

Diệp Dĩnh Lam đang chìm trong nước mắt, lúc này như chết đuối vớ được cọc, cả người chôn ở trong vòng tay của anh, cảm xúc bối rối cuối cùng cũng an ổn rất nhiều.

Phạm Hán Đình ôn nhu lấy ngón tay giúp cô lau đi nước mắt, lẳng lặng đem cô ôm vào trong ngực.

“Hán Đình, cô ta gây trở ngại hội nghị của chúng ta, anh mau đuổi cô ta ra ngoài đi!” Trịnh Thiển Như ghen ghét làm ra động tác đuổi người.

Nhưng Phạm Hán Đình cũng không thêm để ý tới cô ta, quay lại nói với Quách Quốc Chính: “Quách phó tổng, kế hoạch này anh với tôi đều rõ ràng như nhau, phiền anh tiếp nhận bài phân tích của tôi, tôi phải đi xử lý chuyện của Đinh Lam.”

Trịnh Thiến Như vẻ mặt ngạc nhiên cùng oán đồ (oán hận, đồ kị)! Vì sao Hán Đình gọi cô ta thân thiết như vậy? Cô ta cần chặt môi.

Không để ý tới thần sắc của mấy người trong phòng, Phạm Hán Đình mang Diệp Đinh Lam rời đi, để lại Quách Quốc Chính vẻ mặt bất đắc dĩ.

Cầm lấy quang bút* của Phạm Hán Đình bỏ lại trên bàn hội nghị, tiếp nhận bài phân tích của anh bắt đầu tiếp tục công việc.

(Min: *ây... cái quang bút này... mui đoán là cái bút laze mà dùng để chỉ chỉ khi đi hội nghị a. Sophie: ta nghĩ đúng rồi đó Min J)

Trong văn phòng của Phạm Hán Đình, anh nhẹ nhàng hôn đi nước mắt của Diệp Đinh Lam . “Em làm sao vậy?”

Diệp Đinh Lam giương mắt, ánh mắt tràn đầy thống khổ nhìn vào trong mắt anh, làm cho Phạm Hán Đình ngạc nhiên.

“Kỉ Thánh đi rồi..... Nó vô thanh vô tức bỏ em mà đi.....”

Cô đem thư Tô Kỉ Thánh để lại đưa cho anh xem, sau đó lại vùi vào trong ngực anh cúi đầu khóc, Phạm Hán Đình thương tiếc khẽ hôn lên trán cô.

“Yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tìm được nó. Đừng khóc.....” Phạm Hán Đình nâng hai tay lên nhanh chóng ôm lấy thất lực nhỏ bé tinh tế của cô, yên lặng mà an ủi cô.

Phạm Hán Đình đẩy cửa phòng Kỉ Thánh ra, cũng không bật đèn lên, nương theo ánh sáng mờ nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào, anh nhìn thấy Diệp Đinh Lam ngồi ở trên giường của Kỉ Thánh ngơ ngác nhìn ảnh chụp Tô Kỉ Thánh, đầu ngón tay cô khẽ lướt qua khuôn mặt Tô Kỉ Thánh trong ảnh.

Mọi tấm ảnh chụp Tô Kỉ Thánh đều được cô đặt ở trên giường, trông thật hỗn độn, có những tấm từ khi Kỉ Thánh mới sinh ra, bị bà tập nói, chập chững tập đi, còn có những tấm đầy đủ các biểu hiện của hân, có cười, có vui, có buồn, có giận, tất cả đều được lưu giữ lại trong ảnh.....

Phạm Hán Đình ngồi xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, để cho Diệp Đinh Lam mềm mại tựa vào trong ngực anh.

“Đây là chị gái của em, sau khi anh rể qua đời, lúc Kỉ Thánh trong đám tang bộ dáng rất lạ, bình tĩnh không giống như những đứa nhỏ sáu tuổi khác, kiên cường đến nỗi làm cho em muốn khóc.....”

Cô chỉ vào tấm ảnh chụp to nhất, ở trong cả khoảng không gian màu đen chỉ có duy nhất một vầng sáng, thân mình nho nhỏ của Tô Kỉ Thánh đứng phía trái ảnh, đôi mắt không tình cảm nhìn về phương xa ko biết tên, cảm xúc yên lặng, giống như thời gian cũng theo hân mà ngưng lại.

Diệp Đinh Lam nhặt lên một tấm ảnh khác. Bên trong là Tô Kỉ Thánh đeo cặp sách, trên lưng tươi cười sáng lạn đi về phía cổng trường, còn vẫy vẫy tay về phía người chụp ảnh, không nhìn ra một tia sợ hãi nào.

“Đây là ngày đầu tiên Kỉ Thánh đi học tiểu học, từ một người bình tĩnh dị thường khôi phục lại thành bộ dáng của một tiểu hài tử bình thường, anh xem nó cười lên nhìn thật đáng yêu. Nhưng để khôi phục lại sức sống như vậy, đứa nhỏ này đã tốn một khoảng thời gian rất dài...”

Diệp Đinh Lam khéo môi bật ra sùng nịch ý cười, Kỉ Thánh chính là bảo bối dễ thương nhất thế giới này đối với cô!

“Đây là khi hân mới sinh ra, anh rể chụp rất nhiều ảnh, cái này vừa vặn là những lúc hân uống sữa, còn đây là khi hân đi học.....” Cô cứ nói xong lại lấy ra một tấm khác. “Đây là ảnh khi hân lên bậc nhận thưởng,

Kỉ Thánh rất giỏi, ngay từ khi còn nhỏ đã luôn là người cầm cờ đi trước, mà tham gia diễn thuyết ở trường lúc nào cũng đạt giải nhất, bất kể là thi đọc, thi viết văn đều rất giỏi.....”

Diệp Dĩnh Lam nhìn đứa cháu nhỏ trong ảnh, đôi mắt ẩn chứa lệ quang, ngón tay dừng lại trước tấm ảnh của Tô Kỉ Thánh. Trong ảnh Tô Kỉ Thánh vẽ mặt khinh đời bộ dáng đơ đạc dựa lưng vào con lạc đà, mặc trang phục dân tộc, đầu đội mũ dân tộc thắm màu rậm rắng, trong ánh mắt lóe lên ý cười bướng bỉnh.....

“Anh xem, Kỉ Thánh là tiểu soái ca đó a! Nghe Tiểu Uy nói trong trường học có rất nhiều tiểu nữ sinh coi Kỉ Thánh là thần tượng.” Diệp Dĩnh Lam đem những tấm ảnh như là vật quý, đối với Phạm Hán Đình nói xong, liền đem ảnh chụp ôm vào trong ngực.

Phạm Hán Đình ôm vai Diệp Dĩnh Lam, lắng lắng nghe cô kể chuyện về Kỉ Thánh.

“Khi em vừa nhận nuôi Kỉ Thánh, mang hấn về đây, hấn buổi tối luôn ngủ không được.....” Diệp Dĩnh Lam suy nghĩ trở lại sáu năm trước.

Khi vừa mang Kỉ Thánh trở về, hấn chỉ luôn im lặng ở một bên, nhìn Diệp Dĩnh Lam, ánh mắt tuy rằng trước sau đều là trầm tĩnh, nhưng Diệp Dĩnh Lam có thể cảm nhận được, mỗi khi cô đứng dậy, đồng tử của Kỉ Thánh sẽ luôn xuất hiện một tia kinh hoàng. Mà phát hiện này làm cho cô hiểu được, kỳ thật tâm trí Tô Kỉ Thánh vẫn chưa theo cha mẹ chết đi mà mất đi tri giác, hấn vẫn đối với thế giới quanh mình có những phản ứng nên có.

Sau đó cô tiến lên ôm lấy tiểu Kỉ Thánh, vỗ vỗ đầu hấn. “Kỉ Thánh ngoan, dì phải đi làm để kiếm tiền để nuôi con, con cùng dì kia ở lại trong nhà nha.”

Khuông Vân Âm lúc này tiến đến ôn nhu an ủi tiểu Kỉ Thánh, để cho Diệp Dĩnh Lam an tâm đi làm.

“Kỉ Thánh ngoan, dì Dĩnh Lam thứ Hai, thứ tư đi gia sư Tiếng Anh, thứ ba, năm, sáu làm thêm tại cửa hàng tiện lợi ở ngõ gần chỗ chúng ta, cháu ngoan ngoãn, hết giờ dì sẽ mang cháu đi tìm dì Dĩnh Lam nhé.”

Khuông Vân Âm là mẫu người lý tưởng hiền thê lương mẫu. Tính tình uyển chuyển hàm xúc liền cùng với Lộ Kinh Hoa trở thành bảo mẫu của Tô Kỉ Thánh.

“Hôm nay là thứ Năm, dì Dĩnh Lam làm ca từ 7h đến 11h.” Tô Kỉ Thánh nhìn chăm chăm vào Khuông Vân Âm.

“Được được, Kỉ Thánh ngoan, một chút nữa chúng ta đi thăm dì có được không, dì Dĩnh Lam phải đến đó làm việc, không phải đi chơi, cho nên, chúng ta không thể đi làm phiền dì.” Khuông Vân Âm cùng Tô Kỉ Thánh ngoắc ngoắc ngón tay.

Chỉ cần Tô Kỉ Thánh không tranh cãi ầm ĩ, cô sẽ mang theo nó đi tới xem bộ dáng công tác của Diệp Dĩnh Lam. Nhưng bởi vì Tô Kỉ Thánh nhu thuận lại phi thường trưởng thành sớm hơn tuổi, bởi vậy Khuông Vân Âm cơ hồ mỗi ngày phải mang theo tiểu tử này đến chỗ Diệp Dĩnh Lam làm việc.

“Tiểu Kỉ Thánh, dì Vân Âm hôm nay phải làm đồ chua Cao Ly, cháu có muốn học không ?”

Làm gia sự là sở trường của Khuông Vân Âm, bởi vậy những khi cô chiều cố Tô Kỉ Thánh, cô luôn dạy cho hấn làm một ít món ăn đơn giản; Mà cô cũng kinh ngạc phát hiện, Tô Kỉ Thánh ở trong phương diện nấu nướng tựa hồ có hứng thú thật lớn, lại còn có tài năng bẩm sinh, một lớn một nhỏ ở tại phòng bếp chơi đùa thật khoái trá.

“Dì Vân Âm, đã mười một giờ rồi!”

Tô Kỉ Thánh sau khi nhìn đồng hồ đặc biệt sốt ruột nhắc nhở Khuông Vân Âm, cậu muốn mang theo hộp cơm nhỏ này cho Diệp Dĩnh Lam làm bữa ăn đêm, cho dù có là khi trời đổ mưa to, người khác cũng không có biện pháp ngăn cản quyết tâm ra khỏi nhà của cậu. Hơn nữa cậu mỗi lần đều dùng lời lẽ hùng hồn đầy thuyết phục nói rằng Diệp Dĩnh Lam làm việc nhiều nhất định sẽ mệt mỏi, đói bụng, nhất định phải ăn vài thứ để bổ sung thể lực mới được!

Nếu Khuông Vân Âm quyết tâm lấy lý do “Tiểu hài tử buổi tối không nên ra khỏi nhà” để không cho cậu đi ra ngoài, cậu cũng sẽ tự mình mang theo chìa khóa đi ra ngoài, vì muốn nhìn thấy Diệp Dĩnh Lam vui

về ăn đồ ăn cậu làm, sau đó đợi cho đến mười hai giờ có giao ban, lại đi theo Diệp Dĩnh Lam tản bộ về đến chỗ ở.

Sau khi đã cho Tô Kỳ Thánh đi ngủ, Lưu Tử Phong giữ chặt Diệp Dĩnh Lam lại, vẻ mặt trầm trọng nhìn cô.

“Dĩnh Lam, Siêu lão nhân có nói, nếu cậu còn tiếp tục vắng mặt trong lớp của ông ta, ông ta sẽ cho cậu nghỉ thi luôn đó. Tốt nhất ngày mai cậu đi báo mặt một cái, đồng thời nghe một chút vấn đề trọng điểm trong kỳ thi sắp tới.”

Diệp Dĩnh Lam trợn mắt: “Được rồi, ngày mai tớ đành phải xin nghỉ ở chỗ làm.”

“Dĩnh Lam, cậu còn giữ ý định đi nước ngoài du học không? Tớ nhớ rõ cậu từng nói muốn ra nước ngoài học thêm về kinh doanh.”

Lưu Tử Phong hỏi. Khi mới quen biết Diệp Dĩnh Lam, đã nghe cô tuyên bố nguyện vọng to lớn, muốn sang Mỹ vác được bằng MBA trở về. Nhưng bây giờ, thấy cô cả ngày chỉ lo đi làm công, ngay cả việc học của chính mình cũng bị cô cho xuống vị trí thứ hai, không tránh khỏi có chút lo lắng cho cô.

“Tớ không đi.” Diệp Dĩnh Lam quả quyết nói. “Mặc dù có chút không cam lòng, nhưng mà, đối với tớ bây giờ mà nói, việc chiếu cố thật tốt cho Tô Kỳ Thánh mới là nhiệm vụ quan trọng hàng đầu.”

“Chia tay với học trưởng cũng là vì lý do này sao?” Lưu Tử Phong hỏi tiếp. “Mọi người đều đang bàn tán về việc này, nhưng sao Diệp Dĩnh Lam cậu lại gạt bọn tớ. Vì sao a? Hơn nữa, cậu và học trưởng không phải đã yêu nhau được ba năm, cũng đã thảo luận đến vấn đề hôn nhân, không phải sao?”

“Đó là chuyện trước kia, không cần đề cập tới nữa.” Diệp Dĩnh Lam dựa lưng vào tường ngồi xổm xuống, dùng tóc che đi vẻ mặt khổ sở của mình, tuy rằng cô nói ra là vân đạm phong khinh, nhưng tình cảm đã bỏ ra, không phải chia nói vài ba câu là có thể buông xuôi hết được.

“Bọn tớ đã chia tay từ ba tháng trước. Bởi vì anh ta cho rằng, tớ chỉ quan tâm tới công việc mà xem nhẹ anh ấy, anh ấy không thể hiểu được. Anh ấy muốn tớ phải lựa chọn giữa công việc và anh ấy.”

“Nhưng là cậu vì Kỳ Thánh mới bận rộn làm công, anh ta không rõ sao?” Lưu Tử Phong không thể tin thấp giọng hỏi.

“Anh ấy cũng đề cập với tớ chuyện trước khi đính hôn, nhưng tớ thẳng thắn nói với anh ấy, Kỳ Thánh sẽ đi theo tớ.” Diệp Dĩnh Lam cứng họng chưa xót trong cổ họng, ngẩng đầu cười cười. “Nhưng mà học trưởng nói, anh ấy không muốn một cô gái có con riêng đi theo, muốn tớ đem Kỳ Thánh tiến bước, tớ không thể đáp ứng điều kiện này, cho nên bọn tớ liền chia tay.”

Lưu Tử Phong ngạc nhiên, sụp vai ngồi xuống bên cạnh cô. Cô có thể hiểu được suy nghĩ của học trưởng, đó cũng là lòng ích kỷ tự nhiên của con người, cũng hiểu được đó cũng bắt nguồn từ nhược điểm của nhân tính, cũng không thể đổ lỗi, trách móc anh ta.

“Tớ thực sự không hiểu, tình yêu không phải là bao dung tất cả cho đối phương hay sao? Nhưng vì sao thường chỉ có việc không theo ý mình, tình yêu cũng liền biến mất?” Diệp Dĩnh Lam nhìn Lưu Tử Phong. “Anh ấy yêu tớ, hay là yêu hình ảnh tưởng tượng của anh ấy về tớ, khi thấy tớ khác với hình ảnh mà anh ấy mong muốn, anh ấy liền thực sự từ bỏ tớ, vậy thì tính gì? Tớ không có thay đổi, thay đổi là lòng anh ta.”

Diệp Dĩnh Lam lắc đầu, vỗ vỗ mông đứng lên. “Đối với tớ bây giờ mà nói, Tô Kỳ Thánh là tất cả của tớ, nó là tương niệm tỷ tỷ lưu lại cho tớ, nhìn nó thật cũng như nhìn thấy tỷ tỷ, chứng minh tớ và tỷ tỷ vẫn còn liên hệ với nhau.”

Lưu Tử Phong thở dài, cũng đứng lên: “Thân là bạn bè của cậu, ngoài ủng hộ cậu ra, tớ cũng không biết phải nói gì. Mà loại nam nhân vô trách nhiệm này, cũng nên quên hẳn đi, có lẽ người tiếp theo còn tốt hơn. Nói thật, học trưởng cũng không có gì tài hoa, đứng một chỗ cùng cậu, tớ thấy thiệt thòi cho cậu.”

Diệp Dĩnh Lam quay lại mỉm cười với Lưu Tử Phong: “Tớ phải tới xem Kỳ Thánh, đã tới đây được vài tháng nhưng nó vẫn chưa thể thích ứng hoàn toàn, buổi tối thường ngủ không tốt, tớ phải đi bồi nó.”

Đẩy cửa phòng Tô Kỹ Thánh ra, Diệp Dĩnh Lam quả nhiên nhìn thấy Tô Kỹ Thánh đang trần trọc trên giường. Cô mỉm cười bước lại gần, đắp chăn lại cho cháu, ngồi xuống bên cạnh giường hát ru nhẹ nhàng cho nó.

“Kỹ Thánh đừng sợ, dì ở ngay bên cạnh con. Mau ngủ đi nha.”

Cô nhẹ nhàng hôn lên trán Tô Kỹ Thánh, cho tới khi Tô Kỹ Thánh ngủ say, cô mới trở về phòng mình làm bài tập. Tuần sau là kỳ thi cuối kỳ, nhưng cô vẫn chưa nắm hết được bài tập, phải giảm bớt thời gian nghỉ ngơi mới có thời gian để ôn tập.

Diệp Dĩnh Lam tắt bớt đèn, ngoài cửa sổ người xe cô tịch, cửa kính cửa sổ phản chiếu lên khuôn mặt của cô, thoát nhìn có chút mờ mịt. Cô khẽ thở dài! Đừng nghỉ nhiều nữa, học bài mới là quan trọng. Đêm dài dần dần trôi qua, đài radio bên cạnh cùng cô thức đêm...

Diệp Dĩnh Lam lại mở ra một tập album, chỉ cho Phạm Hán Đình thấy ảnh chụp của Kỹ Thánh.

“Anh đừng thấy Kỹ Thánh có vẻ người lớn, thực ra, nó rất sợ cô đơn, lúc đó mỗi tối em đều phải ở cùng với nó, nếu không, nó sẽ trốn trong trần mà khóc trộm, bộ dáng đáng thương đó khiến cho ai nhìn thấy cũng không nịn được mà ôm nó vào lòng. Thật khó mà tưởng tượng được, khi nó lớn lên lại trở thành một đứa trẻ tự tin như bây giờ, nước mắt lại tràn ngập trong đôi mắt Diệp Dĩnh Lam.

“Nó luôn nhu thuận tự làm chuyện của mình, không bao giờ gây phiền não cho em, em cũng an tâm tin tưởng nó, có phải vì em quá vô tâm cho nên trong lòng nó nghĩ gì em cũng không biết?” Diệp Dĩnh Lam dùng hai tay nín chặt áo Phạm Hán Đình: “Em rất lo lắng nó một mình ở bên ngoài, em sợ không biết nó có phát sinh chuyện ngoài ý muốn, liệu nó có tìm được chỗ nào mà đi hay không...”

Phạm Hán Đình để cô tùy ý phát tiết cảm xúc, chỉ im lặng bồi ở bên cô...

Diệp Dĩnh Lam bắt lực buông tay nhìn Phạm Hán Đình “Vì sao? Vì sao Kỹ Thánh lại muốn rời nhà trốn đi?”

“Yên tâm, không có việc gì.” Phạm Hán Đình khẳng định an ủi cô. “Kỹ Thánh biết tự chiếu cố chính mình như thế nào, nhất định sẽ không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.”

Anh cầm lấy tay Diệp Dĩnh Lam, đặt lên ngực mình, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cô. Mà Diệp Dĩnh Lam bất an quay qua chỗ khác.

“Đừng trốn anh. Dĩnh Lam, anh muốn biết, em có đáp ứng lời cầu hôn của anh, về sau để anh chiếu cố cho em?”

Chiếu cố cô? Anh không nhắc tới Kỹ Thánh... Diệp Dĩnh Lam có chút đau long, nhiều năm trước, giọng nói lạnh như băng của học trưởng lại một lần nữa vang lên bên tai cô...

Tôi không thích con gái có con riêng...

“Em hiện tại bây giờ không có tâm tình trả lời anh...” Diệp Dĩnh Lam có chút hoảng hốt quay lưng về phía anh...

Anh không nhắc tới tên Kỹ Thánh... Trong lòng cô nổi lên bao khổ sở. Anh vẫn là không nhắc tới tên Kỹ Thánh... Mỗi người đều ích kỷ, học trưởng như thế, ngay cả anh cũng như thế...

Phạm Hán Đình trong lòng hơi khó chịu, anh bình tĩnh nhìn khuôn mặt của cô “Nói cho anh biết nguyên nhân.”

Diệp Dĩnh Lam tránh tay anh ra, đứng lên: “Em mệt mỏi... Anh trở về đi...”

Anh cũng ích kỷ như những người khác... một hàng nước mắt lạnh lẽo chảy ra khỏi hốc mắt cô. Cô không nên chờ mong nhiều ở anh... nhưng là trong lòng cô tại sao vẫn còn le lói chút hy vọng...

Đối với anh? Đối với tương lai? Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì? Từng nổi nghi ngờ bất an như nhưng cơn sóng triều mãnh liệt bao phủ lấy cô trong một thời gian ngắn.

Viện mồ côi, phòng viện trưởng. Ánh hoàng hôn của ngày tàn từ khung cửa sổ chiếu nghiêng vào phòng càng khiến cho không gian thêm tĩnh mịch.

Tô Kỷ Thánh vẻ mặt trang trọng ngồi đối diện với viện trưởng: “Mong viện trưởng đáp ứng yêu cầu của cháu.”

Trần viện trưởng kéo kính mắt xuống, lúng túng nhu nhu thái dương: “Kỷ Thánh, yêu cầu của cháu viện trưởng rất khó nhận lời, cháu đã có dì chiểu cố chăm sóc, cháu không cần phải sống trong viện mồ côi, cháu hẳn là cũng hiểu được nơi này chắc chắn không thể chăm sóc cho cháu như dì cháu được.”

Trên môi Tô Kỷ Thánh lộ ra một nụ cười bình tĩnh, không nhanh không chậm mở miệng: “nếu viện trưởng không đáp ứng cho cháu, vậy Kỷ Thánh phải gia nhập đội ngũ lưu lạc đầu đường xó chợ rồi.”

Viện trưởng nâng mí mắt, lại đeo kính lên: “Tiểu tử! Cháu uy hiếp ta?”

“Cháu tin viện trưởng hiểu được, cháu có nỗi khổ riêng.”

“Ta sẽ dành thời gian nói chuyện cùng cháu, cháu tốt nhất nói cho rõ ràng, nếu không ta sẽ mời luật sư liên lạc với dì cháu, mời cô ấy đến giải quyết chuyện của cháu.” Trần viện trưởng nghiêm trang nói.

“Lưu cháu lại, đối với bọn nhỏ có rất nhiều lợi ích, cháu có thể làm gia sư cho bọn chúng; Đồng thời, cháu cũng có tiền tiết kiệm, thực sự sẽ không phải tiêu tốn nhiều tiền của viện.”

“Không phải vấn đề này.” Trần viện trưởng thở dài. “Tiền không phải vấn đề trọng điểm, mà phải làm rõ lý do của cháu, đây mới là vấn đề chúng ta phải bàn bạc.”

“Cháu mệt mỏi rồi. Để qua hai, ba ngày rồi nói sau vậy.” Tô Kỷ Thánh không quay đầu lại đi ra khỏi văn phòng viện trưởng.

Viện trưởng Trần viện mồ côi nhìn theo bóng dáng của cậu, khẽ nhếch động khóe miệng. Mình đã đem đứa trẻ này làm hư. Mấy năm qua, Kỷ Thánh thường lui tới viện chơi đùa cùng bọn trẻ, nhân viên trong viện từ trên xuống dưới hẳn đều quen thuộc, quả thật đem nơi này thành hậu viện của hắn. Thì ra đây cũng là kế hoạch của hắn! Hắn đã có kế hoạch đến ở nơi này, không nghĩ sẽ quay lại chỗ dì hắn.

Nghe lời kể của hắn trước kia, dì hắn cực kỳ yêu thương hắn, hết tâm hết sức cung cấp đầy đủ mọi thứ cho hắn, nhưng vì sao lúc này hắn lại muốn rời bỏ dì hắn? Việc này ông nghĩ không ra.

“Kỷ Thánh, Kỷ Thánh! Người phải nói cho rõ ràng đã!” Ông hướng về phía bóng Tô Kỷ Thánh cao giọng hô.

“Cháu không rảnh!” Tô Kỷ Thánh quật cường trả lời, chân bước nhanh.

Viện trưởng là người tốt, chỉ là hay dài dòng. Tô Kỷ Thánh chắc chắn ông sẽ không đuổi nó đi, nó sẽ mặt dày ở lại đây vài ngày đã!!!

8. Chương 8

Vào buổi chiều của ba ngày sau, khi Tô Kỷ Thánh xách theo một cái túi plastic không chủ ý đi vào cửa viện, đột nhiên túi trong tay cậu bị một người từ phía sau giữ chặt.

Cậu nghi hoặc quay lại nhìn.

Trước cửa cô nhi viện Tô Chấn Nhạc giữ chặt tay Tô Kỷ Thánh, vừa lòng khi thấy trong mắt Tô Kỷ Thánh thần sắc kinh ngạc.

“Lên xe. Tiểu hồn dẫn.” Tô Chấn Nhạc ý bảo muốn cậu lên xe. Tô Kỷ Thánh bất đắc dĩ thở dài.

“Cháu muốn bị bắt lên xe.....”

Tô Kỷ Thánh lại thở dài, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn theo lên xe, cước bộ chậm rãi, cậu nhu thuận ngồi ở ghế lại phụ, lắc lắc bả vai nhìn Tô Chấn Nhạc vừa ghé vào ghế lái.

“Chú làm sao mà biết cháu ở chỗ này?”

“Cháu cho là có thể giấu được chú sao?” Tô Chấn Nhạc không đáp cười hỏi lại.

“Đúng vậy, chú là lão hồ ly, cháu đây là tiểu hồ ly như thế nào đâu lại được chú?” Tô Kỉ Thánh dùng sức đem chính mình ngã dựa trên lưng ghế, thở dài. “Nói đi, cháu lộ ra sơ hở ở chỗ nào?”

“Chú từ trong túi của Uy Uy tìm được một phong thư, bên trên viết rõ địa chỉ chỗ này. Cháu cũng biết từ nhỏ Uy Uy chính là cái miệng rộng, nó nói cho chú biết cháu thường nhận được thư từ nơi này, có khi cháu một mình đột nhiên ko thấy đâu. Sau đó, luôn một mình ngơ ngác nhìn phong thư ngẩn người. Cho nên trực giác của nó nói cho nó biết, địa chỉ này không đơn giản, thừa dịp cháu không chú ý lục được một cái giấu ở trong sách giáo khoa.” Tô Chấn Nhạc đưa cho cậu một ly Côca. “Cháu đi không nói gì cả, nó nhìn phong thư rồi ngẩn người”

Tô Kỉ Thánh kinh ngạc nhìn. Tiểu Uy tiểu trư vì cậu ngẩn người?

“Cháu không biết Tiểu Uy xem cháu làm thần tượng, đối với cử chỉ của cháu toàn bộ nhớ rõ chặt chẽ sao?” Tô Chấn Nhạc nhéo hai má cậu. “Còn có, cháu không muốn biết xem tình hình dì cháu gần đây sao? Cháu là tiểu tử không lương tâm.”

Tô Kỉ Thánh chợt dạ cúi đầu. Kỳ thật hẳn có thể tưởng tượng được cá tính Diệp Đình Lam yêu khóc, nhất định vì cậu rời nhà trốn đi mà khóc lóc âm ỉ, bất quá có dự định tương lai bởi dì hẳn là không có việc gì. Cậu áp chế khổ sở đang phát sinh trong lòng.

“Chú nghĩ đâu cháu biết được kết quả thế nào, sau đó quyết định xử trí cháu như thế nào.” Tô Chấn Nhạc đầu ngón tay ở tay lái nhảy lên, môi mang một chút cười.

Tô Kỉ Thánh tâm nhất hoành, dù sao đều bị đánh, còn có cái gì không thể nói ra đây?

“Cháu rời đi, đối với dì, còn dưỡng nữa mới là tốt, hai người bọn họ là có thể hưởng thụ cuộc sống ngọt ngào của hai người, không có cháu đây làm bóng đèn chướng mắt.”

Tô Chấn Nhạc nhận ra một điều: “Cháu là nói, Đình Lam lâu như vậy không chịu cùng Phạm Hán Đình kết hôn, cháu là đầu sỏ gây nên?”

“Không ai nguyện ý mang theo một cái đứa nhỏ làm chướng ngại vật. Phạm thúc thúc là người tốt nhưng là cháu nghĩ chú ấy hẳn là cũng không nguyện ý bên trong nhà của chú ấy có một cái người ngoài.....” Tô Kỉ Thánh thanh âm càng lúc càng thấp, càng lúc càng nhỏ. “Cho nên mới chậm chạp không hưởng dì cầu hôn.....”

Tô Chấn Nhạc thở nhẹ ra, thân thủ đem tiểu tử này ôm vào trong lòng. Thực nhìn không ra đến tiểu gia hồ này trong lòng khúc khúc chiết chiết cất giấu nhiều tâm tư như vậy, làm khó hẳn.

“Cháu đã phiền toái dì thật lâu, khi dì học đại học còn chưa tốt nghiệp đã nhất định phải mang theo cháu, vì sinh hoạt phí, dì ấy cơ hồ cả ngày làm công, không có việc gì mà không làm; Mà từ khi cháu vào tiểu học, luôn thay thế cha mẹ chiều cổ cháu, sáu năm, dì chưa bao giờ nghĩ tới chung thân đại sự của mình..... Vì cháu, dì vốn có bạn trai tốt là học trưởng, kết quả bởi vì cháu khiến cho bọn họ chia tay.....” Tô Kỉ Thánh thanh âm nghẹn ngào.

“Thật vất vả hiện tại bên người dì lại mới có đối tượng tốt, hơn nữa trong bụng dì cũng có em bé muốn sinh ra, cháu làm sao có thể ích kỷ như vậy, liên cản trở hạnh phúc của dì, cháu không muốn dì cô đơn cả đời đâu? Cháu không cần làm cho tình huống lại giẫm lên vết xe đổ.” Cậu kìm nén thanh âm.

“Cháu đã sớm tính tốt, dù sao tiền lương gia sư cháu tiết kiệm được cũng khá nhiều, cháu dồn lại, đủ để duy trì một thời gian; Chờ cháu học xong trung học, là có thể đi làm kiếm tiền tiếp tục việc học.” Tô Kỉ Thánh nâng cằm lên ra vẻ kiên cường.“Có lẽ ngày nào đó có rảnh, sẽ trở về thăm dì.”

“Ngu ngốc.” Tô Chấn Nhạc tức giận mắng. Nhìn sang Tô Kỉ Thánh với ánh mắt căm giận.“Cháu chỉ nghĩ sự tình theo ý cháu, cháu có nghĩ tới tâm tình của dì cháu không? Cô ấy sẽ nghĩ thế nào về việc này?”

“Cháu muốn tốt cho dì.”

“Người có biết dì cháu vì cháu mà ngắt không? Cô ấy dường như phát điên, đi khắp Đài Bắc tìm cháu, không muốn sống nữa, làm Phạm thúc thúc của cháu đau lòng không thôi.”

Tựa hồ có như có ngàn cây kim đâm vào tim Tô Kỉ Thánh trái, làm cậu trong nháy mắt không thở nổi. Nháy mắt khi tim đau cậu không thể động đậy, mắt ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ xe.

“Dì của cháu mấy ngày liền đến đều ngủ ở trong phòng của cháu, ôm trong lòng quần áo cháu lưu lại, nói muốn ngủ được hương vị của cháu mới có thể đi vào giấc ngủ; Tất cả ảnh của cháu đều để ở trên giường, ảnh chụp lúc cháu mới sinh, tốt nghiệp vườn trẻ tốt, kỷ niệm khi nhập học tiểu học, còn ảnh cháu với khuôn mặt ngơ ngác, bất lực khi người thân làm nghi thức cáo biệt cha mẹ cháu.....”

Nghi thức cáo biệt? Kỳ thật cậu không có ấn tượng mấy, dù sao lúc ấy mới h sáu tuổi, trí nhớ về dì là từ khi dì bắt đầu nắm lấy tay cậu; Thời khắc đó, bóng dáng của Diệp Dĩnh Lam liền khắc sâu vào trong lòng cậu.....

Tô Kỉ Thánh nhớ lại chuyện đã lâu trước kia nhất thời liền lâm vào hoảng hốt, nếu không đề cập tới, hẳn cậu sẽ không nhớ lại; Trôi qua, cũng liền trôi qua.....

“Dì cháu lúc nào cũng ôm ảnh cháu vào trong ngực, thỉnh thoảng lại mở ra nhìn hình ảnh cháu, nước mắt sẽ không ngừng được tuôn ra. Phạm thúc thúc khuyên như thế nào cũng không được.” Tô Chấn Nhạc hai tay ôm lấy hai má Tô Kỉ Thánh. “Cháu không biết cháu thật tàn nhẫn sao? Cháu không nghĩ dì của cháu sẽ thương tâm thế nào sao? Cháu cho rằng trên đời này cô ấy đối với thân nhân thế nào! Trừ cháu ra, không còn ai có quan hệ huyết thống với cô ấy.”

Tô Kỉ Thánh cắn môi dưới, yên lặng không nói gì.

“Cho dù một người thông minh thế nào.” Tô Chấn Nhạc vỗ vỗ vai cậu. “Đối mặt với chuyện của chính mình, luôn thấy không rõ chân tướng.” Dừng một chút, lại nói: “Chú hỏi Uy Uy lần cuối cùng bọn cháu nói chuyện là về cái gì, ta bảo Uy Uy kể lại, hỏi một chút đề tài nói chuyện lúc đó của bọn cháu. Chú nghĩ hiểu được chỗ khúc mắc của cháu. Là chuyện của Ông Sĩ Huân*?” (Chính là bạn cùng lớp của Kỷ Thánh... mời mọi người nhớ lại chương 7 ^ ^)

Tô Kỉ Thánh ngạc nhiên nhìn Tô Chấn Nhạc.

Tô Chấn Nhạc vẽ mặt sâu xa, ý cười khó hiểu. “Sĩ Huân, mẹ hắn sau đó quyết định không lấy chồng, nói vô luận như thế nào đều phải cùng con mình ở cùng một chỗ, trên thế giới có một nửa là nam nhân, nhưng là con của chính mình chỉ có một.”

Nước mắt nhanh chóng tràn đầy trong mắt Tô Kỉ Thánh, cậu cười đem nước mắt lau đi, nói vậy Tiểu Huân hẳn là không cần lại khóc nữa.

“Cháu sao không cho người chính mình một cơ hội? Lão yêu cố làm ra vẻ tiểu hồ ly.” Tô Chấn Nhạc ý vị thâm trường xem xét.

Tô Kỉ Thánh hít sâu, giơ lên mâu quang nhìn thẳng. “Cháu không tin vận khí. Sáu năm trước cháu liền không tin vào vận khí, cháu chỉ biết, muốn sống phải dựa vào thực lực..... Nếu có cái gọi là may mắn, ba mẹ sẽ không rời khỏi cháu”

Một chiếc xe đang tới gần, dừng lại cách bọn họ một đoạn. Tô Chấn Nhạc khước mắt dư quang thoáng nhìn thân ảnh đang xuống xe, nhẹ nhàng phụ giúp nho nhỏ thân hình Tô Kỉ Thánh.

“Xuống xe, cháu đi gặp một người.”

Tô Kỉ Thánh tâm không cam lòng, thật không muốn đi đến, ngược sáng nên cậu không thấy rõ bộ dáng người đi tới, người nọ trên người bị ánh mặt trời vòng ra viền vàng đâm vào làm ánh mắt cậu đều không mở ra được.

Người tới thân mình ngồi xổm xuống, cậu nhận ra. Là Phạm Hán Đình.

“Tiểu Kỉ Thánh, cháu vì sao muốn trốn khỏi nhà?” Phạm Hán Đình không có ý tứ trách cứ, tay xoa xoa đầu cậu.

“Phạm thúc thúc.....” Tô Kỉ Thánh giương mắt nhìn hần, lòng ngổn ngang, thốt ra: “Có phải hay không bởi vì cháu, cho nên chú mới không chịu cùng dì kết hôn?”

Cậu bối rối lại sợ hãi nhìn về mặt Phạm Hán Đình.

“Chú thương cháu còn không kịp, làm sao có thể chê cháu? Chẳng lẽ cháu nghĩ rằng chú và cháu ngày thường cùng trộn lẫn ở một khối là hư tình giả ý sao? Trong lòng cháu chú là người như thế sao?” Phạm Hán Đình cánh tay duỗi ra, liền đem Tô Kỉ Thánh ôm vào trong lòng. Tiểu ngực tử, trong đầu liền yêu miên man suy nghĩ.

“Vậy vì sao chú không hướng dì cầu hôn?”

“Là dì cháu không chịu gả cho chú, cho rằng chú là tham tài háms lợi ngụy quân tử. chú đã giải thích rất nhiều lần, nhưng dì cháu chính là không chịu tin tưởng.” Phạm Hán Đình bất đắc dĩ bĩu môi, nhưng về mặt lập tức biến thành đứng đắn: “Nhưng là Tô tổng tài nói cho ta biết chuyện trước đây về cháu cùng Dĩnh Lam, làm cho chú hiểu được, kỳ thật cô ấy lo lắng cho cháu; Sợ hãi chú sẽ ngược đãi cháu, cô ấy không cần vì mình mà khiến cháu chịu ủy khuất, tình nguyện đem chính mình biến thành bà mẹ đơn thân, không muốn cháu có một chút ít tổn thương nào.”

Dì vẫn buồn nôn như vậy, Tô Kỉ Thánh nghe vậy hốc mắt đỏ lên, trong lòng ngọt ngào, lấy mu bàn tay lau đi nước mắt.

“Cháu cùng Dĩnh Lam đều là người thân nhất của chú, chú hy vọng có thể cùng hai người trở thành gia đình thực sự.” Phạm Hán Đình giữ chặt đầu Tô Kỉ Thánh “Nói cho chú biết, cháu nguyện ý nhận ta trở thành người nhà của cháu không?”

Thình lình có một trận vui sướng đi thẳng vào trong lòng Tô Kỉ Thánh, khiến cậu cảm động không thể nói thành lời!

“Người nhà” từ ngữ này nghe tới thật là đẹp Phạm thúc thúc hy vọng có thể trở thành người nhà của cậu? Cậu không phải là một tên cô nhi ăn nhờ ở đậu, ngược lại còn có người muốn bình phong che mưa chắn gió cho cô nhi như cậu?

Phạm thúc thúc nào biết đâu rằng, rất nhiều lần trong mơ, cậu mơ rằng Phạm thúc thúc, dì cùng cậu, ba người vui vẻ hoà thuận sống cùng nhau, không phải quan hệ hàng xóm tốt đẹp, mà là chân chính người nhà! Luôn gọi đương tương lai cậu kỳ thật không phải hay nói giỡn, mà là trong lòng cậu bắt đầu chờ mong nha.....

Phạm Hán Đình đơn giản nói một câu, lại khiến cho lòng cậu bấy lâu vẫn treo trên cao được trở về mặt đất.

Tô Kỉ Thánh gật đầu nhận lời, Phạm Hán Đình mới mở nụ cười an tâm, lại xoa bóp khuôn mặt của cậu.

“Vậy cháu phải giúp chú một tay, giúp chú đem dì sớm tiến lễ đường, bằng không còn lâu mới được. Đến cuối cùng lại ngại bụng lớn mặc lễ phục khó coi, ngại đông ngại tây, kết quả chú cuối cùng suốt đời vẫn là một vương lão ngũ chưa vợ.”

Phạm Hán Đình lấy tay, lau sạch nước mắt trên mặt Tô Kỉ Thánh, chờ hần trả lời; Mà Tô Kỉ Thánh trừng mắt nhìn, cho anh một nụ cười sáng lạn như nắng hè.....

“Bức hôn thôi, không phải là đơn giản sao.” Tô Kỉ Thánh định liệu nói.

Nhìn Tô Kỉ Thánh hồi phục miệng cười sáng sủa, Tô Chấn Nhạc trên mặt cũng dạng khai ý cười.

“Sau cơn mưa trời lại sáng...” Tô Chấn Nhạc không tự giác hát ngân nga. Xoay chuyển chìa khóa xe, đạp chân ga, xe thể thao lẳng lặng bắt đầu chạy.

Mưa qua, trời lại nắng, mà trời ngày càng xanh trong.

Một người sẽ trưởng thành trong đau xót chôn sâu tận đáy lòng, tuy rằng khi tỉnh dậy sẽ mang lại đau đớn, nhưng vì cảm nhận đc đau đớn mà càng thêm thông suốt, va chạm sâu sắc vào mọi ngõ ngách cảm địa trong lòng, giống như kích thích, đau đớn sắc nhọn liên tục cùng nhau hành hạ trong cơ thể, cuối cùng phát ra âm thanh như thủy tinh trong suốt.....

Đau khổ là không thể tránh, nhưng trải qua quá trình này, tâm hồn tiếc nuối lại đem phần khuyết thiếu được bù lại viên mãn..

Tô Chấn Nhạc đem âm lượng vắn lên mức cao nhất, khiến cho giọng ca của ca sĩ vang khắp xe, hẳn bình thường không thể nào nghe được loại âm nhạc hiện hành, bất quá khúc nhạc này thực thích hợp ngâm nga ở tình cảnh này.

Hy vọng Tô Kỉ Thánh tiểu tử này có thể thoát khỏi bóng ma tâm lý, hẳn cũng đau khổ đã lâu. Tô Chấn Nhạc quay đầu nhìn nhìn hình ảnh cảm động kia, khiến trong lòng tràn đầy ý cười.

Trong phòng khách Diệp gia, Diệp Dĩnh Lam ngồi một mình thất hồn lạc phách trên ghế sôpha, đèn không được bật lên, chỉ có ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào làm nổi bật bóng dáng cô đơn lẻ loi, càng thêm lạnh lẽo.

Lúc này đang là giờ Tin tức, nhưng cô không dám bật ti vi lên, bởi vì, cô rất sợ nghe được tin tức thi thể vô danh nào đó, như vậy sẽ khiến cho cô lo lắng đề phòng, sợ hãi thi thể đó sẽ có đặc điểm giống với Kỷ Thánh...

“Dì Dĩnh Lam...” Tô Chí Uy nhu thuận ghé vào đầu gối nhìn cô. “Dì, dì làm sao vậy? Cười một cái đi...”

Diệp Dĩnh Lam qua lao nhếch khóe miệng, xem như báo cáo kết quả công việc với hẳn cho xong.

“Ba con chờ một lát nữa sẽ trở về, nhất định sẽ mang đồ ăn ngon về, dì, dì có biết ba con sẽ mang cái gì về không?” Tô Chí Uy chưa từ bỏ ý định, cũng cô mò mẫm câu được câu chăng.

Lúc này, cửa truyền đến tiếng xoay chìa khóa, khiến cho hai người nghỉ hoặc nhìn về phía cửa.

Là Phạm Hán Đình. Sau khi vào cửa anh liền đi về phía Diệp Dĩnh Lam. Diệp Dĩnh Lam hơi giật mình nhìn anh.

“Gả cho anh, Dĩnh Lam. Để cho anh chăm sóc cho em.” Phạm Hán Đình lại lần nữa mở miệng.

Hai hàng lệ không hề báo trước chảy dài trên khuôn mặt Diệp Dĩnh Lam, cô đưa tay gạt lấy hai tai.

“Đủ rồi! Đừng nói nữa! Tất cả các anh đều cùng một dạng ! Các người vì sao không hiểu tôi và Kỷ Thánh không thể tách rời nhau? Nó là người thân duy nhất của tôi, tôi tuyệt đối không thể xa nó được? Các người đừng mơ tưởng khiến tôi rời xa nó!” Cảm xúc tích lũy mấy ngày nay của cô đến giờ phút này rốt cuộc bùng nổ.

Phạm Hán Đình kéo hai tay che tai của cô xuống, thành khẩn nhìn sâu vào mắt cô. “Hãy nghe anh nói, nếu như ngay cả Kỷ Thánh cũng hy vọng chúng ta cùng một chỗ thì sao?”

Kỷ Thánh? Diệp Dĩnh Lam ngơ ngác nhìn anh. Anh vừa nói gì? Kỷ Thánh hy vọng họ ở cùng một chỗ?

Một bóng người từ sau cánh cửa đi ra, là vẻ mặt ngưng ngù bắt an của Tô Kỷ Thánh.

Diệp Dĩnh Lam kinh hô một tiếng, nhao tới trước ôm chầm lấy cậu, vừa khóc vừa cười, không thể tự kiềm chế. Cô gắt gao đem Tô Kỷ Thánh ôm chặt vào lòng, như muốn bù lại cảm xúc bất an trong lòng mấy ngày qua.

Tô Kỷ Thánh trong lòng tràn ngập áy náy, lấy ngón tay lau đi nước mắt tràn trên mặt cô.

“Dì, thực xin lỗi. Con nghĩ chỉ cần con rời đi, dì và Phạm thúc thúc có thể vui vẻ hạnh phúc sống cùng nhau. Thực xin lỗi, đã khiến dì lo lắng...”

“Còn làm dì rất sợ...” Trên mặt Diệp Dĩnh Lam xuất hiện nụ cười đã lâu không thấy. “Dì đã thề trước mặt mẹ con sẽ vĩnh viễn chăm sóc cho con...”

“Dì kết hôn với Phạm thúc thúc đi, chú ấy là đối tượng lý tưởng nhất.” Tô Kỷ Thánh mỉm cười nhẹ nhàng, kéo tay Phạm Hán Đình đặt lên trên tay Diệp Dĩnh Lam.

Nhưng Diệp Dĩnh Lam lại nhanh chóng rút tay về như chạm vào bàn ủi nóng, ôm chặt lấy thân mình Tô Kỷ Thánh.

“Dì, Phạm thúc thúc không hề có ý muốn tách chúng ta ra, chú ấy hy vọng ba người chúng ta có thể vui vẻ hạnh phúc sống cùng nhau, giống như trước kia vậy.” Tô Kỳ Thánh tiếp nhận vấn đề cầu hôn.

“Dì... dì không nghĩ tới...” Diệp Dĩnh Lam ngạc nhiên nhìn Phạm Hán Đình. Anh nguyện ý cùng cô, cùng với Kỳ Thánh sống cùng một nơi? Anh thật sự muốn như vậy sao? “Dì... dì không nghĩ tới chuyện kết hôn...” Diệp Dĩnh Lam lại ôm chặt Tô Kỳ Thánh vào lòng. “Dì chỉ muốn sống cùng với Kỳ Thánh thôi...”

Tô Kỳ Thánh nở nụ cười bình tĩnh, nhìn vào mắt cô, thoát ra khỏi cái ôm của cô, đổi lại cậu ôm lấy dì của mình.

“Dì, dì và con đều hiểu được, đây chỉ là cái có.”

“Không... không phải!” Diệp Dĩnh Lam cao giọng phản bác! Đây không phải là cái cơ, đây là lời hứa hẹn của cô với tỷ tỷ.

“Con còn nhớ rõ khi dì và con mới ở cùng nhau, buổi tối dì thường vào phòng xem con có đá chăn hay không, có ngủ có tốt không...” Tô Kỳ Thánh nhớ lại chuyện cũ.

“Đúng vậy, bởi vì con lúc đó chưa thể thích ứng ngay cuộc sống cùng với dì, buổi tối luôn ngủ không yên ổn. Hơn nữa, luôn luôn chú ý hoạt động của dì, chỉ cần thấy ta biểu hiện muốn ra ngoài, con luôn luôn bắt an...”

Nhớ tới chuyện cũ, Diệp Dĩnh Lam vô thức biểu lộ vẻ mặt ôn nhu.

“Đúng thế, đó là bởi vì con sợ hãi sẽ mất đi người thân của mình một lần nữa. sợ hãi dì đi không trở lại, để lại con một mình cô đơn.” Tô Kỳ Thánh thẳng thắn nói ra cảm thụ của mình lúc đó.

“Không, sẽ không, dì tuyệt đối sẽ không để con cô đơn một mình. Bởi vì con là đứa nhỏ duy nhất tỷ tỷ lưu lại trên đời này, là thân nhân duy nhất try tỷ tỷ lưu lại cho dì, sao dì có thể nhẫn tâm rời bỏ con.”

“Thực ra, dì, người cũng sợ hãi con cũng giống ba mẹ con, đột nhiên rời người mà đi, cho nên dì luôn luôn lo lắng giữ con bên cạnh. Nhìn thấy con, người mới an tâm.” Tô Kỳ Thánh ngữ điệu bình ổn, lại một lần nữa ôm lấy Diệp Dĩnh Lam. “Dì, con cam đoan với dì, con tuyệt đối sẽ không bỏ người mà đi, con sẽ luôn luôn ở bên dì. Dì chậm chạp không muốn nhận lời cầu hôn của Phạm thúc thúc cũng là sợ chú ấy sẽ vô thanh vô tức mà biến mất, giống như ba mẹ con, bỏ người lại một mình.”

“Kỳ Thánh, con nói bậy bạ gì đó.” Diệp Dĩnh Lam không biết phải làm sao, tại sao Kỳ Thánh lại đề cập tới chuyện này.

Tô Kỳ Thánh bình tĩnh giơ tay ra đếm: “Đầu tiên là ông ngoại, bà ngoại; sau đó là cha mẹ con.”

“Kỳ Thánh...” Diệp Dĩnh Lam dè tay cháu lại, ngăn không cho nó nói tiếp.

Tô Kỳ Thánh trái lại nắm lấy hai tay của cô: “Bọn họ mặc kệ người có thể tiếp nhận hay không, đều lạnh lẽ, không nói một lời mà ra đi, thậm chí chút tin tức cũng không lưu lại; Tiếp đó lại tới người học trưởng vô lương tâm kia...”

“Anh ta không muốn lấy cô gái có con riêng theo người, muốn dì vứt bỏ con.” Diệp Dĩnh Lam tiếp lời.

“Đúng vậy, cho nên dì cho rằng, hấn muốn dì từ bỏ con thì tương lai một ngày nào đó, hấn cũng sẽ bỏ người mà đi.” Tô Kỳ Thánh nói ra sự lo lắng Diệp Dĩnh Lam giấu trong lòng chưa bao giờ nói ra.

Một hàng nước mắt lại đổ dài xuống hai má Diệp Dĩnh Lam, cô lấy mu bàn tay lau đi dấu vết mang vị mặn kia.

“Dì tuyệt đối sẽ không bỏ mặc con...” Diệp Dĩnh Lam nói như thề.

“Con biết. Dì, người cũng hiểu được con sẽ không bao giờ bỏ dì mà đi, người dì con yêu quý nhất. Con cam đoan.” Tô Kỳ Thánh nhẹ nhàng hôn hai má cô.

“Dì cũng sẽ không bao giờ cho con có cơ hội lại bỏ ta đi lần nữa.” Diệp Dĩnh Lam hai tay ôm lấy thất lưng cháu ngoại của cô.

“Dì yên tâm, sẽ không xảy ra nữa.” Tô Kỳ Thánh gỡ hai tay cô ra, đồng thời đặt nọ hôn lên mu bàn tay cô. “Tin tưởng Phạm thúc thúc, cũng cho chính mình một cơ hội đi dì. Thay đổi không phải lúc nào cũng là điều xấu, biết đâu, cuộc sống sẽ có một diện mạo mới. Chúng ta không cần phải sợ hãi, bởi kết cục xấu lắm bất quá cũng sẽ như vậy thôi, không phải sao? Người nói có đúng hay không?”

Phạm Hán Đình ngồi xổm xuống bên người Diệp Dĩnh Lam, nắm lấy tay cô đưa lên ngực mình, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt Diệp Dĩnh Lam như muốn nhìn vào suy nghĩ sâu nhất của cô.

Đôi mắt cô vẫn chìm trong bóng tối bất an, anh phải làm thế nào để xóa đi sự tồn tại của nó đây? Nếu Dĩnh Lam vẫn con ôm mối hoài nghi, sầu lo về tương lai của bọn họ, vậy thì đám mây này vĩnh viễn không thể biến đi để soi sáng bầu trời...

“Trong vở kịch thần tượng “Cầu hôn thứ 101” của Nhật Bản, Atsuko đại khái đã nói: Bởi vì anh yên em cho nên anh tuyệt đối sẽ không chết. Bây giờ anh sẽ sửa lời kịch của anh ta.” Anh nghiêm túc mở miệng, nắm chặt thêm đôi bàn tay cô, dường như đr chứng minh trái tim mình. “Bởi vì anh yêu em, cho nên anh tuyệt đối sẽ không bao giờ rời xa em. Cho dù ngay cả khi em không cần anh bên cạnh em nữa, anh sẽ luôn ở bên chờ đợi em.”

Phạm Hán Đình nâng tay cô, đặt lên một nụ hôn hẹn ước.

Diệp Dĩnh Lam không thể nói lên lời. Đây có phải là thật không? Cô có thể tin lời hứa hẹn lúc này của Phạm Hán Đình sao? Giống như năm đó đơn thuần tin tưởng lời hứa của học trưởng...

Trong đầu cô là một mảnh hỗn loạn, trống rỗng, không thể suy nghĩ điều gì, bởi vì cô không biết trong lời nói của Phạm Hán Đình có thể tin cậy bao nhiêu, nhưng có một lòng tin mơ hồ hình thành trong tâm trí cô, cô tựa hồ có chút tin tưởng hứa hẹn của anh.

Thực sự, hy vọng nho nhỏ như tia sáng lóe lên trong bóng đêm, xuyên qua những suy nghĩ hỗn độn trong tâm trí cô...

“Anh... phát hiện yêu em từ khi nào?” Câu hỏi cũ này vẫn là phải hỏi cho rõ ràng mới được, Diệp Dĩnh Lam thật cẩn thận hỏi.

Phạm Hán Đình khước miệng cong lên, không biết nhà văn nào đã từng nói qua, loại câu hỏi này trả lời cần có kỹ xảo, chỉ sai lầm nhỏ nhất cũng khiến cho nhiều người vạn kiếp bất phục.

“Có lẽ bắt đầu từ lần đầu tiên gặp mặt đi, nếu không làm sao anh lại dễ dàng cùng em lên giường đi? Người ta là thiếu niên thanh thuần đáng yêu,, thủ thân như ngọc mà.” Anh ghé vào bên tai Diệp Dĩnh Lam nhỏ giọng nói.

“Chán ghét...” Diệp Dĩnh Lam bị da mặt dày của anh làm cho bật cười, vô thức biểu tình lộ ra ôn nhu mềm mại. “Người đại sắc lang mà có bảo thủ như vậy sao?”

“Đó là bởi đối tượng là em mà không phải người khác.” Phạm Hán Đình trở lại vẻ mặt tươi cười không đứng đắn. “Anh tham luyện sắc đẹp của em, là không phải ai khác.”

Nhịp tim Diệp Dĩnh Lam như lỡ mất một nhịp, cô có thể miễn cảm cảm nhận được bức tường băng trong trái tim đang dần sụp đổ – mà cô không thể ngăn lại.

“Anh thường nghĩ, rốt cuộc anh muốn gì ở người bạn đời của mình? Dù sao anh cũng không đủ kiên cường để chịu đựng nỗi cô đơn vô tận. Anh mong muốn có một nơi ấm áp, không giống với người thân cùng chung huyết thống, nhưng cũng có thể được gọi là “nhà” để anh lưu luyến không muốn rời xa. Nhưng là anh thuyết phục bản thân đem ý tưởng này ẩn sâu trong ý thức, cố tình lảng tránh nó, bởi anh vẫn chưa làm rõ được mình cần một đối tượng như thế nào.” Phạm Hán Đình tựa trán mình vào trán Diệp Dĩnh Lam, hơi thở hai người hòa lẫn vào nhau. “Sau khi gặp được em, trực giác nói cho anh biết, anh có thể chờ mong khả năng có được một gia đình. Nhưng anh không có đối mặt với ý nghĩ này, mà tự tìm kiếm lý do thuyết phục chính mình, ở cùng một chỗ với em rất thoải mái, thuyết phục rằng quan hệ giữa chúng ta chỉ có quan hệ thể xác; thế nhưng, anh lại đem em kéo vào không gian riêng của mình. Nhưng em không nhận thức được rằng, một khi anh kéo em vào phòng của mình, sẽ khiến cho không gian nho nhỏ đó tràn ngập mùi hương của em, khiến cho anh càng tham luyến, muốn có nhiều hơn nữa. Anh không chỉ tham luyến có được thân thể của em, mà còn cả hơi thở của em, thanh âm của em, tất cả mọi thứ thuộc về em...”

Trong đôi mắt linh động của Diệp Dĩnh Lam bắt đầu mang theo ý cười, bình tĩnh thăm dò, nhìn sâu vào trông đôi mắt của Phạm Hán Đình.

“Sau đó, anh lại viện cớ người cha không quen nhìn anh phóng đăng ra cho anh tối hậu thư – nếu không kiếm được một bà xã đem về thì đừng hòng bước chân vào nhà. Nói thật, ông ấy đã cho anh một lý do tốt nhất, bức bách chính mình mang một người bạn về nhà, vì thế anh liền đáp ứng yêu cầu của ông. Anh nên kết hôn, mà đối tượng, tất nhiên chính là em.”

Trên môi Phạm Hán Đình giấu không được ý cười.

“Em vẫn cho rằng chúng ta lúc đó chỉ có quan hệ thân mật đơn thuần mà thôi...” Diệp Dĩnh Lam nhún nhún vai.

“Nếu như chỉ có quan hệ về xác thịt, không có cảm tình khác thì có thể duy trì được bao lâu? Chúng ta là con người, không phải là động vật.” Phạm Hán Đình hôn lên phiến môi của cô. “Hơn nữa bây giờ em đã là mẹ của con anh, anh phải cho em một danh phận xác định chứ, nếu không con sinh ra làm sao bây giờ?”

Đúng vậy, còn có đứa nhỏ! Cô sao lại có thể quên đi việc này chứ? Diệp Dĩnh Lam nhẹ nhàng nở nụ cười, hai tay đặt lên bụng bằng phẳng của mình.

Phạm Hán Đình đặt một tay lên trên tay cô, tai ghé sát lại bụng cô.

“Anh nghe thấy rồi, anh nghe thấy tiếng của cục cưng.” Về mặt Phạm Hán Đình vui mừng khôn xiết. “Anh nghe thấy nó nói, cha, mẹ mau kết hôn đi; nếu không tới khi bụng lớn mặc váy cưới sẽ không đẹp.”

“Anh bậy bạ.” Diệp Dĩnh Lam khẽ gắt. Tên lão yêu không đứng đắn này ăn nói lung lung. Thế nhưng trên môi cô không dấu được nụ cười sáng lạn.

“Là bậy bạ, nhưng là rất thực tế.” Tô Kỷ Thánh lạnh lạnh tiếp lời. Đôi lúc nó thật bội phục Phạm Hán Đình, cư nhiên đã gần ba mươi tuổi nhưng vẫn còn có thể thiếu đứng đắn như vậy. “Không có chiếc váy cưới nào mà eo mở rộng đến ba mươi inch.”

“Kỷ Thánh!” Diệp Dĩnh Lam không dám tin nhìn đứa cháu ngoại duy nhất của mình, nó cư nhiên đứng về phía người ngoài.

Trong mắt Tô Kỷ Thánh hiện lên một tia giảo hoạt. “Nếu dì không chấp nhận lời cầu hôn của Phạm thúc thúc, con sẽ trở lại cô nhi viện.”

Diệp Dĩnh Lam ngơ ngác nhìn hai nam nhân vô lại trước mắt, đối với bọn họ, cô không thể nói gì chống đỡ. Cô nắm chặt hai tay muốn nắm cho họ một phát.

Không thể đỡ được a, huống hồ cô cũng không muốn chống lại bọn họ.

Nụ cười tươi sáng đã lâu không xuất hiện trên mặt cô dần dần nở rộ, đẹp như ánh mặt trời sau cơn mưa...

Trong phòng khách, ánh trắng từ cửa sổ chiếu vào làm mọi vật nhuốm một màu lam dịu nhẹ, ngẫu nhiên sẽ có hai tia sáng màu vàng tà tà cắt ngang toàn bộ không gian, lóe lên rồi lại biến mất, trả lại ánh sáng màu lam dịu ban đầu.

Trên bức tường màu vàng nhạt có treo một khung hình khổ lớn, nhiếp ảnh gia nhấn mạnh hiệu quả mềm mại, đem đường cong ánh sáng làm nhu hòa thành một màu xám nhẹ.

Trong tấm ảnh lấy vị trí Tô Kỷ Thánh ngồi làm trung tâm, bên cạnh là khung cửa sổ màu quất vàng theo kiểu dáng Hy Lạp, trên lưng thấp thoáng đôi cánh thiên sứ trắng như tuyết, cặp nheo mắt lại, cầm một cung tên màu vàng nhỏ qua khung cửa ngắm xuống những người bên dưới.

Diệp Dĩnh Lam mặc một chiếc váy thân dài màu ngà voi, hơi lộ ra bờ vai trắng nõn, tóc dài uốn cong rũ xuống trước ngực bên cạnh bó hoa bách hợp cùng màu váy, hai tay cầm một khăn choàng cùng màu vắt ngang qua thắt lưng, tinh tế che khuất đi bụng hơi gồ lên. Cô quay mặt qua chỗ khác, giận dữ không thèm để ý tới Phạm Hán Đình bộ mặt đáng thương hề hề đứng bên cạnh.

Phạm Hán Đình trên mặt cười cười đáng thương. Một thân lễ phục màu đen, quỳ một chân xuống sàn, trên tay cầm một bó hương dương thân dài lớn, đáng thương hể hể nhìn tân nương đang không thèm để ý tới mình, mong cô hồi tâm chuyển ý, quay đầu nhận lấy những đóa hoa biếu thị cho hy vọng và tương lai tươi sáng.

Tiểu thiên sứ Tô Kỳ Thánh làm công việc của mình, bắn mũi tên tình yêu vào cô, làm cho cô cam tâm tình nguyện đi vào lễ đường, định nên lời thề ước cả đời.

Bối cảnh nền là bầu trời màu lam trong đêm, những ánh sao vàng lóe sáng khắp bầu trời....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/a-di-cach-vach-muon-ket-hon>